

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

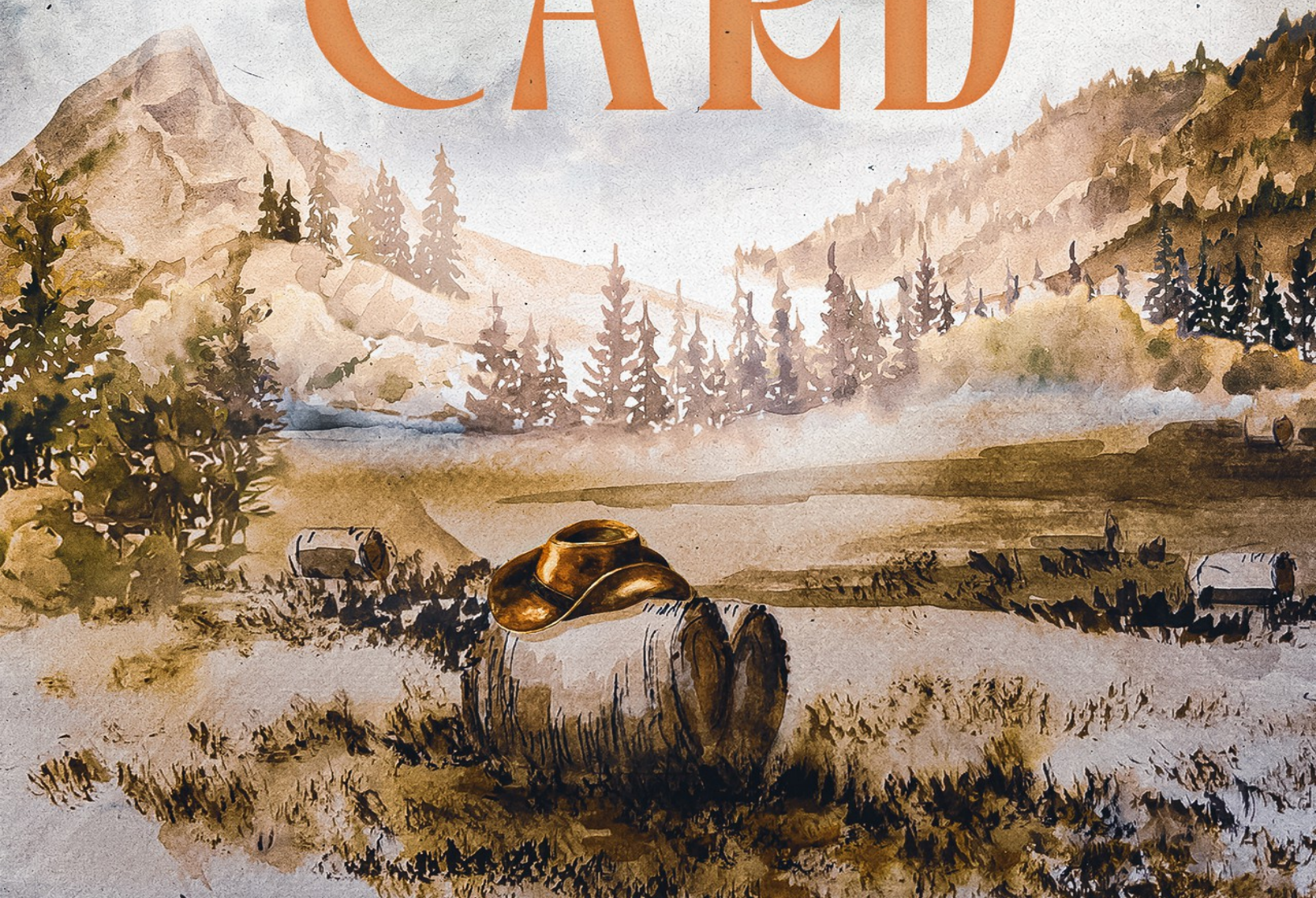
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A NORTH RIDGE NOVEL

WILD CARD

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KARINA HALLE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

VAHŞİ KART

KUZEY Sır

KİTAP I

KARINA HALLE

Telif hakkı © 2017 Karina Halle İkinci

Baskı 2025

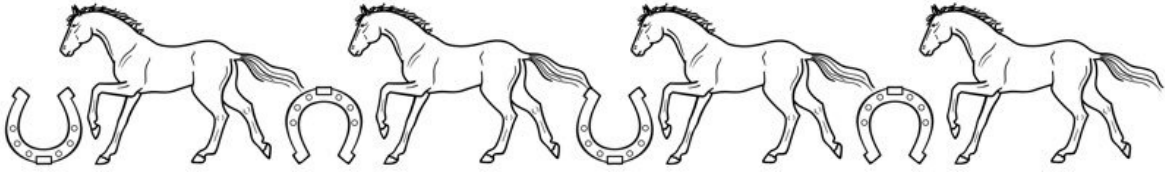
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak tasarımı: Hang Le Designs

Düzenleme: Kara Malinczak

Düzeltilme: Roxane Leblanc

İÇİNDE

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. [Shane](#)
2. [Rachel](#)
3. [Shane](#)
4. [Rachel](#)
5. [Shane](#)
6. [Rachel](#)
7. [Rachel](#)
8. [Rachel](#)
9. [Shane](#)
10. [Shane](#)
11. [Rachel](#)
12. [Shane](#)
13. [Rachel](#)
14. [Rachel](#)
15. [Shane](#)
16. [Shane](#)
17. [Rachel](#)
18. [Shane](#)
19. [Rachel](#)
20. [Shane](#)
21. [Rachel](#)
22. [Shane](#)
23. [Rachel](#)
24. [Shane](#)

Epilog

Teşekkür

[Yazar Hakkında](#)
[Karina Halle'nin](#)
[Diğer Eserleri](#)

İÇERİK UYARISI

Wild Card, USA Today'in en çok satan North Ridge serisinin ilk kitabıdır (ilk olarak 2017'de yayınlanmıştır), ancak tek başına da okunabilir. Daha önce okuduysanız, yeni kapakların yanı sıra kitabın ortasına ekstra bir bölüm eklendiğini lütfen unutmayın.

Wild Card, küfürlü dil ve cinsel içerik, kanser hastası bir sevilen kişi, ebeveyn tarafından fiziksel istismar (sayfada), ebeveyn tarafından cinsel istismar (sayfada değil) ve yas (ebeveyn kaybı, geçmişte) içerir. Yukarıdakilerden herhangi biri sizi rahatsız ediyorsa, bu uyarıları lütfen ciddiye alın. Ruh sağlığınız önemlidir.

Wild Card için

"Her zaman bir yere karşı bir tür nostalji vardır, kendinle
hesaplaşabileceğin bir yer."
– Sam Shepard

ÖNSÖZ

RACH

Aşk kelimesi, Shane Nelson'ın dudaklarından çıktığında hiç bu kadar vahşi gelmemişti.

O tek kelime, kalbimi serbest bırakırdı, düzlüklerde koşan bir at gibi, özgür, gerçek ve saf. Ve yine de kalbim her zaman geri dönerdi.

Kalbim her zaman ona geri dönerdi.

"Seni seviyorum, Raven," derdi ve ben bunu sadece duymazdım. Hissederdim. Yaşardım. Bana olan sevgisi, ona olan sevgim... Her nefesimde vardı. Gökyüzümdeki ayı tutturmuştu.

Raven benim takma adımdı, kısmen Rachel'a benzediği için, kısmen Ravenswood Çiftliği'nde büyüdüğü için, kısmen de o çiftlikte, Cherry Peak'in eteklerinde, ormanlık yamaçların sarı çimenler ve adaçayı ile kaplı tepelerle birleştiği yerde, o zeki kuşlara aşık olduğum için.

Orada ona aşık oldum.

Shane ve ben saatlerce at sırtında yan yana gezerek, ponderosa çamlarının tepesinden kuşlar birbirlerine seslenirken, babasına ve dedesine sığırları kontrol ederek yardım ediyormuş gibi yapardık. Gerçekte ise, birlikte geçirebileceğimiz her saniyeyi birlikte geçirmek istiyorduk. Biz ayrılmaz bir ikiliydik.

Sanki zamanın azaldığını biliyorduk. Ergenlik çağına bile, zamanın akıp gittiğini gösteren bir saatin tik takları gibi bir aciliyet hissi vardı.

Bomba patlayana kadar geçen uzun dakikalar. North Ridge'den kaçıp bir daha asla geri dönmek için can atıyordum. Shane'in benimle gelmesini çok istiyordum, buna ihtiyacım vardı.

Ama bana yapacağını söylese de, yapmayacağını biliyordum. Onun evi, kalbi buradaydı. Benimle değil. Ve zaman bize zarar vermeye devam ederken, sanki ölecekmiş gibi çılgınca sevişirken, benimiz birbirine değmediğinde mesafeden korkarken, Shane benden uzaklaşmaya devam etti. O zamanlar fark etmedim ama zaten kimse fark etmez.

Aşkı kaybetmek dünyadaki en korkunç duygudur. Kalbinizin boşaldığını, yavaşça kuruduğunu hissedersiniz. Çünkü aşk böyledir. Vermek zgrdr. Almak asla zgr değildir. Birini sevmenin, kalbini ve ruhunu amanın bedelini hepimiz biliriz. Her an her şeyin bitebileceğini biliriz. Dünya en kötü senaryolarla doludur. İnsanlar lr. İnsanlar aldatır. İnsanlar aşık olur. İnsanlar kim olduklarını veya ne istediklerini unutur. İnsanlar... birbirlerinden uzaklaşır.

O kader gecede ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Yukarıdakilerden hangisi her şeyi mahvetti? Shane'i yaptığı şeylere iten neydi, kanayan kalbimi paramparça eden neydi?

Tek bildiğim, paylaştığımız aşkın bittiğiydi. Yıllarca dolu dolu yaşamıştım.

Kalpten, ruhlu, harika. Hepsi gitti.

Ve sonunda bana North Ridge'i geride bırakmak için iradeyi, gücü verdi.

Asla geriye bakmamak
için. Asla geri
dönmek için.
şimdiye kadar.

SHANE

"Rachel Waters'ın şehre döndüğünü duydum."

Bu sözlerin anlamını tam olarak kavramam biraz zaman aldı. Yavaşça başımı kaldırıp, başka bir müşteriye bira açan Delilah'a baktım.

"Bir daha söyler misin?" diye soruyorum, göğsümdeki sessizliği görmezden gelerek.

Yeşil gözlerinde bir şey parladı, belki acıma, belki endişe. Rachel'in adını uzun zamandır duymamıştım, ama Del sanki dün ayrılmışız gibi davranıyordu.

Dün değildi. Rachel Waters, Britanya Kolombiyası'nın North Ridge kasabasından ayrılalı altı yıl oldu, onu son görmeyeli altı yıl oldu. Sosyal medyada bile onu takip edemedim. Ayrıldığı günden beri her şeyi kilitlemiş, sanki bu küçük dağ kasabasıyla ilgili her şeyi, her şeyi unutmak istiyormuş gibi.

En çok da beni unutmak istiyordu.

Bu yüzden geri döndüğünü duymak, sürprizden de öte bir şey.

"Geri geldi," der Delilah omuz silkerek, bara doğru ilerleyip soluk renkli biraları her zamanki yerlerinde oturan Jeremy ve Finn'e doğru kaydırır.

"Ben de duydum," diyor Jer, dağınık gri sakalını kaşıyarak. "Neden bilmiyorum, ama Vernalee ile bir ilgisi olduğunu hissediyorum. Hastanede Beth, birkaç kez geldiğini söyledi. Neden geldiğini bilmiyorum."

Vernalee Waters, Rachel'in annesidir ve çok sert bir kadındır. Hiçbir şey için hastaneye gitmeyecek bir tip değildir, elinden gelse

"Onu bugün gördüm," köşedeki masadan bir ses geliyor.

"Bugün onu gördüm," köşedeki masadan bir ses geliyor.

Taburemi çevirip Joe'nun orada oturduğunu gördüm, elinde bir bira, ağzının köşesinden sigara dumanı çıkıyordu.

"Tanrı aşkına ne yapıyorsun sen?" dedi Delilah ve bir anda barın etrafından dolaşmak yerine barın üzerine atlayarak Joe'nun masasına doğru yürüdü. Sigara Joe'nun ağzından çekip aldı ve botunun topuğuyla söndürdü. "Lanet olsun, Joe."

Joe her zamanki gibi gülüyor. Kasabada pek çok sarhoş olduğu için onun kasabanın sarhoşu olduğunu söyleyemem, ama *bu* barın sarhoşu olduğu kesin. Ve neredeyse her gece Bear Trap'te aynı şarkı ve dans tekrarlanıyor. Barmen ve sahibi olan Delilah, benim için neredeyse bir kız kardeş gibi olan bir kız, Old Joe ile sigara içme konusunda kavga eder. Sigara içmek değilse, içkiye gizlice bir şişe içki sokar, içkisine ekler ya da parayı "unutur".

Ama şu anda onların gece rutini en son endişelendiğim şey.

"Onu gördün mü, Joe?" diye soruyorum yaşlı adama.

Del'e tatlı bir gülümseme atıp bana başını sallar. "Tabii ki gördüm. Safeway'de. Neredeyse tanıyamıyordum. Ama iyi görünüyor. Biraz kilo almış, ama zaten hep çok zayıftı."

Yutkunarak koltuğumda kıpırdanıyorum. Daha fazla soru sormak istiyorum ama sormamalıyım. Bu odadaki herkes aramızın nasıl bittiğini biliyor. Çok dramatik, çok aleni bir şekilde. İkimizin de bir daha hatırlamak istemediği bir şey. Onu yalanlarla dolu bir fırtınanın içinde itip kakmış, ikimizin de kalbini kırmıştım ve bundan çıkan tek iyi şey, onun bu kasabadaki şeytanlardan uzaklara gitmiş olmasıydı.

Rachel'ın tüm o yerler arasında burada olması ve annesinin hastanede olması, ikisi arasında bir bağlantı olduğu anlamına geliyor.

Bu beni çok şaşırtıyor.

Göğsümün derinliklerinde, ham bir umut uyanmaya başlıyor.

Delilah içini çekerek ellerini kot pantolonuna silip çenesini bana doğru çevirdi. "Bir bira daha ister misin kovboy?"

Gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ediyorum. O lakabı hiç sevmiyorum. Kovboy. Tamam, tam zamanlı işim olarak aile çiftliğinde çalışıyorum ama yine de sokakta kovboy şapkası ve çizme giymiyorum. Hatta

Şu anda siyah kot pantolon, çiftliğin solmuş logosu olan eski bir beyzbol şapkası ve kırmızı flanel gömleğin altına beyaz bir tişört giyiyorum. Giysilerimin altında dövmeler var. Ayaklarımdaki ayakkabılar Vans. Kuzey Ridge'de yazın ortasında olsak da geceleri hava serin olabiliyor.

"Benimle kaçır mısın?"

Rachel'ın sesi kafamda yankılanıyor, duymamam gereken bir ses. Yüzü büyük ama belirsiz, zihnimde geçen bir hayalet gibi, gözlerindeki o bakış. Onun neden kaçtığını anlamam çok uzun sürdü, acısının derinliğini görmem çok uzun sürdü. En başından beri bilmeliydim.

Kahretsin, umarım bu, altı yıldır gömmek için uğraştığım eski anıların yeniden su yüzüne çıkmasının başlangıcı değildir.

"Muhtemelen yapmamalıyım," diyorum Del'e.

Şaşıyor. Onu suçlamıyorum. Genelde cumartesi geceleri içerim, çiftlikten uzak kalabildiğim tek zaman. "Yarın erken mi başlıyorsun?" diye soruyor.

"Yok, pek yok," diyorum. "Çobanlık yapmam gerekebilir, inekleri otlatmam lazım." Tartışmaya girmeyerek, boş bira şişesini alıp ona doğru sallayarak başımı sallıyorum.

"Kolay lokma," diyor gülümseyerek buzdolabına uzanıp bir tane daha soğuk bira çıkarıp bana uzatıyor.

Del'in annesi Jeanine, benim çocukluğumda dadımdı. Annem ben altı aylıkken öldükten sonra, babam ve dedem Ravenswood Çiftliği'ni işletirken beni ve kardeşlerim Maverick ve Fox'u büyütmek için mümkün olduğunca yardıma ihtiyacı vardı. Jeanine ve Del, hatırlayabildiğim kadarıyla çiftliğin misafir evinde yaşıyordu. Ben doğduğumda o altı yaşındaydı ve o zamandan beri benim ablam gibi oldu.

Ayrıca boyu da uzundur. Delilah 1,80 metre boyunda ve çok formda. Muhtemelen bu yüzden Bear Trap'i bu kadar iyi işletiyor. Genelde çok tatlıdır ve yüzü komşu kızı kadar sevimlidir, ama çok cesurdur ve birkaç kez asi müşterilere yumruk attığını gördüm. Çoğu erkek, uzun boylu güzel bir kızın böyle bir tarafı olduğunu düşünmez, bu yüzden bu tür şeyleri seviyorsanız YouTube'a koymaya değer anlar oluyor.

Ama North Ridge küçük bir kasaba. Sezon dışında nüfusu 10.000. Haberler çabuk yayılır. Eğer pisliklik yapıp kavga çıkarmak istiyorsanız, Bear Trap bunun için uygun bir yer değil, bir kızın sizi patakladığı videoların sosyal medyada yayılması bir yana.

Zaten buraya çok turist gelmez. Bar loş, duvarlar koyu renkli ahşap ve yerde fıstık kabukları var, her masada fıstık kaseleri duruyor. Artık faaliyette olmayan bira şirketlerinin reklamlarını yapan neon tabelalar, yarı gönülsüz bir şekilde vızıldayıp yanıp sönüyor. Delilah, barda sadece temel içecekleri bulunduruyor ve buraya gelip üçten fazla malzeme içeren bir içecek sipariş ederseniz, size işitme sorunuz mu var diye bakıyor.

Dışarıda gök gürlüyor ve dikkatimizi pencerelere çekiyor. Cherry Peak, nehrin karşısındaki uzakta yükseliyor ve kuzeyden kara bulutlar yaklaşıyor. Orası benim evim. Ravenswood Çiftliği, sığır yetiştirmek için mükemmel bir yer olan tepenin eteklerinde yer alıyor. Oradan Queen's Nehri akıyor, nehrin iki yanında açık ovalar ve inişli çıkışlı tepeler uzanıyor, zirveye doğru yavaş ve kademeli bir yükselti var, uzun otlardan çam ağaçlarına ve sonunda da dağlık alana geçiyor. 700 dönümlük arazinin tamamı Nelson ailesine ait. Umarım hep öyle kalır.

"Yıldırım düşmüş olabilir," diyor Del, ve ona baktığımda alnında endişe var. Kardeşim Fox itfaiyeci ve ikisi çok yakındır. Del pek endişelenen biri değildir ama Fox için hep endişelenir.

"Olabilir," diyorum ve bir yudum bira içiyorum. "Ama onun için endişelenmemen gerektiğini artık biliyorsun, değil mi?"

Birkaç saniye pencereden dışarı bakıyor, sonra kendine gelip söylediklerimi anlıyor. Bir an sonra omuzlarını düzeltip utangaç bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Biliyorum. Ama sizin için endişelenmek benim işim."

Hayır. Fox'u düşünmek senin işin. Bana yarısı kadar bile başımın etini yemiyorsun.

Bu beni rahatsız etmiyor. Dediğim gibi, Del ailem için bir kardeş gibidir. Ama yıllar geçtikçe, kardeşlerime karşı ilgisinin biraz dengesiz olduğunu fark ettim.

"Ve sürüyü korumak benim işim. Çiftliğe geri dönüp, sorun çıkarsa diye orada olsam iyi olur." Şişenin kalanını bir dikişte içip, bara yirmi dolarlık bir banknot bırakarak diğerlerine el sallayarak veda ettim.

Bara girdiğimden beri dışarıdaki hava birdenbire değişti. Az önce, giysilerin cildine yapışacak kadar nemli ve çok sıcak bir hava vardı. Şimdi ise fırtına yaklaşıyor ve akşam çöküyor, hava basıncı değişti. Havada tazelik var, sanki hayat ve elektrikle dolmuş gibi. Karanlık bulutlar çiftliğin üzerinde toplanmaya başlıyor ve uzun gri yağmur perdesi nehrin üzerinden geçiyor. Kasabanın üzerindeki gökyüzü, batan güneşin ürkütücü altın ışığıyla parlıyor. Birkaç dakika içinde sağanak yağmur başlayacak.

Çocukken yaz fırtınalarını çok severdim. Kolları açarak fırtınanın içine koşan ilk kişi ben olurdum, havadaki elektrik yükünü hisseder, Jeanine beni eve çekene kadar şimşekleri çağırırdım. Sonra Mav ve Fox ile birlikte pencereden fırtınayı izlerdim. Bir keresinde şimşek eski kulübemizi ateşe vermişti ve yangını söndürmek için çok sayıda yardım çağırmak zorunda kalmıştık. Fox'un ateşe olan ilgisinin kaynağının bu olay olduğuna eminim.

Ancak artık fırtınalar benim için sadece sorun yaratıyor. North Ridge, Britanya Kolombiyası'nın güney ucunda, bir tarafında kuru, inişli çıkışlı tepeler, diğer tarafında Selkirk Dağları ve Kokanee Buzulu, ortasında uzun ve derin bir göl bulunan bir konumda yer aldığı için fırtınalar için mükemmel bir üreme alanıdır. Kışın, fırtınalar kasabayı karla kaplayabilir veya erken gelirse sığırları öldürebilir. İşte o zaman Maverick, yerel arama ve kurtarma ekibinin başı olarak işine koyulur.

Yaz aylarında ise şimşekler sürekli olarak orman yangınları tehlikesi yaratır ve Fox bu yangınlarla mücadele eder. Yangınlar yetmezmiş gibi, ani sel baskınları da olur. Geçen yıl, çamur seli birkaç ineğimizi öldürdü. Üçü kurtulamadı. Sığırlara duygusal bağlanmamak gerektiğini biliyorum, ama böyle bir kayıp çok acı veriyor.

Tozlu, hurda halindeki Tacoma'ma doğru ilerlerken, beynimde bir çekiş hissediyorum. Geçmişini düşünmek istiyor. Geçen yılı değil, ondan önceki yılı da değil.

Rachel'ı düşünmek istiyor.

Rachel'ı ve o gün fırtınaya yakalandığımız anı düşünmek istiyor.

Onu ilk kez yeni gözlerle gördüğüm anı. Onu

ilk kez öptüğüm anı.

Kamyonetin önünde durup, esen rüzgardan korunmak için beyzbol şapkamı sıkıca tutuyorum. Bir parçam muhtemelen o barda kalmalıydı, sadece arkadaşların yanında olmak için. Biliyorum, içimdeki duyguları zehirlemek için bir bardak bira üstüne bir bardak daha içerdim. Her zamanki gibi, arka odadaki bir yatakta baygın halde uyanır, Del sabah için yanıma Advil ve Gatorade koyardı. Aslında, bugün sabah beni geceyi boşaltmam, bara gidip kafayı çekmem için cesaretlendiren babamdı.

Diğer tarafım, daha yaşlı ve daha akıllı olan tarafım, yapmam gereken işler olduğunu ve kafamı toparlamam gerektiğini biliyor. Dürüst olmak gerekirse, bu daha cesur tarafım. Çiftliğe döndüğümde babam ve dedemin muhtemelen dışarıda olacağını, yalnız kalacağımı biliyorum. İşçilerin kulübesi şu anda boş, eski çiftlik işçimiz David geçen hafta üniversiteye gitti, yer terk edilmiş durumda ve açık gökyüzü ile yükselen zirvelerin beyninizi aşırı çalıştırdığı bir şey var. Çiftlikte yalnız kaldığınızda, düşünmek için çok zamanınız olur. Olabilecekleri, farklı yapmanız gerekenleri düşünmek için çok zamanınız olur. Tanrıya şükür, köpeklerim ve atlarım var.

Bununla birlikte, Mav'ın uğraması da nadir bir olay değildir. Kasabanın diğer ucunda Fox ile şık bir dağ evinde yaşıyor olmasına rağmen, her iki gecede bir ya bizimle akşam yemeği yemek ya da yardım etmek için uğramak zorunda hissediyor. Özellikle yaz aylarında, arama kurtarma işleri çok yoğun olmadığında, dağlara çıkıp kaybolan birkaç yürüyüşçü dışında pek iş çıkmaz.

Kamyonete biniyorum ve motor çalışana kadar nefesimi tutuyorum. Son zamanlarda bana sorun çıkarıyor ama ben inatçıyım, onu daha yeni bir araçla değiştirmek istemiyorum. İşini yapıyor ve, şey, ona karşı kesinlikle çok duygusalım.

Rachel'a onu sevdiğimi ilk kez bu kamyonetin arkasında söylemiştim.

.

"Siktir," diye mırıldanıyorum bir an sonra, gökyüzü açılıp yağmur yağmaya başladığında otoparkta otururken, çatıya vurup duran yağmurun sesi gittikçe artıyor ama hiç doruğa ulaşmıyor. Neredeyse delirtici bir ses.

Rachel'ın şehre geldiğini duymak beni zihinsel bir zaman makinesine soktu. Altı yıl önce onu uzaklaştırdım çünkü mecburdum, çünkü aptaldım, olgun değildim, kör bir öfkeyle doluydu ve sadece genç aşıkların sahip olabileceği bir naiflikle doluydu. Kendi bencil seçimim yüzünden onu acımasızca, onarılamaz bir şekilde uzaklaştırdım. Altı yıl önce, başka seçeneğim olmadığını düşündüğüm için kalbimi paramparça ettim ve her gün bunu unutmaya, hayatıma devam etmeye çalıştım ama gerçek hala orada. Gelecekteki alevlerin yakıtı olacak.

O gece olanların gerçeğini Rachel'a hiç anlatmadım. Neden parmak eklemlerimin kanadığını ve kanadığını. Her şey yalandı, ona artık onu sevmediğimi söyleyip bağırmam da dahil.

O günden beri beni takip eden bir yalan, gölgem gibi, ama daha karanlık ve daha derin.

Ve artık itiraf etmek için çok geç. Ne faydası olur ki?

Yağmur dinmek bilmiyor. Kafamı sallayarak kendimi şimdiki ana geri getirmeye çalışıyorum. Ama geçmişin pençeleri şimdiki ana sıkıca tutunmuşken, şimdiki anın ne faydası var ki? Nasıl devam edip tüm bunları bir kenara atabilirim, o burada olduğunu bilerek hayatıma nasıl devam edebilirim?

O burada.

Bu beni delirtmeye yetiyor.

Kamyoneti sürüş konumuna getirip park yerinden çıkıyorum, istediğimden daha hızlı, tekerlekler yağmurda kayıyor, sonra düzeliş Main Street'e çıkıyorum. Kütüphanenin çatlak taş cephesi, tarihi dükkanların sarı, kırmızı ve şeftali renkleri, mahalle sakinlerinin yeni bir dev Safeway marketin açılmasına rağmen hâlâ alışveriş yaptıkları Sam'in marketi... Hızlanırken hepsi gözümün önünden bulanıklaşıyor, trafik ışıklarında şansım yaver gidiyor ve otoyola çıkıp çiftliğe doğru yol alana kadar yeşil ışıklar önümü aydınlatıyor. Yağmur ön cama çarpıyor ve silecekler zar zor yetişiyor.

İleride yolun kenarına çekilmiş bir araba var, yanında birisi duruyor.

Çiftliğe dönmek ve kimseyle uğraşmak istemememe rağmen, yardıma ihtiyacı olabilecek birini görmezden gelemem. Buralarda ilk kural budur: Başkalarına yardım et, sana da yardım etsinler. Burası vahşi, acımasız bir yer ve insanlar birbirine kenetlenmek zorunda.

Düşünmeden kamyoneti yolun kenarına çekip durumu değerlendiriyorum.

Bütün bu olayda garip bir şekilde tanıdık gelen bir şey var. Ya şiddetli yağmur, Cherry Peak ve çiftliğin yoğun sisle tamamen örtülmüş olması, eski arabanın görünümü ya da uzaktan gelen figürün hareketleri yüzünden mi bilmiyorum. Ama bu, beni bir saniye daha içeride kalmaya ve damarlarımdan akan déjà vu hissiyle boğuşmaya yeter de artar bile.

Derin bir nefes alıp dışarı çıkıyorum.

Saniyeler içinde sırlıklam oluyorum ve şapkamı yağmurdan korumak için başıma çekiyorum, yolun kenarından silüete doğru yürüyorum.

Ama bu sıradan bir silüet değil. "Bir sorun mu var?" diye soruyorum.

Havada bir değişiklik var, sanki aramızda bir şimşek fırtınası var, büyüyor, dönüyor, ben yukarı bakana kadar.

Ve onun gözleriyle karşılaşıyorum. Rachel.

Tam burada. Tam şimdi.

Yağmurla ıslanmış bir hayalet gibi önümde duruyor, nehirde çıkarılmış bir melek, uzun siyah saçları beyaz tenini çerçeveleyiyor.

Sanki yıldırım çarpmış gibi. Tam kalbimin ortasına.

RACHEL

"Lanet olsun!" diye bağıyor annem, yumruğunu kaldırıp direksiyona vurmak üzere.

Düşünmeden uzanıp bileğini tutuyorum, onu tutacak kadar sıkı.

Kahretsin. Kemikleri avucumun içinde kuş kemikleri gibi. Onun ne kadar zayıfladığını şimdi fark ediyorum. Midem bulanıyor ve onu hızla bırakıyorum, elimi beceriksizce geri çekiyorum.

"Doktorun dinlenmen gerektiğini söyledi," diyorum, olabildiğince sert bir sesle.

O gülüyor. "Sakin mi? Önce arabayı sürmeme izin vermedin, şimdi de lanet olası araba bozulunca sinirlenmememi mi istiyorsun?"

"Arıza yok," diyorum ona, uzanıp yakıt göstergesine dokunarak. "Benzin bitmiş. O ışığın ne zamandır yandığını sormayacağım."

Fırtına yaklaşırken arabamızın North Ridge'in dışında bozulmasının iyi yanı, akşam yemeği planlarımızın suya düşmüş olabileceği. Hank Nelson, sadece annem, ben ve babasının olacağını söylemiş olsa da, Ravenswood Çiftliği bu dünyada olmak isteyeceğim son yer. North Ridge de hemen ardından geliyor.

İki hafta önce her şeyi değiştiren bir telefon aldım. Annemden değildi, ama ondan gelmesi gerekirdi.

Hayır, annemle yıllar boyunca pek sık konuşmadık. İkimiz de anne-kız ilişkisi kurmak için yarım yamalak çabalar gösterdik, ama gerçek şu ki,

yıllarca süren danışmanlık ve ilaç tedavisi bile ortadan kaldıramadı ve o her zamanki gibi inatçı. 1A evre akciğer kanseri teşhisi konmuş olmasına rağmen, sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor. Hank Nelson'ın kısa telefon görüşmesi olmasaydı, eminim ki bunu asla öğrenemezdim. Belki de çok geç olana kadar.

"Ayrıca," diyor annem, keskin gözlerini bana çevirerek, "Doktor Cooper şarlatan. Bu tanrının unuttuğu kasabada yapacak başka bir şey olmadığı için aşırı tedbirli davranıyor. Kelowna'ya, hatta Vancouver'a gidip ikinci bir görüş alabilirim. Yani, kendimi iyi hissediyorum."

İyi görünmemesine rağmen kendimi başımı sallarken buluyorum. Kanser yüzünden olabilir, ya da sadece çok yaşlandığından olabilir. Anneni uzun süre görmediğinde, bu deneyim sarsıcı olabilir. "Seni götüreceğimi biliyorsun, ama ben sürmeliyim. Ve arabaya benzin de koymamız gerekecek."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Değiştin, biliyor musun? Benim küçük kızıma ne oldu?" Sonra anahtarı tekrar denedi, anahtar dönmediği için öfkelenerek.

İç çekip cep telefonumu çıkarırım. Beş dakika önce de çekmiyordu, şimdi de çekmiyor. Tanrı'nın unuttuğu kasaba, haklıymış.

Altı yıl önce North Ridge'den ayrıldığımda, bir daha asla geri dönmeyeceğime karar vermiştim. Annem geri dönmem için yalvarırsa, beni özlediğini, bana ihtiyacı olduğunu söylerse, geri dönerim diye düşünmüştüm. Ama bu hiç olmadı. Hiç olmadı çünkü o beni hiç özlemedi. Dört yıl önce kuzenimin düğünü için Alberta'da onu gördüm, ama hepsi bu kadar.

Onu özlediğim konusunda ise... Toronto artık benim evim. Orada kurduğum hayat benim tüm dünyam oldu. Reklamcılık kariyerim, erkek arkadaşım Samuel, arkadaşlarım, dairem. Benim için anlamı olan her şey o şehirde.

Dürüst olmak gerekirse, burayı bir daha asla görmeyeceğimi umuyordum.

Ve özellikle hayatımı askıya almak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Patronum Ed'e anneme yardım etmek için aşağıya gideceğimi söylediğimde, bana ihtiyacım olduğu kadar izin verme nezaketinde bulundu.

Hesabım, benim altında çalışan Pete'e devredilecekti. Endişelenmeme gerek yoktu.

Ama endişeleniyorum. Bu yolculuğun hiç de kısa sürmeyeceğinden, annemin en son istediği şey olmasına rağmen bana ihtiyaç duyacağından endişeleniyorum. Yani, akciğerinin bir kısmı alınmak zorunda kalabilir ve burada kimse yok, gerçekten kimse yok. Babam dört yıldır hapiste, *Tanrı'ya şükür*, bu da onu yapayalnız bırakıyor.

Ayrıca, son üç gündür şehre döndüğümünden beri, onun arkadaşlarıyla konuştuğunu duymadım. Onları sorduğumda, beni eliyle uzaklaştırdı ve sigara getirmeni söyledi.

Tabii ki almayacağım. Buraya geldiğimden beri en çok şikayet ettiği şey, kilo aldığım (ki aldım, dava etsen ne olur), ardından "değiştiğim" ve sigarayı bırakması gerektiği. Akciğer kanseri olması umurunda değil gibi, hala sigarayı bırakması gerektiğini düşünmüyor. Ya da umursamıyor.

Onun tek umursadığı şey Hank gibi görünüyor, ama bu tamamen dolaylı bir şekilde. Bu akşamki yemeğe sırf merhametinden gidiyormuş gibi davranıyor, ama aslında çok heyecanlı olduğunu anlayabiliyorum.

Ben ise, Ford Tempo'nun benzini bitmiş ve otoyolun kenarında mahsur kalmış olduğumuz sürece şikayet etmiyorum. Eski kasabanda, tanıdığın herkesin seni yol kenarında garip bir şekilde park etmiş halde görebileceği bir durumda kalmak elbette utanç verici, ama ne kadar çabuk yardım alırsak, o kadar çabuk onun boktan dairesine dönebiliriz ve umarım bize basit bir makarna yapabilirim.

Hank Nelson'ın ısrarcı birisi olduğunu ve sözünü tutmayacağını görmezden geliyorum.

Yağmur demişken, uğursuz bulutlar şimdi üzerimizde ve birkaç dakika içinde sıırıslık olacağımızı biliyorum. Bu bölgedeki hava her zamanki gibi tahmin edilemez.

"Burada kal, birini durdururum," diyorum anneme, kapıyı açıp dikkatlice dışarı çıkmadan önce.

Yazın ortasında olmamıza rağmen, bu otoyol neredeyse çıkmaz sokak gibidir. Queens Nehri'ni geçip Ravenswood Çiftliği'ne doğru ilerledikten sonra, bir kamp alanına doğru devam eder

ve sonra birdenbire sona eriyor. Bu nedenle, buradan geçen arabaların sayısı çok az ve çoğu kamp malzemeleriyle dolu, hiçbirisi bu bölgeden değil. Bazılarının burayı çekici bulmasının bir nedeni, herhangi bir sorunla karşılaşırsanız, ilk yardım elini uzatanların yerli halk olması.

Bu yüzden yol kenarında çok uzun süre beklemeyi düşünmüyorum. Yukarıdan gürültülü, gök gürültüsü gibi bir ses duyulsa ve bulutlar yağmurla çatlayacakmış gibi görünse bile.

"Kahretsin," diye küfrederek, kaldırımdan sıçrayacak kadar şiddetli yağmur altında saniyeler içinde sıırıslam oluyorum. Arabaya geri dönmek için hareketlendiğimde, bize doğru gelen farlar görüyorum. Yüzüme yapışan saçlarımın arasından bakıp, çılgınca el sallamaya karar vermeden önce başparmağımı dışarı çıkarıyorum.

Yağmurdan neredeyse hiçbir şey göremiyorum, ama araba yaklaşıncaya bir kamyonet olduğunu anlıyorum.

Orman yeşili bir Toyota Tacoma.

Bana çok tanıdık gelen bir araba.

Shane Nelson'ın onu almak için yeterince para biriktirdiği günü hatırlıyorum.

Tanrım, lütfen o canavarı başkasına satmış olsun.

Ama araba yolun kenarına çekmeye başlamadan önce, kalbim çoktan batmaya başlamıştı.

Hayır, sadece batmıyor.

Kıvrılıyor, dönüyor, göğsümde sert, karışık bir düğüm oluşturuyor.

Onun olduğunu biliyorum.

Eski aşkım. North Ridge'de gereğinden fazla kalmamın sebebi.

Arabaya geri dönmeliyim. Kapıları kilitle. Fırtınada otoyolda ters yönde koşmak gibi tamamen mantıksız ve aptalca bir şey yap.

Ama yapmıyorum. Çünkü annem haklı. Ben değiştim. Artık kaçan o kız değilim. Buraya kendi isteğimle gelmemiş olabilirim ama bana ne yaparsa yapsın, yerimden kıpırdamayacağım.

Göğsümde, dışarıdaki fırtına kadar şiddetli bir kasırga olsa bile.

Shane, sanki yağmur yüzüne çarpmıyormuş gibi, her zamanki rahat tavırlarıyla arabadan iner. Beyzbol şapkasını aşağı çekmiş, aceleyle yarı koşar adımlarla bize doğru gelir.

Onunla ilgili her anı, artık beynimin derinliklerinde gömülü değil, beynimin ön tarafına çarpıyor. Çocukluğumuzdan, gençlik yıllarındaki ilişkilerimize, aradaki tüm çılgın, gerçek ve güzel anlara dönüşüyorlar ve aniden anılar siliniyor ve geriye sadece şu an kalıyor.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor, artık sadece birkaç adım uzakta. Sesini duyunca nefesim kesiliyor. Sesi bir şekilde daha derin, daha boğuk. Her şey daha fazla.

Dilim tutuldu. Ayaklarımın üstünde donakaldım.

Sonra şapkasını geriye doğru eğdi ve gözleri benimkilerle buluştu. Yüzünde şok ifadesi bekliyordum, çünkü beni görmeyi bekleyeceği son kişi olduğumu biliyordum. Sadece küçük bir kıvılcım, bir parıltı vardı, sonra o soğuk, yakışıklı yüzün arkasına gömüldü.

Kahretsin.

"Rachel?" diye sorar nazikçe, ama sesi düz.

Tanrım, sesi. Kemiklerime işliyor.

Yutkunup başımı salladım. "Arabanın benzini bitti," dedim zayıf bir sesle, sanki o bir yabancıymış gibi.

O bir yabancı.

Kendi lanet anılarımda bile bir yabancıydı.

"Tamam," diyor, gözlerini kırıştırarak.

Bu çok garip. Çok acı verici. Artık yağmuru bile hissetmiyorum, sadece göğsümde bir yanma hissediyorum.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

"Shane Nelson!" Annem yolcu koltuğuna eğilip camı indirerek ona bakarken haykırdı. "Tanrım, Murphy, burada ne işin var?"

Şimdi ona sırtarak bakıyor, dikkatinin dağıldığı için rahatlamış görünüyor. Gülümsemesinin hala bu kadar güzel olmasına sinir oluyorum. "Ben de burada yaşıyorum Bayan Waters, tıpkı sizin gibi."

"*Bayan Waters*," diye hatırlatıyor annem, sesi bir an soğuyor.

Sonra gülümsüyor. "Seni artık hiç görmüyorum, biliyorsun."

"Ben meşgul bir çocuğum," diyor.

"Meşgul bir adam." Onun bu hafif tonunu sevmedim, sanki bu konuşmayı hoş karşılıyor gibi. Bana onu ve North Ridge'i terk etmenin hayatımın en iyi kararı olduğunu söyleyen hep o olmuştu. Bu neredeyse onun sloganı haline gelmişti.

Shane'in gözleri kısa bir an benimkilere kaydı, ama bu, göğsümdeki ateşin daha da güçlenmesi için yeterliydi. "Bugün döndüğünü duydum."

Başımı salladım. "Aile meselelerini halletmek için geldim."

"Görünüşe göre akciğer kanseriymişim." Annem bu sözleri bomba gibi patlatır.

Shane neredeyse hiç kıpırdamadı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Önemli değil. Zaten buradaki doktorlara pek güvenmiyorum." Bunun üzerine öksürür ve bir an utanır. "Neyse ki senin yoluna düşmüşüz."

Şimdi o şaşkın görünüyor. "Öyle mi?" Annem başını sallar. "Bilmiyor muydun?"

Şu anda gözlerimden kaçıyor, ama evet, kesinlikle bilmiyordu. Sonunda benim kadar rahatsız görünüyor. Bu durumdan biraz gurur duyuyorum.

Kafasını sallıyor. "Neyi bilmem?"

Annem dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Bu kasabada haberlerin çabuk yayıldığını sanırdım. Sanırım senin kamyonetine binip bizi çiftliğe götürmelisin, tabii arkada benzin bidonu yok ve yağmurda aptal gibi durmaktan hoşlanmıyorsan."

Sırılsıklam oldum ama yağmur dinmek bilmiyor olmasına rağmen bunu neredeyse fark etmedim. *Onun* dışında hiçbir şey göremiyorum.

"Tabii ki," diyor Shane hızlıca ve annemi arabadan çıkarmak için kapıyı açıyor. Hala terbiyeli davranıyor, Hank'in tüm Nelson kardeşlere aşılacağı bir şey. Bu da her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Arabadan ikimizin çantasını alıp Shane ve annemin peşinden gidiyorum, gözlerim onun uzun boylu vücudunda, sadece bir ömür boyu çiftlikte çalışarak elde edilebilecek geniş omuzlarında, kot pantolonunun içindeki sıkı kalçalarında dolaşıyor.

Tanrım. Neyim var benim?

Gözlerimi kısaca kapatıp kendime gelmeye çalışıyorum. Hemen Toronto'daki erkek arkadaşım Samuel'i düşünüyorum.

Akıllı, hırslı, kararlı Samuel. Shane'den milyonlarca farklı, milyonlarca kez daha iyi. Tabii, sadece sekiz aydır çıkıyoruz ama bu ilişki bir yere varacak, biliyorum, var olmak zorunda.

Samuel'e odaklanmak kendimi daha iyi hissettiriyor. Bir an için onu gerektiği kadar özlemediğimi düşünmeye başlamıştım.

Ama sonra kamyonete biniyorum ve o kadar çok anı canlanıyor ki, koltuğun arkasında sütyenimi bulmayı bekliyorum.

Neyse ki annem Shane'in yanında oturuyor, beni arka koltuğa bırakıyor ve ben de ortadan kaybolmak istiyorum. Bu konuda iyiyimdir, bir yerde yokmuşum gibi davranmak, yer kaplamamaya çalışmak.

Kamyon otoyolda ilerlerken annem durmadan konuşuyor. Shane için sorun değil, o her zaman sessiz bir tipti, ama annem de normalde bu kadar konuşkan değildir. Annemin gerçekten yalnız olduğunu fark edince kalbim biraz sızladı.

Birkaç gün önce küçük bölgesel havaalanımıza indiğimden ve o beni orada karşıladığından beri (yine, araba kullanmamalıydı), sanki eski arkadaşlarımız gibi benimle konuşuyor. Hiç yakın olmadığımız için bu durum beni şaşırttı ve sadece dinledim. Ama akşam yemeğindeki heyecanı ve şimdi Shane'e hava durumu hakkında gevezelik edişine bakılırsa, onun gerçekten de tamamen yalnız olduğunu kesin olarak biliyorum.

Annem çalışmıyor. Kütüphanede bir işi olduğunu sanıyordum ama bir süredir çalışmıyormuş gibi davranıyor. Dairesi dağınık, kirli, pis ve sigara izmaritleriyle dolu. Benim dışımda hiç kimsesi yok ve şimdi kanserle mücadele ediyor. İyiymiş gibi davranıyor ve önemsizmiş gibi davranıyor ama elbette bu çok önemli bir şey. Hangi aşamada olursa olsun, bu çok büyük bir mesele.

Kalbim sıkışıyor. Hank'in hala şarap ve viskiyi sevdiğini umut ediyorum, çünkü kafamın içinde birbiriyle çatışan tüm bu duygularla başa çıkmak için çok fazla içkiye ihtiyacım olacak. Hiç yakın olmamış olsak ve annem beni birçok yönden incitmiş olsa da, en iyi kızı olamadığım için hala kendimi berbat hissediyorum.

Ve tabii bir de Shane var, beni ateşe veren ve ortada bırakıp giden bir başkası. Hayatımda en büyük

etkisi olan iki insan ve ikisi de tam karşımda oturuyor.

Yağmur, nehrin üzerindeki köprüyü geçip Ravenswood Çiftliği'ne varana kadar dinmedi, kamyonet çamurla dolu çukurların üzerinden geçerek uzun yolu tırmanmaya devam etti.

Tıpkı hatırladığım gibi ve nostalji her saniye daha da artıyor. Sağda binicilik öğrendiğim ahır, solda Shane'in düvelere dövme yaptığını ve boğaları tarttığını izlediğim, birçok yazımı boyayarak geçirdiğim büyük kırmızı ahır var.

Cherry Peak'in eteklerinde, uzun, hafif eğimli sarı çimenlerin ve adaçayının yerini çam ağaçlarına bıraktığı yerde, her zaman büyük bir çekiciliği olan geniş, eski bir ev var. Onun arkasında, bu açıdan ve yağmurdan dolayı net olarak göremesem de, işçi kulübesi ve misafir evi olmalı. Onun ötesinde, kıvrımlı tarlalar ve tepelerde, daha eski ahşap ahırlar, samanlıklar ve milyonlarca anının saklı olduğu gizli yerler var.

Hiçbir şey değişmiş gibi görünmüyor. Neden her şeyin farklı olmasını, farklı görünmesini ve farklı hissettirmesini beklediğimi bilmiyorum. Belki de altı yıl içinde kendi hayatımdaki her şey değiştiği içindir. Ama burada... Ravenswood Çiftliği'nde, sanki zaman makinesine binmiş gibi hissediyorum.

Ve sonuçtan hoşlandığımdan emin değilim.

"Geldik," diyor Shane, sesi içimi sarsıyor ve bir an için hangi yılda olduğumu, kim olduğumu anlamaya çalışıyorum. Pek çok şey uyuşmuyor, özellikle de onunla birlikte buraya geri dönmek.

Arabaya benzin koymadığı için anneme küfrediyorum, ama onun durumunda onu kim suçlayabilir ki? Ayrıca Shane'in burada olması onun suçu değil. Aksine, Shane'in akşam yemeğine gelmeyeceğini bana Hank söylemişti.

Annem kapıyı açıp arabadan inmeye başlarken, Shane dikiz aynasından gözlerime kısa bir süre bakıyor.

Güzel altın kahverengi, koyu çay rengi ve yoğun bir bakış. O gözler eskiden beni herkesten daha iyi tanırdı.

Artık seni tanımıyor, diye hatırlatıyorum kendime ve bakışlarımı başka yere çeviriyorum.

Yağmur son birkaç dakikada durmuş, kamyonetten iniyorum ve Hank'in ön kapıyı açarken çıkardığı yüksek, sert sesini duyuyorum. "Vay, bakın bakalım," diyor kocaman bir gülümsemeyle. Bunca yıldır burada yaşıyorum ama Hank'in çok sık güldüğünü görmemiştim, bu yüzden bizi gördüğüne gerçekten sevindiğini görmek beni şaşırtıyor. Lanet olsun, şu anda beni şaşırtmayan ne var ki?

Gülümsemesi, Shane'e bakıp durumu çabucak anlayınca kaybolur.

"Geç saatlere kadar eve gelmeyeceksiniz sanıyordum," diyor Shane'e. "Cumartesi gecesi falan."

Cumartesi geceleri ne yaptığını merak ediyorum ama sonra kendimi durduruyorum. Eskiden cumartesi gecelerini benimle geçirirdi ama şu anda en son ihtiyacım olan şey onun şimdi zamanını nasıl geçirdiğine odaklanmak.

Shane sadece başını sallar. "Biliyorum. Fikrini değiştirdin. Erken kalkıp silaj yapmaya başlamam lazım."

"Haklısın. Muhtemelen bu düveleri daha iyi bir otlığa taşımamız gerekecek." Hank, gür bıyığının arasından bana gülümser. "Bu sana sıkıcı anıları hatırlatıyordur, değil mi Rachel? Vay canına, çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler, Hank," diyorum, boğazımı temizleyip ona gülümsüyorum.

"Şehir hayatı sana yakışmış," diyor ve gözlerinde bir hüznü seziyorum.

"Ee," diyor annem çabucak, "Shane akşam yemeğine kalacak. Umarım yeterince yemek yapmışsındır. Hatırladığım kadarıyla, çocuğun iştahı oldukça iyiydi."

Hepimiz Shane'e bakarız. O kamyonete geri binerse, ben üzülmem.

Boynunun arkasını ovuşturur. "Sanırım senin arabana dönüp benzin almalıyım."

Benim istediğim kadar onun da gitmek istemesi beni bir an için rahatlatıyor.

"Olmaz, olmaz," diyor annem. "Bırak o işi bize, tamam mı? Sen akşam yemeğinde kalıyorsun. Değil mi, Hank?"

"Tabii ki," diyor Hank, gözleri bir an benimkilerle buluşuyor.

Üzgünüm, diyorlar, çünkü Hank, Shane'in başka bir yerde olması gerektiği için buraya geldiğimi biliyor.

buraya gelmemin tek nedeninin Shane'in başka bir yerde olması gerektiği olduğunu biliyor. Ona hafifçe gülümsüyorum. Burada yetişkin ben olabilirim. Elbette, Shane buradan ayrılmamı ve başka bir yerde daha iyi bir hayat kurmamı sağlayan katalizör oldu, ama bu iyi bir şeydi, değil mi? Sonunda mutluyum. Shane beni kırmış olsa da, beni daha güçlü yaptı. Daha iyi.

Ve daha güçlü olduğum için, bu akşam yemeğini atlatabilirim.

Anneme nasıl yardım edebileceğimi bulana kadar önümüzdeki birkaç haftayı atlatabilirim.

"Yağmur tekrar başlamadan içeri girelim," diyor Hank, elini annemin omzuna koyup onu eve içeri sokarken. "Yirmi gündür yağmur yağmadı ve yağması gerekiyor, ama burada ne olacağı belli olmaz."

Aynen öyle.

Shane'in yanına bir an bile yaklaşmak istemediğim için hızla onların peşinden gittim. Ama tam kapıdan girerken, Shane arkamdan öksürdü.

"Rachel," dedi, sesi hem yumuşak hem de kısık, içimi bıçak gibi kesiyordu.

Lanet olsun. Yürümeye devam edip onu görmezden gelmek istiyorum ama daha iyisini yapabileceğimi biliyorum.

Derin bir nefes alıp arkamı döndüm.

Şapkasını çıkarır ve hala açık kahverengi ve kalın saçlarını eliyle tarar. O saçların parmaklarımin arasında nasıl bir his verdiğini çok iyi biliyorum, onun kollarında uykuya dalana kadar saçlarını okşadığım geceleri. Bunun onu her zaman rahatlattığını, masaj gibi olduğunu söylerdi. Onu uyurken izlemeyi, sonunda ne kadar huzurlu görüldüğünü izlemeyi çok severdim. Aşkın ardından gelen anlar da öyleydi.

Anılar kalbimi sıkıştırıyor ve bunu atlatmak için elimden geleni yapıyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. "İyiyim.

Sen?"

"İyiyim." Bir an durur, iç çeker ve bana ciddiyetle bakar. "Hey, bunun tuhaf olduğunu biliyorum."

Garip mi? Bu hafif kalır. Ama dudaklarımı sıkıp sözleri içimde tutmayı başarırım.

"Bugün göreceğimi hiç beklemediğim son kişi sendin," diye devam ediyor, arkasında uzaklaşan fırtınaya bakarak. "Daha önce şehirde olduğunu duymuştum. Açıkçası, çok şaşırdım."

"O zaman ikimiz de şaşırdık," diye itiraf ettim.

Bunu bu kadar iyi idare ettiğime şaşıyorum. Gerçi "idare etmek" demek, sadece sakinliğimi koruduğum ve henüz ona hiçbir şey fırlatmadığım anlamına geliyor. Verandadaki sallanan sandalyenin üzerinde duran bir makas gözüme takılıyor. Hala zaman var.

"Annen için gerçekten üzgünüm," diyor. "Ve onun yanında olamadığım için daha da üzgünüm."

Burnumu kıvırıyorum. "Neden yanında olman gerekiyordu ki? O benim annem, senin değil."

Bunu söylerken, acaba bunu kişisel olarak mı algılıyor diye merak ediyorum. Shane'in en derin, en karanlık şeytanlarından biri, annesinin o kadar küçükken ölmüş olmasıydı. Anne figürleri vardı, çoğunlukla dadısı Jeanine, bazen benim annem, ama yine de bununla başa çıkabildi mi diye merak ediyorum. O zamanlar onu kesinlikle çok rahatsız ediyordu.

"Onun benim annem olmadığını biliyorum," diyor, gözlerinde yoğun bir ifadeyle. "Sadece hasta olduğunu bilmiyordum. Keşke bilseydim."

"Bunu bilmediğine şaşırdım. İlk olarak bana senin baban söylemişti."

"Babam mı?"

Başımı sallıyorum. "Evet. İki hafta önce beni aradı ve anneme akciğer kanseri teşhisi konduğunu söyledi. Erken aşamada ve tamamen iyileşebilirmiş, ama bana ihtiyacı olduğunu ve bir süreliğine gelip durumuna bakmam gerektiğini söyledi."

Shane çok şaşkın görünüyor ve bunun onun için yeni bir haber olduğunu anlayabiliyorum. O da benim kadar bu konudan habersiz tutulmuş. "Bana hiç söylemedi."

"Belki seninle ilgisi olmadığını düşünmüştür. Açıkçası, ailelerimizin yakın olduğunu bile bilmiyordum." Özellikle de kalbimi kırıp beni bu kasabadan kovduğu için bunu eklemek istiyorum.

"Ben de bilmiyordum," diyor. "Kahretsin. Öyleyse, bu şartlar altında burada olduğun için üzgünüm."

"Burada olduğum için üzđünüm," diyorum ve hemen pişman oluyorum. Soğukkanlı davranma çabası suya düştü.

"Bak," diyor. "Bunu hak ettiğimi biliyorum..."

Ve işte geliyor.

Ayak, ağızla tanış.

"Bu tamamen seninle ilgili değil, Shane. Altı yıl oldu. Ayrılmamın iyi bir nedeni vardı ve sen de bunu biliyorsun, ama hepsi senin yüzünden değil. Sen sadece beni itekledin. Ve bunun için minnettarım, gerçekten. Çünkü artık sonunda sevdiğim bir kariyerim var. Reklamcılıkta çalışıyorum, zorlu bir iş ama maaşı iyi ve arkadaşlarım var. Bir erkek arkadaşım var." Bunun onu etkileyip etkilemediğini görmek için onu izledim ama ifadesi değişmedi. "Bir hayatım var. Ve onu seviyorum. Burası olmak istediğim son yer ve annemin ihtiyacı olan son şey lanet olası kanser değil."

Beni birkaç saniye izliyor. Az önce ağızımdan çıkan tüm o sözler yüzünden kalbim deli gibi çarpıyor. "Senin için gerçekten mutluyum, biliyorsun," diyor yumuşak bir sesle. "Şu anda sahip olduğun tüm bu harika şeylere layıksın. Ayrılmakla iyi yaptın. Bu yer için fazla iyisin, fazla akıllısın."

Bunu içten mi söylüyor, bilemiyorum, ama muhtemelen içtendir. Shane samimi biridir.

Ama sonra dönüp kamyonetine doğru yürür.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Senin başından gitmek için," diyor ve kapıyı açarken durup bana bakıyor. "Annenin arabasına benzin lazım. Ben doldururum, böylece babamın sonra tek yapacağı seni bırakmak olur ve sen de gidebilirsin. Bana yemek ayırmalarını söyle."

Sonra kamyonete biner ve uzaklaşır, toprak yol ve çukurlar üzerinde zıplayarak gider.

Onun gitmesini istediğimi biliyorum, ama yüzleşme bittiği için rahatlamış olsam da, kendimi garip bir şekilde boşlukta hissediyorum. Sürüklenmiş gibi. Onu bir daha görürsem ona ne söyleyeceğimi hep merak etmiştim, ama içimden bir ses bunun doğru olmadığını söylüyor. Nasıl olabilir ki? Birkaç aceleci sözle yıllarca süren acı ve kargaşayı silip süpürebilir mi?

Yavaşça nefes veriyorum, ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı çıkarıyorum, sinirlerim hâlâ gergin.

İşte Shane ile ilk karşılaşmam böyle oldu. Yeni Shane ile, yeni ben ile ilk karşılaşmam.

O zaman neden hayatımın eski tuğlaları yerine geri kayıyormuş gibi hissediyorum?

SHANE

GEÇMİŞ – 9 YAŞINDA

Gök gürültüsü, neredeyse tüm evi sarsıyor.

Hemen yatak odamdan koşarak nehre bakan oturma odası ve yemek odasının pencerelerine yöneliyorum. Fox çoktan orada, gökyüzünü tarıyor.

"Kaçırdım mı?" diye soruyorum.

O başını sallar. "Harikaydı."

"Fox!" Jeanine mutfaktan bağırıyor. "Kuralları biliyorsun. Kardeşinin önünde küfür yapma."

"Boş ver," diye mırıldanıyor Fox, gözleri karanlık bulutlara dikilmiş.

"Ve Shane, dışarı çıkma. Tehlikeli!" diye ekledi, benim ne yapacağımı bildiği için.

"Seni duyamıyorum!" diye bağırarak ona cevap veriyorum ve Fox'a gülümsedikten sonra, ikisi de beni durduramadan evden koşarak çıkıyorum. Fox on dört yaşında ve beni havaya kaldırıp omzuna atabildiği ya da boynuma kilit yapabildiği için kendini bir tür tanrı sanıyor. Ben sadece dokuz yaşındayım, ama bir iki yıl sonra muhtemelen ondan daha uzun olacağım. En azından Delilah beni neşelendirmeye çalışırken böyle diyor.

Rüzgar şiddetleniyor, yüzüme doğru esiyor.

Rüzgara gülüyorum. O kadar tuhaf bir ses çıkıyor ki, daha yüksek sesle gülüyorum. En son ne zaman güldüğümü hatırlamıyorum.

Bu da komik olduğu için daha da çok gülüyorum.

Yağmur kasabaya yağmaya başlıyor, bize doğru geliyor.

Gel al beni, diyorum.

O anda dünya beyaz altın bir ışıkla parlıyor, nehre çatal çatal şimşekler çakıyor.

"Vay canına!" diye bağıyorum, tam o anda hava **BOOM** diye patlıyor.

Bu çok havalı! Ekim fırtınaları en iyisidir. Ne yazık ki Cadılar Bayramı'na daha birkaç hafta var, yoksa daha da ürkütücü olurdu.

"Shane!" Jeanine kapıda belirir, kollarında bir karıştırma kabı, kızıl saçları yüzünde uçuşuyor. "Yaralanmadan içeri gir."

"Yıldırım bana zarar vermez!" diyorum ona. Vermeyeceğini biliyorum. Yıldırımla ben bir bütünmüşüz gibi hissediyorum. Kemiklerimde hissediyorum.

"Hayır, ama yağmur yağacak. Unutma, yeni polis şefi ve kızının önünde iyi bir izlenim bırakmak istiyorsun." Bir an beni izledikten sonra eve geri döndü. Kız kelimesini özellikle vurguladı. Delilah ona her şeyi anlatmış olmalı.

Kendi kendime homurdanarak, ahırdaki atların şu anda bundan nefret ettiğini bilmeme rağmen, dışarıda durup fırtınanın büyümesini ve şiddetini izlemek istediğimi düşünüyorum. Daha önce gerginsen, şimdi o benim aşkımı bildiği için daha da utanıyorum.

Derin bir nefes alıp arkayı dönüp bir taşı tekmeliyorum. Bir yağmur damlası yanındaki yeri karartırken, taşın kuru toprağın üzerinde zıplamasını izliyorum. "Shane!" Fox şimdi evin içinden bağılıyor ve biliyorum ki

Acele etmezsem dışarı çıkıp beni içeri sürükleyeceğini biliyorum.

Durumu daha da kötüleştirmeden içeri koşuyorum. Sonuçta, kimsenin Şükran Günü'nü mahvetmek istemiyorum.

"GELDİLER!" Delilah heyecanla bağırır ve karanlığın içinden eve doğru yaklaşan farları izleriz. Zifiri karanlıkta bile, Cherry Creek'in üzerinden geçen köprüden (bu günlerde sadece bir damla su akıyor) ve dedemin kesmeyi reddettiği ponderosa çamlarının etrafından döndüklerini anlayabiliyorum.

"Baban hazır mı?" diye soruyor Jeanine. Hepimizin gözlerine bakıyor, bu yüzden kime sorduğunu anlamak zor.

Ben, Del'in yanında pencerenin yanında oturuyorum. Sonra Fox var, odanın ortasında kollarını kavuşturmuş, sanki çok önemli biriymiş gibi. Maverick, gitmeye hazır gibi kapının yanında duruyor.

Ama kimse kıpırdamıyor ya da tek kelime etmiyor, Jeanine büyük evin merdivenlerine doğru bağırıyor. "Hank. Misafirin geldi!"

Bir sessizlik. Sonra, "Misafirlerim mi?" diye yukarıdan bir yerden bağırıyor.

"Evet, misafirleriniz," der, elinin tersiyle alnını silerek ve makyaj yapıp elbise giymesine rağmen yorgun görünerek. "Yeni emniyet müdürünü ve ailesini davet etmek benim fikrim değildi."

"Doğru olan bu," diye bağırıyor babam. "Bugün Şükran Günü. Tatilin anlamı bu. Evet, ben hazırım, herkes sakın olsun."

"Sakin ol," diye ekliyor Del.

"Sakin ol," diyor Maverick sırtarak.

Jeanine ona kızacak kadar bile yorgun görünüyor. "Tamam millet, dik durun ve en iyi davranışlarınızı sergileyin."

"Evet, hepsi öyle," der babam merdivenlerden inerken. Fox ısıklık çalar. Her zaman ısıklık çalabilmeyi istemişimdir.

"Çok şık görünüyorsun, baba," diyor.

Dapper kelimesinin tam anlamını bilmiyorum ama babamın öyle olduğunu sanmıyorum. Koyu renk kot pantolon ve kot gömlek giyiyor. Fox'un deyimiyle "Kanada smokini". Kemerinde kocaman parlak bir toka var, sanırım rodeo günlerinden kalma. Saçları, geçen gece izlediğimiz Godfather filmindeki mafya üyeleri gibi geriye taranmış.

Babam da buna inanmıyor gibi görünüyor. "Bu, sığır boku içinde olmadığım zamanlardaki halim."

"Hank," diye uyarıyor Jeanine.

Ona eliyle gitmesini işaret eder. "Çocuklar daha kötüsünü de duymuşlardır. Büyükbaban nerede?"

Koridordaki tuvaletin sifonunun sesini duyuyoruz ve ben kahkahalara boğuluyorum. "Bir saattir orada."

"Hey, Shane, kabızlık şaka değil," der babam sert bir sesle. Bu da beni daha çok güldürür.

Çok gerginim.

Ve olmamalıyım, değil mi? Rachel Waters, kasabanın yeni polisinin kızı. Evimizin önündeki tozlu kamyonların yanında duran arabanın içinde oturuyor. Sınıfta yanımda oturuyor, çok sessiz ve çok güzel. Neredeyse hiç konuşmasa da onu gerçekten seviyorum. Ama diğer erkeklere değil, bana konuşuyor, bu da bir şey sayılır.

Babam bir hafta önce, hepsini akşam yemeğine davet edeceğimizi söyledi. Sanırım, kasabada henüz kimseyi tanımadıkları için. Babam huysuz biri olarak bilinir ama dedem kasabanın patriği gibidir, ne demekse, ve onları Şükran Günü yemeğine davet etmenin doğru olacağını söyledi. Jeanine için fark etmez herhalde, zaten bu kadar kişiye yemek pişirecek. Ayrıca, böylece *hem* jambon *hem de* hindi yiyebileceğiz.

"Dik dur, Shane," diyor babam omzuma hafifçe vurarak. Hemen omuzlarımı geriye çekiyorum. Sanki duruş dünyadaki en önemli şeymiş gibi davranıyor. Yani, iyi duruş insanı akıllı ya da zengin yapmaz ki.

Büyükbabam nihayet tuvaletten çıkıp, ince gri saçlarını eliyle tarayarak, sanki o da bir Godfather filminde oynuyormuş gibi başının arkasına ittiğinde, kapı çalınır.

Maverick kapıyı açar. "Mutlu Noeller!" diye bağırır.

Ama Ekim ayı, Şükran Günü ve Mav sadece büyük bir aptal gibi görünüyor.

Kapının diğer tarafındaki adam kardeşimi komik buluyormuş gibi yapar ama yalan söylediğini biliyorum çünkü kimse Mav'ı komik bulmaz.

Polis memurunun Rachel'ı okuldan arabasıyla aldığını bir kez görmüştüm. Uzun boylu, kel ve tırtıl gibi bir bıyığı var.

kırk tırnak gibi. Geniş bir gülümsemesi ve beyaz dişleri var, ama gözleri kırpmıyor gibi.

Ona güvenmiyorum. Onu sevmiyorum.

Rachel'ın annesi onun arkasında duruyor, kısa boylu, yüzü biraz güzel ama aynı zamanda fare gibi küçük.

Sonra Rachel var.

Rachel, özellikle bu gece bir melek gibi görünüyor. Saçları uzun, koyu ve çok parlak. Bana kuzgun kanatlarını hatırlatıyor. Ama çok gergin görünüyor ve onu suçlayamıyorum. Burada çok kişiyiz ve hepimiz ona bir grup pislik gibi bakıyoruz.

Dedem hızlıca tanıştırmayı hallediyor. İstedğinde çok hızlı olabiliyor. Kısa sürede tüm kardeşlerim, babam, Jeanine ve Del, Rachel'ı, annesini ve babasını tanıyor.

Yemek masamız büyük, ahşap bir masa, dedem gençken kocaman bir meşe ağacından yapıldığını söylüyor, ama herkese yetmiyor, bu yüzden Jeanine dolaptan katlanır bir masa çıkarıp odanın köşesine kuruyor. Bunun "çocuklar" masası olduğunu söylemesine gerek yok,

ama bir kez olsun çocuk olmak umurumda değil çünkü burada başka tek çocuk Rachel var.

"Shane, Rachel, buraya oturmalısınız," derken, piknik masasında kullandığımız kırmızı plastik masa örtüsünü hızla masanın üzerine serer. Bana kısa bir bakış atar ve hafifçe gülümser. Ne yapmaya çalıştığını anlarım, Rachel'ı ve beni kasten bir araya getirmeye çalışıyor, yanaklarım kızarır.

Masa hazır ve yerleştirildiğinde, Rachel ve ben karşılıklı oturuyoruz. O kadar güzel ki, dilim ağzımda kir gibi hissediyorum. Konuşamıyorum. O da konuşmuyor, bu yüzden sadece birbirimize bakıyoruz. Komik olan, bunun yeterli gibi gelmesi.

Gizli bir dil icat etmeliyiz.

Bunu gözlerimle anlatmaya çalışıyorum ama Rachel bana sanki tuhafmışım gibi bakıyor. Tamam, belki şu anda biraz tuhaf davranıyorum. Ama bu ne kadar havalı olurdu? Kardeşlerim beni görmezden geliyor, bu yüzden bunu onlarla hiç yapamadım.

Yemekler dağıtılır, yetişkinler konuşmaya başlar, sonra dedem şükran duası etmemizi ister. O böyle komik biridir. Aramızda

Tanrı'dan veya duadan bahseden tek kişi o, ama bu onun için önemli, bu yüzden hepimiz yapıyoruz.

Şükran duası ederken, Rachel'a bakmak için bir gözümü açıyorum. O da beni izliyor ve bakışlarımız kesiştiğinde gülümsüyor. Tanrım, ne kadar güzel. Onun için şükran duası etmeliyim.

Dua bittiğinde, yetişkinler birbirleriyle konuşmaya devam ediyorlar. Bazen Rachel'ın annesi Fox veya Mav'a ne yapmaktan hoşlandıklarını soruyor ama polis şefi umursamıyor gibi görünüyor. Hatta, Rachel'ın konuşmasından hoşlanmıyor gibi görünüyor.

Rachel'a ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden ağzımı hindi ile doldurup odayı gözlemliyorum. Bunu yapmayı seviyorum. Jeanine benim güçlü ve sessiz bir tip olduğumu söylüyor, ama ben hala kardeşlerim kadar güçlü olamayacağımı düşünüyorum. Ama insanları izlemeyi seviyorum. Bazen bir tiyatro oyunu izliyormuş gibi yapıp kafamda tüm oyunu anlatıyorum.

Maverick var, şakaları aptalca olmasına rağmen hep birilerini güldürmeye çalışıyor. Fox ise kendini okulda çok havalı sanıyor, aptal kaslarını gösteriş yaparak Del'i etkilemeye çalışıyor.

"Peki, siz ikiniz ne zaman tanıştınız?" Rachel'ın annesi babama ve Jeanine'e sorar.

Yüzüm sebepsiz yere kızardı. Kardeşlerimin gerginleştiğini gördüm. Utanmadığımız halde hiçbirimiz bu soruyu sevmiyoruz.

Şef boğazını temizledi. "Vernalee," dedi sert bir sesle ve ona bakışı sanki onu orada canlı canlı kızartmaya çalışıyormuş gibiydi. Biraz korkutucuydu.

Ama Vernalee sadece Jeanine'e şaşkınlıkla bakar. Çünkü o bilmiyor.

"Aslında ben dadıyım," diyor Jeanine sakın bir şekilde, yüzünde hoş bir gülümsemeyle. "Hank'in karısı Emily, Shane henüz altı aylıkken öldü."

"Oh, çok üzüldüm," diye bağırır Vernalee, elini boğazına götürerek.

"Tamam, yeter," der polis şefi. "Belli ki bu konuyu konuşmak istemiyorlar

konuşmak istemiyorlar ve sen bu konuyu açarak kendini aptal durumuna düşürdün."

Rachel'a bakıyorum ve gözlerimin önünde küçülmüş gibi görünüyor, omuzları içe çökmüş, sanki ortadan kaybolmak istercesine tabağına bakıyor.

"Önemli değil," diyor babam çabucak. "Gerçekten. Uzun zaman oldu. Jeanine'in bizim için burada olduğu ve hala bizimle olduğu için hepimiz çok şanslıyız."

Jeanine ve babam hoş bir bakış alışverişinde bulunurlar.

Babam bunu pek çok kez söylemek zorunda kaldı. Ben de öyle. Ama küçük bir kasabada yaşarken, yeni gelen biri olmadığı sürece herkes bilir, bu yüzden artık sık sık söylememize gerek kalmaz.

Bu benim için garip çünkü Jeanine bana annem gibi geliyor, ama aynı zamanda onun annem olmadığını da biliyorum. Çok küçükken bile ona Jeanine derdim çünkü babam ona öyle seslenirdi. Gerçek bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Eğer dedemin inandığı gibi bir Tanrı varsa, o benim bir anneye layık olmadığını düşünüyorsa olmalı.

Gerçek şu ki, annemin ölümünün sebebi benim. Bunu birden fazla kez duydum.

"Ee," diyor Rachel küçük bir sesle.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Yetişkinler başka konulara geçtiler. Büyükbabam hemen konuyu çiftliğe çevirdi.

Ama Rachel başka bir şey söylemez, ben de "Yemekleri beğendin mi?" diyorum.

Gülümser ve başını sallar. "Çok güzel. Genelde jambon yeriz ama ben hindi sosu yüzünden hindiyi daha çok seviyorum. Amerika'da Kasım sonunda Şükran Günü kutlanır, biliyor muydun? Noel'e çok yakın. Kışın orada hindi olmak istemezdim."

"Eskiden hindilerimiz vardı," diyorum. "Ama onları yedik."

Rachel burnunu buruşturuyor.

"Bu hindinin nereden geldiğini bilmiyorum." Tabağı göstererek hızlıca konuşuyorum. "Ama artık sadece tavuklarımız var, kümeslerde. Sadece yumurtalarını yiyoruz."

"Köpeğiniz var mı?" diye soruyor.

"Var. Bütün kardeşlerimin var. Benim de var. Benimkinin adı Blue çünkü o bir Blue Heeler. Ama Fox'un köpeğinin adı Red ve Maverick'in köpeğinin adı Yellow. Belki de bu yüzden benimkinin adı Blue değildir." Aptal gibi konuştuğumu fark edince susuyorum.

"Hepsini çok görmek isterim," diyor. "Özellikle Blue'yu."

Ona gülümsüyorum. Birdenbire kendimi o kadar aptal hissetmiyorum artık.

"Hepsi şu anda ahırda, belki samanlıkta uyuyordurlar. Ya da dışarıdadırlar. Jeanine akşam yemeği için köpekleri evden çıkarmak istedi." Nefes alıp cesaretimi topluyorum. "Belki bir gün okuldan sonra bize gelirsin. Bizim de çok atımız var. Atları sever misin?"

"Atları çok severim," diyor, gözleri parlıyor. Gözleri çok mavi, yaz gökyüzünden bile daha mavi. "Sonra aileme sorarım." Gözleri onlara kayıyor ve bir an için, neredeyse korkarak onları izliyor.

Ona cesaret vermek için gülümsemeye çalışıyorum ama bir anda gözleri parlamayı bırakıyor ve yine sessizleşiyor. Bir gün onu ata bindirmek için kendime görev ediniyorum. Belki Jeanine, babam ya da dedem Rachel'ın anne babasını arayıp sorabilir. O zaman arkadaş olmamıza izin verirler.

Akşam yemeği biter ve tatlı servis edilir (ev yapımı balkabaklı turta, en sevdiğim!). Jeanine küçük masamıza geri gelir ve aramıza çömelir. Bir dilek kemiği uzatır.

"Bu hindi kemiği," diyor. "Yemek yerken fırında kuruttum, böylece kırması daha kolay olur. Bunu daha önce yaptın mı, Rachel?"

Rachel başını sallar ve merakla dilek kemiğine bakar. Ben birkaç kez denedim, ama genellikle kardeşlerim önce kavga eder ve ben hiç büyük parçayı alamam, bu da dileklerimin hiç gerçekleşmediği anlamına gelir.

"Dilek kemiği," diye Jeanine nazıkçe açıklıyor, "sihirlidir. Şöyle yaparsınız: kafanızda bir dilek tutarsınız, kalbinizin gerçekten, gerçekten istediği bir şey, sonra ikiniz de kemiğin bir ucunu tutup kırılana kadar kendinize doğru çekersiniz. Daha büyük parçayı kim alırsa, onun dileği gerçekleşir. Eşit olarak kırılırsa, ikinizin de dileği gerçekleşir. Ama dileğinizi, gerçekleşene kadar kimseye söylememelisiniz. Tamam mı?"

İkimiz de başımızı sallıyoruz ve Jeanine giderken omzumu sıkıyor.

Rachel ve ben kemiğin iki ucunu tutarız.

Gözlerimi kısa bir süre kapatıp kalbimin sesini dinlerim, tüm gücümle umut eder, dua eder ve dilek tutarım.

Çekiyorum.

O da çeker.

Gözlerimi açtım.

Daha büyük kısmı bende.

Bir an sevinçten gülmek istiyorum, ama sonra Rachel'ın ne kadar üzgün ve hayal kırıklığına uğramış olduğunu görüyorum. O dileğine gerçekten güveniyordu.

Ona, onun dileğinin her şeyden daha önemli olduğunu, eğer benim dileğimi ona verebilirim ve yine de gerçekleşirse, bunu yapacağımı söylemek istiyorum.

Ama sorun şu ki... benim dileğim ikimize de yardımcı olacak. Sadece gerçekleşmesini beklemem gerekiyor.

RACHEL

"Shane'i çoktan korkuttun mu?" Hank, Nelson'ların evine girerken bana soruyor. O ve annem mutfak masasında oturmuş, ikisi de birer kadeh şarap içiyor. Mutfaktan birinin uğraştığı sesleri duyuyorum. Her zamanki gibi, sıcak ahşap zeminler, solmuş sarı çiçekli duvar kağıtları, at nalları ve boğa boynuzları ve küçük pirinç çerçevelerde asılı bir sürü resim, köşede yıpranmış bir sallanan at.

"Arabaya benzin alacağını söyledi," diyorum olabildiğince rahat bir şekilde. "Ve sana akşam yemeğini saklamamı."

Annem Hank'e gülümsüyor. "O çok iyi bir çocuk."

Gözlerim kısacık kısılır. Annem aramızda olanları unutmuş gibi görünüyor. Sanırım bazı insanlar için altı yıl, tüm kötü anıları silmek için yeterince uzun bir süre. Umarım bu, babama olan hisleri için de geçerli değildir.

"O iyi bir çocuk," diyor Hank, sanki bunu kabul etmek istemiyormuş gibi sert bir sesle. Hank her zaman iyi niyetli ve iyi kalpli bir adam olmuştur, ama oğullarına nasıl davrandığını görmüşümdür. Onlara karşı çok sert davranır, ama tüm oğulları iyi yetiştirilmiş olduğu için bu yöntem işe yarıyor gibi görünüyor.

Ama Shane bu kadar iyi biriyse, neden seni öyle terk etti? Neden seni hiç sevmediğini söyledi?

O geceyi dün gibi hatırlıyorum, kalbimin kan ağladığı geceyi. On altıncı doğum günümde bana aldığı dilek kemiği kolyeyi alıp herkesin önünde yüzüne fırlattım. Sevdiğim kişinin gözlerine baktım ve o gözler bir yabancının gözlerine dönüştü.

Shane sadece benden ayrılmadı, beni itti ve *yok* etmeye çalıştı. Bunu asla unutmayacağım, buradaki herkes unutmuş olsa bile.

Tanrım, keşke dışarı çıkıp o sahneyi onunla tekrar çekebilseydim de onu gerçekten incitecek bir şey söyleyebilseydim.

"Raven!" Hank'in babası Dick Nelson, ellerini açarak mutfak kapısında belirir. Adam beni gördüğüne o kadar seviniyor ve mutlu ki, Shane'in bana taktığı eski lakapla seslendiğini görmezden geliyorum.

"Selam Dick," diyorum, birden utangaçlaşarak.

"Hadi buraya gel de sarıl bana!" North Ridge'deki çoğu insanın belirgin bir aksanı yoktur, ama Dick'inki tam bir Kanada aksanıdır. Bazen bunu bilerek yaptığını düşünüyorum.

Dick benim için her zaman bir büyükbaba gibi olmuştur — kendi büyükbabamı hiç tanımadım çünkü onlar öldüler ve burada çok fazla zaman geçirdiğim için onu başka bir şey olarak görmemek zordu — ama yine de onun pek değişmediğini görmek şaşırtıcı. Biraz zayıflamış ama hiç de zayıf değil. Cildi eski kovboy çizmeleri gibi yıpranmış ve bronzlaşmış, beyaz kaşlarının altında mavi gözleri parlıyor. Beni sıkıca kucaklayarak pipo tütünü kokuyor. Hank gibi Hank gibi, Dick de açık sözlü biridir ama bunu büyük bir neşeyle yapar. Bu adamı özlemişim.

"Biraz kilo almışsın," diyor bana geri çekilirken. "Teşekkürler," diyorum kuru bir şekilde, kendimi utanç içinde hissederek.

"Sana yakışmış," diyor. "Gençken çok zayıftın. Erkek çocuğu gibiydin, derdim."

Kaşlarımı çatarak, neredeyse gülmek üzereydim. "Tekrar teşekkürler." Aslında o kadar da kötü değildi, ama düz göğüslerim ve çarpık dizlerimden çok utanıyordum. Çeşitli nedenlerden dolayı gerçekten çok fazla yemedim. Ancak son altı yıldır vücudum stresin yemek gerektirdiğine karar verdi ve reklamcılık en stresli mesleklerden biri olduğu için kendimi yemekle dolduruyorum. Bu yüzden kilo aldım. En azından artık göğüslerim var, ama vücudum genişlemeyi bırakması gerektiğini anlamış gibi görünmüyor.

"Bir içki ister misin? Annen ve Hank şarabı içmeye başlamış gibi görünüyor, ama bende her zaman viski vardır ve viski bize hiç

bizi hayal kırıklığına çıkarmadı,
değil mi?" Viski mi? Neden
olmasın?

"İki tane olsun," diyorum gülümseyerek.

"Ooh, daha da küstahlaştın," diyor ve öne eğiliyor. "Bunu sevdim."
Göz kırıyor ve adımlarında ekstra bir zıplama ile mutfığa geri dönüyor.
"Vernalee, o kıza göz kulak ol. Bu kasabada kalpleri kırabilir."

Kimse bir şey söylemeden boğazımı temizliyorum. "Kırdığım tek
kalp Toronto'daki erkek arkadaşımın kalbi. Beni özliyor." Diye
düşünüyorum.

Ama bunu söylediğim anda pişman oldum. Annem sertleşti,
tahmin ettiğim gibi savunmaya geçti. "Buraya gelmene gerek yoktu
Rachel," dedi. "Sen olmadan da gayet iyi idare edebilirim."

"Ona ihtiyacın var," der Hank, parmaklarını masaya bastırarak
anneme sert bir bakış atar. "Çok uzun zaman oldu. Kızın yanında
olmadan acı çekmen doğru değil."

"Buna sen karar veremezsin, Hank," diyor ve şimdi gözlerim ikisi
arasında gidip geliyor. Bu olaya dahil olmama rağmen, bu öncelikle
ikisi arasında bir mesele gibi geliyor. "Ben iyiyim. Sana sürekli
söylüyorum."

"Hastanedeki Beth o kadar geveze olmasaydı, kimseye
söylemezdin."

"Bu benim seçimim. Çünkü endişelenecek bir şey yok." Kaşları çatılır
ve o yoğun Nelson bakışı ortaya çıkar.

"Birinci evre akciğer kanseri hastasısın. Bu önemsiz bir şey değil.
Akciğerinin bir kısmının alınması için ameliyat olmalısın ve bu da
şanslıysan."

"Ben iyiyim." Dişlerini gıcırdatıyor. "Vernalee."

"Henry," diye meydan okurcasına tam adıyla seslenir.

"Yemek masasında kavga yok. Bu her zaman kuraldı ve Jeanine
burada olmadığına göre, ben uygulayacağım," diyor Dick mutfaktan,
içeceklerimize buz küpleri atarak.

"Jeanine nerede?" diye soruyorum.

"Hala Maple Caddesi'ndeki evde," diyor Hank. "Del şu anda onunla
yaşıyor. Eskiden nişanlısı vardı ama ayrıldılar

ayrıldılar, o da annesinin yanına döndü. Jeanine'in eklem iltihabı çok kötü, Del ona çok yardım ediyor. Hala Bear Trap'i işletiyor. Aslında artık onun sahibi oldu."

Buradayken bara gidip merhaba demeliyim. Del buradaki en sevdiğim insanlardan biri. Sadece orada tüm kasaba halkıyla karşılaşmaktan biraz korkuyorum. Yasal içki içme yaşı olan on dokuz yaşına girdiğim günden beri neredeyse orada yaşıyordum.

Dick yanımdan geçerek içkimi uzattı ve masayı işaret etti. "Otur Rachel, kendini evinde hisset. Ne de olsa, burası bir süreliğine senin evin olacak. En azından Vernalee'nin."

Normalde North Ridge'in her zaman benim evim olacağını duyduğum için bu konuda fazla düşünmezdim, ama odada ve odadaki havanın değişmesinde bir şey var ki tüylerimi diken diken ediyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye dikkatlice soruyorum.

Dick oturur ve sanki bir şey söylediğinden emin değilmiş gibi bana şaşkın şaşkın bakar. "Ne?"

"Az önce söylediğin şey... annemin evi olduğu..."

Dick bir an dudaklarını ısırır, gözleri boşalır, ama Hank ve annem, sanki telepatik telgraf gönderiyorlar.

"Rachel, tatlım, otur," diyor annem, yanındaki koltuğu okşayarak. Normalde bana tatlım demez, bu yüzden bir terslik olduğunu anlıyorum.

Olduğum yerde durup onlara bakmak istiyorum, ama açıkçası yorgunum. Oturup günümün bir sonraki çılgın ve korkunç olayına hazırlanıyorum.

Ama o hiçbir şey söylemiyor. Gözleri utançla doluyor, onu hiç bu kadar utanmış görmemiştim, neredeyse ayrıldığım günkü kadar derin, ve bakışlarını başka yere çeviriyor.

Hank onu izlerken iç geçiriyor. Bakışlarında o kadar endişe verici bir şefkat var ki içim ısınır. Gözleri oğlununki gibi altın rengi değil, ama Shane'de ondan çok şey var. Sahte olamayacak kadar samimi.

Bana bakar. "Annen zor bir durumda. Birkaç gün içinde dairesinden taşınacak ve buraya taşınacak.

Son işçimiz de gittiği için, işçi kulübesi şu anda tamamen boş."

Herkese bakıyorum. "Anlamıyorum. Ne zor durum?"

İlk aklıma gelen, kalbimi sıkıştıran düşünce, babamın bir şekilde hapisten çıkmış ve annem burada saklanıyor.

"Bir yıldır çalışmıyor," diyor Hank. "Kütüphanedeki işini kaybetti."

"Başka kim beni işe alır ki?" Ellerini sanki bir şey sunar gibi kaldırıyor.

"Sana yardım etmek isteyen çok kişi vardı, Vernalee," diye azarladı Hank. "Ama sen çok inatçıydın."

"Kavga etmeye gerek yok," diyor Dick, viskisini yudumlarken sakın bir sesle.

"Her neyse," Hank devam ediyor, "artık çok geç. Sağlığına kavuşmaya, iyileşmeye odaklanmalısın. Kendine çöp gibi davranıyorsun ve bunu biliyorsun. İçki içiyorsun, sigara içiyorsun, neredeyse hiç yemek yemiyorsun. Bazı günler uğradığımda yataktan bile kalkmıyordun." Tanrım. Hank'in her sözüyle kalbim daha da batıyor. Yakın olmadığımızı biliyorum, ama yine de onun yanında olmalıydım. Telefon görüşmelerimiz çok kısa ve yüzeyseldi.

"Henry, lütfen," diyor yumuşak bir sesle, zayıf ellerini önünde birleştirerek, cildinde yaşlılık lekeleri belirmeye başlıyor. Çok utanmış görünüyor.

Kız olmak ne demek bilmiyorum, ama ona karşı kalbimi kapatmam neredeyse imkansız. Yıllar önce, ona en çok ihtiyacım olduğunda, en derin, en utanç verici sırlarımı ona emanet ettiğimde, bana sırtını dönmüş olması önemli değil. Bana inanmadı. Beni dünyada tek başıma, Shane'den başka kimsem yokmuş gibi hissettirip terk etmesi önemli değil. Çünkü onun acı çekmesini, ne kadar yalnız olduğunu, ne kadar kötü bir hale geldiğini görmek... içimi parçalıyor. Bir kız, istese bile annesinin acısını bir düğme gibi kapatıp kapatamaz.

"Kızınız gerçeği bilmek istiyor ve bunu siz de biliyorsunuz. O her zaman daha iyisini hak etti. Rachel her zaman acı çeken taraf oldu," diyor.

Ona keskin bir bakış atıyorum ve başını salladığında, benim istediğimden çok daha fazlasını bildiğini anlıyorum.

"Bu sadece geçici bir şey," diyor annem sonunda küçük bir sesle. Bana bakar. "En iyisi bu. Evden çıkarılıyorum, Rachel." "Ne?"

"Senden mümkün olduğunca saklamaya çalıştım, ama..."

"Evden atılıyorsun?" Ellerimi uzatıyorum, viski bardağını neredeyse deviriyorum. "Anne. Hadi ama. Bu kolay bir sorun. Param var."

"Hayır, Rachel..."

"İyi bir işim var!"

"İyi işinden bile çok daha pahalı bir daire aldın."

Bunu nereden biliyor? "Toronto'da emlak fiyatları öyle. İpoteğimi ödeyebilirim, sorun yok."

"Ama para biriktiriyor musun?" diye sorar Hank. Neden onu ilgilendiriyor diye merak ederek çenemi geri çekerim. Omuz silker ve devam eder: "Para biriktirmiyorsan, işlerin iyi gitmiyor demektir. Ve annenin kirasını ödeyemezsin. Burada onun için çok güzel bir evim varken olmaz. İşçilerin kulübesini hatırlıyorsun, değil mi? Üç yatak odası, iki banyo, bir mutfak. Yeni değil ve biraz onarım gerekiyor ama annenin ve senin burada kalırken ihtiyacın olan her şey var."

"Burada kalmıyorum."

"Rachel," annem uyarıyor. "Gerçekten otelde kalmak istiyor musun?"

"Bu Raven kızı neden Tanrı'nın yeşil dünyasında bir otelde kalsın ki?"

"Biz onun ikinci ailesi gibiyiz. Sen burada kalacaksın, tatlım."

Bu harika yerde bir sorun olmadığını, sadece burada yaşayan erkeklerden birinin sorunlu olduğunu Dick'e söylemeye gönlüm el vermez.

"Üzgünüm," diyor annem. "Sana söyleyecektim..."

"Ne zaman? Kapına biri gelip seni fiziksel olarak kovduğunda mı?" Kızmayacağım diye uğraşıyorum çünkü ne kadar inatçı olabileceğini biliyorum, ama Tanrım.

"Sana bu akşam söyleyecektik," diyor Hank. "Annenin iyi ellerde olduğunu bilmeni istedim. Aslında, her şey daha iyi olamazdı. Toronto'ya döndüğünde, ona biz bakacağız."

"Hadi ama," diyor, şarabından bir yudum alırken. "Kendime bakabileceğimi biliyorsun."

Ama kendine bakmak, görünüşe göre yemek yememek ve çalışmamak anlamına geliyor. Ölene kadar sadece içip sigara içmek, diye düşünüyorum. Babam hapse girmeden önce, en azından birikim hesabı açacak kadar öngörülü olduğunu biliyorum, ama bu paranın annemi bir yıldan fazla idare etmesi imkansız.

Ah, *anne*. Kalbim çok ağır.

"Annen iyileşene kadar bizimle yaşayacaksın galiba," diyor Dick neşeyle. "Bu çiftlikte bir kadın olması çok güzel olacak. Tanrı biliyor ya, Shane kiliseden ya da başka bir yerden kimseyi eve getirmiyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Hem kilise sözünden hem de en azından Dick'e göre kimseyle çıkmadığından. Neden bundan memnun olduğumu bilmiyorum, sanki bir kız arkadaşı, nişanlısı ya da karısı olması bir şeyi değiştirecekmiş gibi. Yani, benim Samuel var.

Bu arada, burada eski erkek arkadaşım ile birlikte yaşayacağımı bilseydi, pek mutlu olmazdı herhalde. Ama mesajlarıma tek kelimelik cevaplar verip (daha kötüsü var mı?) cevap vermesi ne kadar uzun sürdüğüne bakılırsa, pek umursamıyor olabilir.

Yüksek sesle nefes verip bardağıma uzanıyorum. Bilinmeyen bir süre için North Ridge'de yaşayacağım yetmezmiş gibi, hem de tam da bu yerde yaşayacağım.

Kalbimi kıran çocuğun hemen yanında.

SHANE

"Haberleri duymuşsundur herhalde," diyor büyükbabam, buharlı kahve fincanını elinde tutarak.

Konuşmak istemediğim için başımı sallayıp, kahvaltısının dokunulmamış tek kısmı olan kesilmiş çilekleri işaret ettim. "Onları bitirmen gerektiğini biliyorsun. Anlaşmamız böyleydi. Pastırma ve yumurta yiyebilirsin ama meyvelerini de yemelisin."

Gözleri hala parıldıyor olmasına rağmen bana kaşlarını çatıyor. "Bu saçmalık. Ben doydum. Hayatım boyunca meyve yemedim ve bak bana, sağlıcakla yaşıyorum."

Bunların hiçbirinin doğru olmadığını biliyorum. İşçi kulübesinin arkasında küçük bir bahçemiz var, tatlı elmalar, sarı kirazlar ve mükemmel eriklerin yetiştiği yaşlı meyve ağaçları var. Büyükannemi hiç tanımadım çünkü ben üç yaşındayken öldü, ama onun mükemmel bir pasta ustası olduğunu biliyorum. Eskiden pasta yarışmaları çok popülerdi ve o zamanlar eyalet çapında düzenlenen pasta yarışmalarında hep birinci olurdu. Onun yıllardır meyveleri en azından buradan aldığından hiç şüphem yok.

"Konuyu değiştirme," diyor ve çilekleri bana doğru itiyor. Tereddüt ediyorum, sonra alıyorum. Çilekleri asla reddedemem.

"Konuyu değiştirmiyorum. Vernalee işçi kulübesine taşınıyor. Bu harika. Şu anda iyi insanlara ihtiyacı var."

"Tabii ki iyi insanlara ihtiyacı var. Zavallı kadın, o adama katlanmak zorunda kalıyor." Kahve fincanını bana doğru uzatıyor. "Biliyor musun, Constable Waters'ı gördüğüm anda onun sorunlu biri olduğunu anladım. Benim zamanımda onun gibi

Onun gibi birkaç adam görmüştüm ve iktidara geldiklerinde her zaman daha da kötü oluyorlar. Önceki polislerimiz iyi adamlardı. North Ridge'de yaşamayı seviyorlardı. Burada ailelerini büyüttüler. Yabancılar karşı değiliz ama bu kasabanın bir tarzı var ve bunu korumak istiyoruz. Dürüstlük, nezaket ve alçakgönüllülük. Bizim değerlerimiz bunlar. Ama o lanet adam... O bunların hiçbirine sahip değil. Bu kasabaya geldi ve birçok insanın hayatını mahvetti. O bir yalancı ve açıkçası, saf kötülük. Gerçek bu."

O adamın adı geçince kanım kaynıyor. Ona gelince öfkeli biri değilim, ama son altı yılımı yapmam gerekenleri düşünerek geçirdim. "Onun hakkında sanki ölmüş gibi konuşuyorsun," diyorum sonunda. "O hala dışarıda bir yerde."

"Eh, ait olduğu yerde, hapishanede çürüyor. Umarım mahkeme sistemi onu orada tutar. Yakalanmadan önce kaç kişiyi incittiğini düşünsenize."

Büyükbabamın bu sözlerinden, Errol Waters'ın neler yapabileceğini tam olarak bilmediğini anlayabiliyorum. Bazen ben de bilmediğimi düşünüyorum. Ama bildiği tek şey, bir gün birini öldüresiye dövdüğü. Rezervinde, sarhoş bir şekilde teneke kutulara ateş eden yerli bir çocuk. İşler çığırından çıktı, ama onu tutuklamak yerine, çocuğu öldüresiye dövdü, sonra da kendini savunurken öldürdüğünü söyleyerek olayı örtbas etmeye çalıştı. Tanıklar vardı. Belki onları görmedi, belki umursamadı. Onları kendinden aşağı gördü, kanunların üstünde olduğunu, cinayetten paçayı sıyrabileceğini düşündü. Ama her şeyi kaydettiler ve bu sayede Errol Waters hapse girdi.

Ben de onun yerindeydim. Öfke ve intikamın bedenini ele geçirmesinin nasıl bir his olduğunu bilirim. Ama benim eylemlerimin nedenleri vardı, adalet duygusu. Errol'un ise sadece nefret vardı. Karısına, kızına, herkese karşı nefret.

Mesele şu ki, yıllar önce cesaretimi toplayıp bir şey söyleseydim, o çocuğun hayatı kurtulabilirdi.

"Güne başlamadan önce konuşulacak en uygun konu değil sanırım," diyor ve kahvesinin geri kalanını yudumluyor. "Baş ağrın nasıl?"

Ona sabit bir bakış attım. "Başım ağrımıyor." "Dün gece geç geldin."

Büyükbabam seksenli yaşlarında ama kulakları bir şahin gibi. Biz gençken, Rachel'ı gizlice görmeye gittiğimde ya da onu gece geç saatlerde odama gizlice soktuğumda bu durum çok sorun yaratmıştı.

Dün gece, bir bidon alıp onların arabasına benzin doldurduktan sonra, hemen Bear Trap'e geri döndüm. Burası kalabalıktı ve konuşmak istemediğim insanlarla doluydu, ama kendime saklanmayı başardım ve arka odada biraz uyuyana kadar bira içmeye devam ettim. Sanırım eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor.

"İyiyim," diyorum ona. "Gidelim."

Çiftlikte yazlar oldukça iyi ve yoğun geçer. Şu anda personelimiz az, ama Maverick'i izin günlerinde bize yardım etmesi için ikna etmeye çalışıyoruz. Görevlerimizden biri, aşırı otlamayı önlemek için sığırları bir otlaktan diğerine taşımak. Yedi yüz dönüm arazimiz var, ama Cherry Peak'in etrafını çevreleyen 10.000 dönümlük Crown Land'de de kullanım hakkımız var, yani kaplamamız gereken çok geniş bir alan var.

Neyse ki bugün, buradan yaklaşık bir saatlik mesafedeki bir bölgeden, bir sonraki otlatma alanına bazı inekleri taşıyoruz. Bu grup çok büyük değil ve sadece ben, dedem ve köpekler Fletcher, Duke ve Darling ile sürüyü kolaylıkla taşıyabiliriz.

Açık arazide olmak, dertlerinizi iyileştirmek için en iyi şeydir. Ama temiz hava, uzaktaki bulutlar, altın rengi çimenlerin tepeleri kadifeyle örtmüş gibi göstermesi, bunların hiçbirisi kafamı boşaltmaya yetmiyor.

Tek düşünebildiğim Rachel. Dün gece neredeyse ölüyordum.

Rachel'ı tekrar görürsem, her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm. Bununla başa çıkabileceğimi. Bunun sadece bir çizik kadar acıtmayacağını, anılar ve ona karşı hissettiklerim içinde boğulmayacağımı.

Ama bunların hiçbirisi doğru değildi. Çizik değildi, kalbime saplanmış bir bıçaktı. Anılara boğulmuyordum, anılarda ölüyordu.

Ve onun hakkında hissettiğim her şey bir anda geri geldi, beni neredeyse kör eden bir arzu ve acı seli.

Bütün bunların en kötüsü, işin aslına bakarsan... Onu özlemekten hiç vazgeçemediğimi düşünüyorum. Günler haftalara, haftalar aylara dönüştü, mevsimler geldi geçti, yıllar geçti, ama içimin en karanlık köşelerinde onu özlemeye devam ettim. Kendime itiraf edebileceğimden çok daha fazla.

İki kuzgun başımızın üstünden uçuyor, büyük kanatları o karakteristik hışırtı sesini çıkarıyor, fırtına gibi havayı karıştırıyor ve dedem başını kaldırıyor. "Hala iyi şansa inanıyor musun, Shane?"

Ona merakla bakıyorum. Bir saatten biraz fazla süredir at sürüyoruz ve köpekler peşimize düşmüş, tepenin zirvesine yaklaşıyoruz. Kuzgunların diğer tarafa alçalıp gözden kaybolmasını izliyorum. Gökyüzü kırmızıya bürünmüş, köşelerde koyulaşiyor. Bu mevsimde eyalette şiddetli orman yangınları çıkıyor, genellikle yıldırım düşmesi, bazen de dikkatsiz insanlar yüzünden. Fox'un şu anda orada, yangınla mücadele ettiğini biliyorum, ama bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Dikkatim dedeme yöneldi. "Şans mı? Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi, zirveye ulaşmak için son bir hamle yapmak üzere eyerinde öne eğilerek, atı Manuel'in sırtındaki ağırlığı kaldırdı. "Ama o yarım dilek kemiğini yıllarca cam kavanozda sakladığını hatırlıyorum."

Hâlâ cam kavanozun içinde. Bakmaya dayanamadığım için dolaba sakladım, çünkü sonuçta o da gerçekleşmeyen bir dilekti. Ama hâlâ orada. Sanırım bu bir şey ifade ediyor.

"Duygusal değeri vardı," diyorum sonunda ve dedem başını sallayarak düşünür, sonra Manuel'e sesleniyor.

Tepeye ulaşırız ve aşağıdaki araziye bakarız. Nefesim kesilir. Altın rengi çimenler, ışığın etkisiyle turuncuya bürünmüş, çam ormanlarına doğru uzanıyor. Uzakta, her zaman karla kaplı buzulların zirveleri görünüyor. Her şeyin önünde, yirmi üç tane inek var. Sürümüzün sadece bir kısmı, ama bizi meşgul etmeye yetiyor.

İnekler başlarını otlardan kaldırıyor. Burası artık Kraliyet Arazisi bile değil, en azından Ekim ortasına kadar kullanmamıza izin verilen bu birkaç dönümlük arazi değil, ve inekler sanki sınırları aştıklarını biliyorlarmış gibi bize bakıyorlar.

Fletcher, köpeğim, Blue'nun torunu, sabırsızca sızlanıyor, sürüyü gütmeye hazır. Köpekler bu hayat için yaşıyor, bir işi ve bir amacı olduğu için mutlu. Bazen, yolumu biraz kaybettiğimi hissettiğimde, onlara bakıyorum ve yolumu yeniden bulmaya çalışıyorum. Her gün için, doğduğunuz için yapmanız gereken şey için duyduğunuz tutku.

Ama dedemi bekliyorum, çünkü sonuçta burası hala onun çiftliği ve o pek aceleci görünmüyor.

"Kardeşin için mi endişeleniyorsun?" diye sorar bana, o acımasız kırmızı güneşe bakarak.

"Tilki mi?"

"Ben de John derdim, ama onun kimsenin endişesine ihtiyacı yok. Şanslıdan bahsetmek gerekirse, o şansın ta kendisidir." John, Maverick'in gerçek adı. Babam, bu lakap beş yaşındayken takılmış demişti. Anlaşılan *Top Gun*'a aşık olmuş.

"Bazen," diye itiraf ediyorum. "Ama Fox ne yaptığını biliyor gibi görünüyor." Ve bu doğru. Onun işinin tüm ayrıntılarını biliyorum, ama ben yapamazdım. Benim o kadar dayanıklılığım yok ve heyecan peşinde koşan biri de değilim. Tehlikeli ve maceralı şeyleri davet etmekten hoşlanırım ama uzun süre peşlerinden koşmam. Fox'un yaptığı şey, her gün hayatını tehlikeye atmak. Adam bir uçaktan orman yangınının içine atlıyor. Akıllı başında hangi insan böyle bir şey yapar?

Ama bazı yönlerden Fox'u pek tanı mıyordum. İlişkimiz pek kolay değildi. Belki de en büyük çocuk olmasıyla ilgisi vardır, bu yüzden aramızda en fazla mesafe var. Bazen daha derin bir şey olduğunu düşünüyorum, sanki kemiklerine işlemiş bir kin gibi, annemizin benim yüzümden öldüğü gerçeği, ama bu sadece benim kendi kompleksim olabilir.

"Endişelenmek iyidir," diye devam ediyor, ellerini eyerin boynuna dayayarak. Manuel başını eğiyor, memnun, kuru otları yemeye çalışmayacak kadar akıllı. "Hayatın bizim elimizde olmadığını unutma."

Sabırla bekliyorum, devam edeceğini hissediyorum. Her zaman eder. Dikkatli olmazsan büyük baban saatlerce seni dinlemeden konuşur.

"Tilki doğduğu andan itibaren hep sorunluydu. Onu annenin kollarında gördüğümde anladım. Ailede hep sorunlu bir Nelson vardır. Babanın üç tane olacağını bilmiyordum."

Ben nasıl sorunluyum? Diye sormak istiyorum ama büyükbaba devam ediyor. "Fox yürümeye başlamadan önce beşikten tırmanıyordu. Yürümeye başladığında kanepeye tırmanıyordu. Yemin ederim, göle atlayıp kendi kendine yüzmeyi öğrendi. Bulabileceği her macerayı bulurdu. Annen onu korumak için elinden geleni yaptı, ama sonunda başaramadı. Çünkü elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen, bu onun kontrolü dışındaydı."

Bana bakar ve sırıtar. Bu onu çok genç gösterir. "Sonra John geldi ve her şey yeniden başladı. O, Fox kadar cesur değildi. Fox'ta garip bir korkusuzluk vardı. Ama John kendine güveniyordu. Her zaman bir şeyler yapabileceğine inanırdı ve yapardı. Aynen öyle. Eğer başarısız olursa, kendini toparlar ve sanki her şeyin başından beri planlanmış gibi gülümserdi. İnan bana, annen o ikisine yetişmeye çalışırken kalp krizi geçirdi. Ama hayatın akışına bıraktı."

Yutkunuyorum. Devam etmesini istemiyorum. Annemin Mav ve Fox'a nasıl davrandığını saatlerce dinleyebilirim. Ama konu bana geldiğinde, duymak istemiyorum.

"Sonra seni doğurdu," diyor uzun bir sessizlikten sonra. "Bildiğin gibi, daha fazla çocuk sahibi olabileceğini bilmiyordu. John'un son çocuk olduğu söylenmişti. Ama sen ortaya çıktın. Bir sürpriz. Ve Tanrım, annen seni çok sevdi. Kendini dünyanın en şanslı kadını sanıyordu. Sen bir armağandın Shane. Bir lütuf." Uzun bir nefes verir, gözleri sığırlara ve kan kırmızısı güneşe kayar. "Sen de diğer ikisi gibiydin, sadece daha sessiz. Asla ağlamazdın. Her zaman çok sakindin, sanki düşüncelerine dalmış gibiydin. Beşikten tırmanmıyordun ama korkmuyordun da. Tanıdığım en ciddi bebektin ve hepimiz seni bunun için seviyorduk. Korkuya bakıp dikkatlice tartıyor, sonra onunla yüzleşiyordun."

Çenemi sıkıyorum. Devam etmesini istemiyorum. İnekleri alıp gitmek istiyorum. Sabırsızlığımı ve ruh halimdeki değişikliği hisseden

kısrağım Polly, altında hareketlenerek tetikte bekliyor.

"Buna inanmadığını biliyorum," diyor. "Sana nasıl inandıracağımı bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Ama annen intihar ettiğinde, bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu, Shane. Sen daha bebektin. O ise hasta bir kadındı. Toplumun, doktorların, bizim için kayıp biriydi. Biliyorduk ama gerçekten bilmiyorduk. Ama biz yetişkinlerdik. Depresyonunun ne kadar ciddi olduğunu anlamalıydık. Ama anlamadık. Onu biz hayal kırıklığına uğrattık, sen değil. Asla sen değil, Shane. O seni seviyordu."

Boğazımı temizlemek, kelimeleri bulmak için bir an durdum. "Bunun şansla ne ilgisi var?"

"Var ya da yok," diyor beni bir an izledikten sonra. "Ama şans, umuda inandığımız için tutunduğumuz bir şeydir. Ve umut, daha iyi bir şeye inandığımız için vardır." Bir süre durur. "İnsanın suçu, istediğimiz kişi olmak için yeterince uzun yaşamamasıdır." Bana bakar. "Sen kim olmak istiyorsun, Shane? Kırık kemiklere dilek tutan adam mı? Yoksa hayallerini gerçekleştiren adam mı?"

"Ne demek istediğini anlamadım," diyorum sessizce. Beni kelimelerle sarmaladı.

"Sen bilirsin," dedi kuru bir kahkaha atarak. "Tabii ki bilirsin, evlat. Sen her zaman herkesin ne demek istediğini bilirsin. İstesen bile hiçbir şey gözünden kaçmaz. Rachel ile aranızdaki ilişkinin özel olduğunu biliyorum, hala da öyle. Özel olanı gördüm. Bunu babanla annen arasında gördüm. Anne ile aramızda yaşadım. Alaycı insanlar gençlik aşkı gerçek aşk değildir derler, ama aşk gerçekse gerçektir ve zamanın ve yaşın bununla hiçbir ilgisi yoktur."

"Rachel ve ben uzun zaman önce ayrıldık," diye hatırlattım.

"Ve şimdi senin yan komşunda yaşıyor."

"Geçici olarak."

"Sürenin önemi yok. Önemli olan burada olması. Ve ikinizin arasında ne varsa, o hiç çözülmedi. Şansın varsa, sonunda çözersin. Hayatın boyunca şeytanlarla mücadele ettiğini biliyorum, Shane. Onları senin üzerinde görüyorum, gölgen gibi peşinde. Bunun seni sevgiye layık olmadığını düşündürdüğünü biliyorum. Ama sen layıksın. Ve buna inandığın anda, her şey değişecek. Bana güveniyorsun, değil mi?"

Cevap olarak ona hızlıca gülümsedim. Bugünkü yolculuğun diğerleri gibi olmayacağını hissediyordum.

Ama yokuş aşağı sürerek sürüye doğru ilerledikten ve köpekler onları kolaylıkla toplayıp eve sürükledikten sonra, sırtımızda kızıl güneş varken, yine kuzgunları görüyorum.

Şansın alametleri.

Ben kırık kemiklere dilek tutan bir adamım.

İşleri düzeltmek için ikinci bir şansa sahip bir adamım.

RACHEL

Telefonumun mesajlaşma sistemindeki üç noktaya bakıyorum. Yemin ederim, bu özellik işkence amacıyla icat edildi, böylece karşıdaki kişi ne yazdığını merak etmek için tüm zamanını kullanabilir.

Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, noktalar kayboluyor ve ben merakta kalıyorum. Stres topu gibi telefonu elimde sıkıştırıp derin bir nefes alıyorum.

Bugün taşınma günü ve sanki bu yeterince stresli değilmiş gibi, Samuel ve patronumla aynı anda konuşmaya çalışıyorum ve ikisi de mesajlarını yazıp silip duruyor.

"Her an gelebilirler," diye bağıırıyor annem mutfaktan. "Orada işin bitti mi? Miden mi ağrıyor?"

Kendimi banyoya kilitledim çünkü mahremiyet bulabileceğim tek yer orası. Patronuma annem yüzünden biraz daha kalmamın uygun olup olmadığını sordum. Nelson'larda iyi bakılacağını biliyorum ama onu yakın zamanda bırakmayacağım. Henüz cevap vermedi.

Aynı şeyi Samuel'e de yaptım ve ilk başta "*Tabii*" cevabını aldım, ki itiraf etmeliyim ki *bu cevap* beni pek memnun etmedi. Sonra tekrar mesaj attım: "*Gerçekten sorun yok mu? En azından annemin ameliyatı olana kadar iki veya üç hafta yokum.*"

Ve şimdi, o üç yanıp sönen nokta.

Sonunda mesajı geldi.

Yapman gerekeni yap.

Hepsi bu.

Ben de mesaj attım: *Seni özledim.*

Üç yanıp sönen nokta.

Kahretsin.

Sonra patronum Ed cevap veriyor: *İdeal olarak, bu en iyi durum değil ve bir hafta içinde tatil ücretin bitecek. Ama orada olman gerektiğini anlıyorum.*

Ugh. İki yıldır Campbell and Brown'da çalışıyorum, üniversiteden mezun olur olmaz resepsiyonist olarak işe girme şansını yakaladım ve birinin gelip işimi elinden alacağı korkusuyla tatillerimden vazgeçtim. Reklamcılıkta işler genelde böyledir; insanlar söylediği kadar acımasızdır ve bence bu durum hayatımdan birkaç yıl götürdü.

Pete'in benim hesabımı nasıl idare ettiğini sormak istemiyorum çünkü Pete her zaman benim işimi isteyen hırslı biridir ve muhtemelen elinden geleni fazlasıyla yapıyordur. Ben yapmadım değil, ama iki yıl boyunca tatil yapmadan, geç saatlere kadar çalışıp, yapabileceğin kadar fazla mesai yapınca, yüzde yüz on çalışmaya devam edemezsin.

"Rachel," annem tekrar söylüyor ve ben iç çekerek telefonumu kontrol edip kot şortumun cebine koyuyorum. Samuel'den üç nokta yok, cevap yok. Cevabı her neyse, ki "*ben de seni özledim*" olmalıydı, silinmiş.

İtiraf etmeliyim ki, bu canımı yakıyor.

Banyodan çıkıyorum. Annem oturma odasının ortasında duruyor, etrafında yığılmış kutularla özellikle küçük görünüyor. Bana ılık bir gülümseme atıyor ve ağlamak üzere olduğunu fark ediyorum. Annem hiç ağlamazdı, North Ridge'den ayrıldığımda bile, bu yüzden onu bu kadar savunmasız görmek beni çok etkiliyor.

"Her şey yoluna girecek, anne," diyorum ona yumuşak bir sesle, vahşi bir hayvana yaklaşır gibi ona doğru yürürken. Bu bana Shane ve benim ormanda yaralı bir yavru porsuğu bulup eve getirdiğimiz zamanı hatırlatıyor. Küçük hayvanın bacağı iyileşene kadar birkaç hafta geçti, ama Shane ona gece gündüz bakıp sevdi.

Acaba annem de tüm bunlardan böyle mi çıkacak? Kanseri yenecek—ki yenecek—ve Hank ve Dick'in yardımıyla

Ravenswood Çiftliği her zamankinden daha güçlü mü? Umarım öyledir. Annem genellikle sert, çok güçlü ve kararlı biriydi. Onun yumuşak tarafını seviyorum ama içinde taşıdığı bu sürekli üzüntüyle başa çıkamıyorum. Onu silmek istiyorum.

Sanki benim acıمامı hissediyor gibi, dikleşip sert görünmeye çalışıyor. "Her şey yoluna girecek, biliyorum. Taşınmak çok zahmetli, o kadar."

"Burayı sevmiş olmalısın," diyorum, evi işaret ederek. Her raf ve pencere pervazında çok sayıda fotoğraf, biblo ve rastgele eşyalar vardı, burayı elinden geldiğince evi haline getirdiğinin bir göstergesiydi. Babam hapse girdiğinde ben burada değildim, ama evi satıp buraya, kasabadaki birkaç apartmandan birine taşınmanın onun için zor olduğunu biliyorum. Ama en azından yeni bir başlangıçtı.

"Burası bir çöplük, bunu sen de biliyorsun," diyor bana ve gözlerime baktığında sırtıyor.

Kapı çalındı ve nefesimi tutarak kapıyı açtım. Hank, kutuları taşımamıza yardım etmek için birinin geleceğini söylemişti ve umarım Shane'i göndermez.

Kapıyı açtığımda gülümserim. Gelen Maverick'tir.

"Rachel," diyor derin sesiyle, beni baştan aşağı süzerken gülümsemesi genişliyor. "İnanamıyorum. Buraya gel."

Maverick eğilip beni kocaman bir kucaklamaya çekiyor.

Vay canına. Maverick her zaman çok aktif ve formda biriydi, ama şimdi sanki tamamen kaslardan oluşmuş gibi. Sanki sıcak bir tuğla duvara sarılmış gibiyim.

Geri çekilip ona bakmaya çalışıyorum. Koyu renkli saçları kısa, sanki makasla kesilmiş gibi, yüzü kirli sakallarla kaplı ve yanağında kir lekesi var. Geniş göğsünü saran beyaz bir tişört giymiş, kollarındaki koyu renkli dövmeleler açıkta. Adam seksin vücut bulmuş hali ve bunun farkında, özellikle de kendini beğenmiş gülümsemesi ve bana bakarken parıldayan canlı yeşil gözlerinden anlaşıyor. Tam hatırladığım gibi, dolgun dudaklarından bir kürdan sarkıyor.

"Artık tam bir erkek oldun, Mav," diyorum, ellerimle onun pazılarını sıkıca tutarak. "Yani, seni son gördüğümde..." Sözümü yarım bırakıyorum.

Onu son gördüğümde ben gözyaşları içinde ağlıyordum ve o tamamen şaşkın bir şekilde Shane'e bakıyordu. "İyi görünüyorsun."

"Biliyor musun, sanırım bana daha önce hiç iltifat etmedin," diyor, kapı eşiğine yaslanıp kollarını kavuşturarak kaslarını daha da belirgin hale getiriyor.

"Çünkü hiç ihtiyacın olmadı," diyorum. "Hâlâ kasabadaki kadınları kızdırıyor musun?"

Gülümsemesi derinleşir. "Öyle olduğunu biliyorsun. Ama seçeneklerim tükeniyor. Birçok kadın gidiyor ve onların yerini sadece erkekler alıyor gibi görünüyor."

"Hey, sen esnek birisin, değil mi?"

Gözlerini devirip başımın üstünden anneme bakıyor. "Vernalee. Çok güzelsin."

Annem kahkahalara boğulur. Ona bakarım ve gerçekten kızardığını görürüm. Annem bile Maverick'in cazibesine karşı bağışık değildir, ama ben küçükken onun dövmelerinden şikayet ederdi. Shane'in de birkaç dövmesi var, kolunda annesinin adı da dahil, ve annem onu da onaylamıyordu.

"Sen de gözlerimi okşuyorsun," der annem kendini toparlayınca. "Bu kutulardan kesinlikle daha yakışıklıyım," der o ve ilk kutuyu almak için içeri giriyor ve bunu kolaylıkla yapıyor. Etrafına bakınıyor. "Sadece kutuları alıyoruz, değil mi?"

"Evet," diyorum ve orta ağırlıkta bir tanesini alıyorum. "Çok uzun sürmez. Daha sonra nakliyeciler gelip büyük mobilyaları alıp depoya koyacaklar. İşçilerin kulübesi tamamen mobilyalı olduğu için dağınıklığı artırmanın bir anlamı yok."

"Zaten geçici bir şey," diye ekliyor annem. Ravenswood'da akşam yemeği yiyip taşınacağımızı öğrendiğimizden bu yana neredeyse bir hafta geçti ve o günden beri annem her fırsatta bunun geçici olduğunu vurguluyor. Beni mi ikna etmeye çalışıyor, yoksa kendini mi, emin değilim.

Maverick'in kasları ve hızıyla, parlak kamyonunun arkası kısa sürede kutularla dolup taşar ve hepimiz terden sırılsıklam oluruz. Bu, pek özlemediğim bir dönemdir. North Ridge'de sıcaklıklar Toronto'nun yaz sıcağından çok daha kötü hale gelene kadar yükselmeye başlar. Buradaki tek avantaj, düşük

nem oranıdır, ama yine de orman yangınlarından kaynaklanan kırmızı bir sis havada asılı kalır ve ciğerlerinize yapışır. Annemin taşınma işinin çoğunu denetlemekle geçirdiğinden ve parmağını bile kıpırdatmadığından emin oldum.

Şimdi apartmanın kapısını kapatıyor ve bize katılmadan önce özlemle kapıya bakıyor.

"Yeni bir dönemin başlangıcı," diyorum ona ön koltuğa binerken.

Sadece başını sallıyor. "Yeni kamyonet mi, Maverick?"

"Evet. Bu bebek, North Ridge Arama ve Kurtarma Ekibi'nin yeni gurur ve sevinci. Ne yazık ki, benim değil. Haftaya şirket logolu çıkartmalar gelecek, ama o zamana kadar hayal kurmakla yetineceğim." Vurgu yapmak için, kamyoneti caddede hızla sürer, hemi motorunun gürültüsü binalarda yankılanır.

"Artık patronun sen olduğunu duydum," dedim.

Diş çubuğunu sallarken dudaklarında yine kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Haklısın, hayatım. Bu işin patronu benim, ama bazen hala işin yeni olan bir serseri olmayı dilediğim oluyor. O zamanlar çok daha fazla şey yapıp paçayı kurtarabiliyordum."

"Ne gibi?"

"Şey, çok ayrıntıya girmeyeceğim ama birkaç yıl önce ekibimizde kısa bir süre bir kadın vardı ve ona yaptığım şeyin şimdi yaparsam paçayı kurtaramayacağımı söyleyeyim."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki seksle ilgisi vardır."

Annem başını sallıyor. "Maverick, sen bir Nelson'sın. Koruman gereken bir itibarın var."

"Ne?" diye sorar.

"Beyefendi olmak," diyor. "Dick, Hank, Shane, Fox, sen... bu kasabanın gururusunuz. Genç çocuklar size hayran olsa şaşırmam."

"Anne, Maverick'in tek ünü erkek fahişe olması." "Hey," der, alnını alaycı bir şekilde çatlar.

"Diline dikkat et, genç bayan," diyor annem. "Benim zamanımda onlara playboy denirdi."

"Aynı şey," diyorum. "Hey, biri Maverick'e zor anlar yaşatmalı."

Mav gülüyor. Her zaman o kadar gür ve coşkulu güler ki, sen de gülmeden edemezsin. "Muhtemelen haklısın. Biliyor musun Rachel, senin küstahlığını özledim. Beni hep tetikte tutardın. Ziyaret için bu kadar beklememeliydin."

Annem ve ben sessizleşiriz, kamyonet gerginlikle dolar. Mav anneme bakar, sonra arka aynadan bana özür diler gibi bakar.

Bir süre sonra ben, "Biliyorum. Daha erken gelmeliydim," diyorum.

"Annenin kanser olması seni ikna etmeye yetti," diyor annem sessizce.

Karşı çıkabilirdim. Onu hiç davet etmediğini, hiç gelmemi söylemediğini söyleyebilirdim. Ama yapmadım. Artık bu kırgınlıkları geride bırakıp, aramızdaki zayıf ilişkiyi düzeltmeye çalışmanın zamanı geldi. "Biliyorum. Bu doğru değildi. Özür dilerim."

"Eh," diyor Maverick, konuşmayı tekrar hafifletmeye çalışarak, "iyi olan şey, burada olman. Önemli olan tek şey bu. Dahası, çiftlikte kalacaksın, orası zaten senin ikinci evin sayılır. Herkesin hayatında neler olup bittiğini ve saçmalıklarını kısa sürede öğrenirsin, sanki hiç gitmemişsin gibi olur."

Oh, ne güzel.

Çiftliğe vardığımızda güneş, puslu gökyüzünü yakmak için çaresizce yoğunluğunu artırmıştı. Sera etkisi yaratıyordu ve sanki hepimiz küçük bir hava deliği olan bir kavanozda tutulan böcekler gibiydik, küçük bir çocuğun gücü eline geçince yaptığı bir şey gibi. Kamyonetten indiğimde terden sıırılsıklamdım, çıplak bacaklarım deri koltuklarda iğrenç izler bırakıyordu.

"Çok sıcak," diyor annem alnını silerek.

"Ve bu yüzden tek yapacağın o eve girip Dick'le buzlu çay içmek," diyorum ona, tam o sırada Hank kapıdan çıkıp verandaya adım atıyor.

"Kızını dinle, Vernalee," diyor Hank sert bir sesle. "Bu sıcaklık kimsenin dostu değildir. Ben bu ikisini gözetleyeceğim." Bana gülümsüyor. "Merak etme, Del de yardım etmek için burada. Şimdiden kulübede her şeyin tertemiz olduğundan emin olmak için uğraşıyor."

Sonra yanıma gelir, annemi şefkatle kolundan tutar, eve götürür ve inatçı bir köpek gibi içeriye sokar.

köpek gibi içeri sokar.

Köpeklerden bahsetmişken, tam o sırada Fletcher evin köşesinden koşarak gelir.

köşeden koşarak geldi. Ben kasabadan ayrıldığımda daha yavruydu, şimdi ise gördüğüm en nazik gözlere sahip kocaman bir çoban köpeği olmuştu.

Fletcher heyecanla bana havlıyor, sonra Maverick'e koşarak onun etrafında daireler çiziyor.

"Hey, oğlum," der Mav, eğilip kulaklarının arkasını kaşımak için.

"Hala köpeğin var mı?" diye soruyorum ona. Büyürken, tüm erkek çocuklar gibi bir çoban köpeği vardı, ama ona bakmakta hiç iyi değildi. Jeanine'in onu birden fazla kez beslemek zorunda kaldığını hatırlıyorum. Maverick, ergenlik döneminde kesinlikle ADHD'ye yakın bir şey vardı.

"Evet," dedi. "İnan bana, biliyorum, bunu yapmaması gereken son kişi benim. Ama kuzenim, hatırlar mısın, Vancouver Adası'nda bir hayvan barınağı işletiyor ve bölgede bir köpeği evlatlık almak isteyip istemediğimi sordu. Sonra onunla tanıştım ve ilk görüşte aşık oldum. Pitbull melezi olduğu için sığır gütmek ilgi alanlarına girmiyor. Güneşte patates çuvalı gibi uzanmak daha çok hoşuna gidiyor."

Maverick'in yüzündeki ifade çok sevimli. Çok yakışıklı, sert ve erkeksi, ama köpeğinden bahsederken sanki ona tamamen aşık olmuş gibi.

"Adı ne?" "Chewie."

Gülüyorum. "Çünkü bir şeyleri çiğniyor ya da Chewbacca gibi ses çıkarıyor mu?"

"İkisi de."

"Rachel!"

Delilah'ın evin etrafından bize doğru geldiğini görüyorum, elini havada sallayarak bana selam veriyor.

Maverick daha da güçlü bir adam haline gelmişse, Del de oldukça çarpıcı bir kadın olmuş. Her zaman uzun boylu ve atletik bir yapısı olsa da, artık dans pistinde süzülüyormuş gibi zarif bir tavırla yürüyor ve kirli, yırtık kot pantolonunu silmiyor.

kot sanki yine yürürken yürürken yürürken
kahverengi çimen ve beyaz kır çiçekleri.

"Hey sen," diyorum ona, ona sarılırken. Ben sadece 1,65 boyundayım ve o benden en az 12 cm daha uzun. "Daha da mı uzadın?"

Geçmişte boyu konusunda hep özgüvensizdi, bu yüzden bunu söylediğim anda pişman oldum.

Ama o sadece gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Eğer öyleyse, sarhoşları ayakta tutmak için gerekliydi. Sen nasılsın? Harika görünüyorsun!"

"Teşekkürler," diyorum. "İrtibatı kopardığım için özür dilerim."

"Önemli değil. Meşgul olduğumu biliyorum. Facebook hesabın bile yok, değil mi?"

"Hayır, ayrıldığımda o saçmalığı sildim. Yeni bir başlangıç yaptım." "Seni suçlamıyorum."

Maverick bizi merakla izliyor. Del'e karşı dürüst olabileceğimi biliyorum, çünkü Nelson kardeşlerin neredeyse kız kardeşi gibi olmasına rağmen, o da bir kız ve beni anlıyor. Maverick ise Shane'i oldukça koruyor ve her ne kadar anlaşılabilir olsa da, onu eleştiren sözlerimi duymak istemeyecektir.

"Hadi kızlar," diyor bize, kamyonun arkasına doğru giderken ve bir kutu alırken. "Konuşup çalışabilirsiniz."

Ama bu bir yalan. Üçümüz kutuları işçilerin kulübesine kısa sürede taşırken, hava sohbet etmeyi, nefes almayı ve ağır eşyaları taşımayı zorlaştırıyor. Neyse ki Del limonata yapmış, işimiz bittiğinde işçilerin kulübesinin küçük verandasındaki sallanan sandalyelere oturup dinleniyoruz. Burası annemin evi olacağı için, onun izni olmadan eşyalarını yerleştirmek istemiyorum.

Maverick köpeğini yürüyüşe çıkarmak için ayrılır ve ana evin arkasında kaybolurken Del bana dönüp "Birden on arasında, burada olmaktan ne kadar nefret ediyorsun?" diye sorar.

Gülümsemeden edemiyorum. Zor soruları sormaktan hiç çekinmezken, insanı şaşırtan gamzeleri var.

"Aslında o kadar da kötü değil," diye yavaşça itiraf ediyorum. "Manzara güzel." Önümüzdeki manzaraya, hafif eğimli tepelere, ahırlara, nehre ve arkasındaki kasabaya ve dağlara kadehimi kaldırıyorum. "

Toronto'da böyle bir manzara için bir servet ödemek gerekir ve Ontario Gölü'nün en güzel manzaraları bile bununla kıyaslanamaz." Ona utangaç bir bakış atıyorum. "Bir hafta önce buraya ilk ayak bastığımda, on derdim. Daha çok nefret ettiğim bir yer yok. Ama o zamandan beri... Bilmiyorum. Kasaba o kadar da kötü değil. İnsanlar da öyle. Sadece..."

O başını salladı ve bana hızlıca gülümsedi. "Biliyorum. Sadece bir kişi."

İç çekiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, artık ondan nefret etmek istemiyorum. Yıllar içinde onu unuttuğumu sanmıştım. Bu yüzden yeniden başlangıç yaptım. O benim hayatımdı, bu yüzden onu hafızamdan silmek istedim. Ama onu tekrar görmek... Bunu aşabilir miyim, bilmiyorum. Anlıyor musun? Unutmalıyım. Gerçekten unutmalıyım. Gençtik ve o kalbimi kırdı, ne olmuş yani? Hayat devam etti. Ben devam ettim. Şimdi mutluyum, gerçekten mutluyum ve harika bir erkek arkadaşım var. Shane'in yaptığı şeyin önemi olmamalı."

"Ama önemli," diyor, gözleri nazik. Limonatasını yudumluyor, buz küpleri bardağın içinde tıkırdamış, sandalyeye yaslanıyor. "Bence asıl sorun, bu konuyu hiç kapatmamış olman. Sen sadece... gittin."

"Biliyorum. Ama yapmak zorundaydım. Ne kadar çok gitmek istediğimi biliyorsun, Shane'e sürekli benimle kaçalım diye yalvarıyordum. Ama o burayı asla terk edemezdi, öyle söylemesine rağmen. Ve şimdi, tüm bunların bir yalan mıydı diye merak ediyorum. Hiç gitmek niyetinde değil miydi, sadece beni susturmak için mi söyledi? O beni mahvetti, Del. Birine onunla yaşlanmak istediğini söyledikten sonra, onu hiç sevmediğini nasıl söyleyebilirsin? Hala anlamıyorum."

"Onunla konuşmalısın."

Hırıldayan bir ses çıkardım. "Bu en son istediğim şey. Geçen gün denedim, ama... ona bağırdım."

"Bağırmaya hakkın var. Shane, yaptığı şeye rağmen iyi bir adam. Senin öfkeni hak ettiğini biliyor, bırak öfkeni ona yönelt. Ona gerçek hislerini söyle. Omuzlarından yükünü at, sonra da kapanışı bulacaksın. Hayatına devam edeceksin."

"Hayatıma devam ettiğimi sanıyordum."

Dudakları solgun bir gülümsemeye kıvrıldı. "Hayır, tatlım. Asla devam etmedin. Kendine bunu milyon kez söyleyebilirsin, ama devam etseydin, bu

o kadar da önemli olmazdı. Ve bunun önemli olduğunu biliyorum çünkü bunu gözlerinde görebiliyor ve sesinde duyabiliyorum. Zaman seni bazı yönlerden değiştirmiş olabilir Rachel, ama sen hala benim tanıdığım kızsın ve ben seni çok iyi tanıyorum. Hayatına devam etmek için elinden geleni yaptın, ama onunla yüzleşmeden asla özgür olamayacaksın.

Kulağa korkunç geliyor. Öyle olmamalı, ama öyle. Ve Del tamamen haklı, elbette. Kağıt üzerinde iyi görünen şeyleri, hayatıma devam etmek için yaptım, ama gerçek şu ki, devam edemedim. Shane hala kalbimi ele geçirmiş durumda. Onun üzerimdeki etkisini ortadan kaldırmak için her şeyi dökmem gerekiyor.

Del'in sesinde acı dolu bir şey vardı, bu yüzden onu merakla incelemeye başladım. Sanki benim yaşadıklarımı tam olarak biliyormuş gibi. "Nasılsın? Nişanlandığını duydum."

Gözlerini devirdi. "Burada sır falan yok. Evet, yaptım. Bobby Barrett'ı hatırlıyor musun? Birlikte çıkmaya başladık ve her şey yolunda gidiyordu, nişanlandık ve ben evet dedim, çünkü sevdiğin iyi bir adam varsa, yapman gereken budur, değil mi? Ama düğün planları yaklaştıkça, içimden soğumaya başladım. O da akıllı bir adam, bunu fark etti. Nişanı attık. Neredeyse karşılıklı bir ayrılık oldu, ama... Bilmiyorum, hala canım acıyor."

"Fox nasıl?"

Bunun zor bir soru olduğunu biliyordum ve yemin ederim yanakları kızardı. "O iyi. Her zamanki gibi yangınla mücadele ediyor. Kuzeyde, 100 Mile House yakınlarında büyük bir yangın çıktı ve neredeyse herkes oraya çağırıldı, o yüzden birkaç haftadır onu görmedim."

Fox'u sormamın sebebi, Del'in nişanında tereddüt etmesinin sebebinin o olduğundan emin olmam. Kimse bunu açıkça kabul etmedi ve Del de hiç itiraf etmedi, ama bence Del uzun zamandır ona gizlice aşık.

Bu konuyu daha fazla kurcalamak istiyorum ama hoş karşılanacağından emin değilim, bu yüzden "Fox'un biriyle görüşüyor mu? Bu çocukların hiçbirinin bekar olduğuna inanamıyorum" diyorum.

Bir başka küçük gülümseme. "İnan ya da inanma, öyle. Fox, ben Bobby ile birlikteyken bir kızla çıkıyordu, ama birkaç ay sonra ayrıldılar."

Mav, Mav'dir. Her zaman başını belaya sokar, ama birkaç haftadan uzun süre bir kızla birlikte kaldığını hiç görmedim, oysa artık genç sayılmaz ve bir ara büyümesi gerekirdi. Ve Shane... " Sesi kesilir ve uzaktan, muhtemelen Mav'in kamyonetinden yükselen tozu izlerken dudağını ısırır. "Aslında bir yıldır falan biriyle çıkıyordu."

Bunu ilk kez duyuyorum. "Kim? Onu tanıyor muyum?" O başını sallar. "Kristin McGee."

Okula birlikte gittiğiniz ve birlikte büyüdüğünüz insanlardan bahsederken her zaman tam isimlerini kullanmanız ne kadar da komik. Kristin'in yazları toplum havuzunda ve Willow Gölü'nde cankurtaran olduğunu hatırlayarak kaşlarımı çattım. Uzun boylu, bronz tenli, seksi, daha az makyajlı Pamela Anderson gibi, dev göğüsleri de cabası. Onu hatırlamamın bir başka nedeni de lise boyunca Fox'un kız arkadaşı olmasıydı.

"Shane, kardeşinin eski kız arkadaşıyla mı çıkıyordu?" diye soruyorum.

Del güldü. "Evet. Fox çok uzun zaman önce olduğu için umursamadı, ama hepimiz şaşırdık."

Bunun için kıskançlık duymaya hiç hakkım olmadığını biliyorum, özellikle de Samuel ile tanışmadan önce üniversitede birkaç erkekle çıkmıştım, ama yine de kıskançlık duyuyorum.

"Hala öyle mi?" Göğüslerimi işaret ediyorum.

"Evet. Artık tamamen sahte." Del diyor. "Neden silikon yaptırdı bilmiyorum, çünkü bu kasabaya hiç yakışmıyor ve insanlar deli gibi konuşuyor. Eskiden ondan nefret ederdim, ama şimdi fena değil. Garip bir çifttiler, ama Shane'in bir kez olsun mutlu olduğunu görmek güzeldi."

Yutkunuyorum.

Bunun üzerinde fazla durmaya vaktim yok çünkü annem ve Hank gelip eşyaları boşaltmaya başlıyorlar. Del bara dönüp vardiyasına başladıktan sonra, üçümüz saat dokuz civarına kadar çalışıp işimizi bitiriyoruz. Sisli gökyüzünde kızıl renkte batan güneş pencerelerden içeri sızarak kulübeye kıyamet gibi bir hava veriyor. Dick'in hazırladığı basit sandviçleri hızlıca yiyip bitiriyoruz.

Annem mutlu görünüyor. Kulübe küçük ve eski olsa da, annemin eşyaları ve kişisel dokunuşlarıyla, sanki HGTV'de gösterilebilecek

HGTV'de gösterilebilecek bir yer gibi, geri dönüştürülmüş ahşap ve halk motifleriyle.

Saat on bir olduğunda, yorgunluktan bitkin düşmüşüm. Yeni – geçici – yatak odama girip yatağa sürünerek giriyorum, kalın battaniyeleri tekmeliyor ve çarşafı üzerime çekiyorum. Başımı yastığa yaslayıp, açık pencereden içeri giren sıcak esintiyle dans eden beyaz tül perdeleri izliyorum. Boynumu geriye doğru uzatınca, gökyüzünün bir parçasını görebiliyorum. En koyu mürekkep renginde, milyonlarca parlak yıldızla dolu.

Bir yıldızın parladığını görüyorum ama dilek tutmaya korkuyorum, içime bakıp kalbimin gerçekten ne istediğini öğrenmeye korkuyorum.

Daha önce sadece bir kez dilek tuttum ve hiç gerçekleşmedi.

RACHEL

GEÇMİŞ – 13 YAŞINDA

"Rachel, tatlım, yatma vaktin geçti."

Annem, ben kanepede otururken arkamda dolanıyor, televizyonun sesi kısık.

"Birazdan yatacağım," diyorum ona, gözlerim ekrandaki Conan O'Brien'a kilitlenmiş halde. Conan'ı severim, ama onu gerçekten izlemiyorum, dikkatimi vermiyorum. Sadece öyle görünüyor.

"Rachel," diye uyarıyor annem, ellerini kanepenin arkasına bastırarak. Bir an için ellerinin aşağı inip beni boğazladığını hayal ediyorum. Bazen anne babamın ikisinin de bana bunu yapmak istediğini düşünüyorum. Annem benden korktuğu için, babam da aynı sebepten ama farklı nedenlerden dolayı. Çok farklı nedenlerden.

"Bir dakika," diyorum ve sesimin nasıl çıktığını biliyorum. Yaramazca. Bir ergen gibi. Ve ben artık bir ergenim. Birkaç ay önce on iki yaşını geçtim.

Uzun zamandır daha yaşlı olmak istedim. Ama şimdi yaşlanmanın ne getirdiğini anlıyorum. Yaşlanmanın ne anlama geldiğini.

Utanç verici.

Çok utanıyorum.

Gerginim, tartışmanın başlamasını bekliyorum. Artık annemle tek yaptığımız bu. Bağırıyoruz, tartışıyoruz ve annem babamı da tartışmaya dahil edene kadar bu böyle devam ediyor.

Sonra susuyorum, çünkü tek bildiğim bu. Ben böyle büyüyeceğim. Köşede, gizli bir ot gibi. Fazla yer kaplayamam

Fazla yer kaplayamam, fark edilemem. Sadece geri çekilip sessiz kalabilirim ve varlığımı unutmalarını bekleyebilirim.

Sadece o unutmuyor. Keşke unutsa. Her şeyden çok, onun için hiç var olmamış olmayı diliyorum.

Ama annem iç çekiyor. Yorgun. Beni bırakıp verandaya çıkıyor, sigara yakıyor ve babamın eve gelmesini bekliyor. Neden böyle yaptığını, neden babam gelene kadar uyumadığını bilmiyorum. O da babamdan korkamaz. Onu çok seviyor. Ya da belki ben farkı bilmiyorum. Belki bunu anlamak için çok küçüğüm, ama görmezden gelmek için çok büyüdüm.

Bugün tartışmak istemiyorum. Düşünmem gereken çok şey var. Yarın teslim etmem gereken ödevlerim var. Angela Chase bu hafta sonu doğum günü partisi veriyor ve ben davet edilmedim (zaten neden davet edilsin ki, onunla neredeyse hiç konuşmuyorum, kimseyle konuşmuyorum). Yarın ilk derste Shane'i göreceğim için çok heyecanlıyım.

Bu günlerde gülümseyebilmemin tek nedeni o. İlk başta bunun aptalca olduğunu düşünmüştüm ama Shane'in artık sadece arkadaşım olmadığını anlamaya başlıyorum. O bundan daha fazlası. Sanırım o bunun farkında değil ama bu doğru.

Ama ona bunu söylemeye cesaret edemedim. Kızlar böyle şeyler yapmamalı. Erkeklerin söylemesini beklemeliler.

İç çekiyorum, kalbimin göğsümde sinekler uçuyormuş gibi çarpıntısını hissediyorum. Aynı anda hem bu kadar canlı hissedip hem de ölmek istemek ne kadar tuhaf.

Yatak odama gidip kapıyı kapatıyorum. Neden uğraşıyorum bilmiyorum, ama belki bugün kapı kapalı kalır diye yapıyorum.

Boşuna olduğunu bilsem de giyinirim, çünkü başka bir şeyim yok. Pijama pantolonumu, tişörtümü ve flanel gömleğimi giyip yorganın altına girerim.

Yorganı neredeyse başımın üstüne çekiyorum ve duvara dönüyorum. Işıklar kapalı.

Uyumaya çalışıyorum.

Nefes alıp veriyorum.

Rüya görmeyi, buradan uzaklaşmayı diliyorum.

Ama zaman hızlanıyor, belki saatler geçiyor ve sonra kapı gıcırdarak açılıyor.

Gözlerimi açmama gerek yok, arkamda dar bir ışık huzmesi parladığını biliyorum.

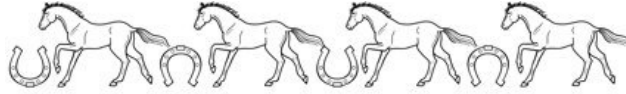
O odaya giriyor. Arkasında kapıyı kapatıyor.

Uyuyormuş gibi yapıyorum.

Zihnimde küçülürüm,
görünmez olurum. Burada
değilim.

Asla burada
olmayacağım.

Varlığım sona
eriyor.

"HÂLÂ GELİYOR MUSUN?" Shane, Bayan Robson'ın dersinden çıkarken başparmaklarını sırt çantasının altına takarak bana sorar. Okul bugünlük bitmiştir.

"Tabii ki geliyorum," diyorum ve ona gülümsüyorum.

Beni dikkatle izliyor. Her zaman beni izliyor. Umurumda değil. Onun için ilginç olduğumu, düşündüğünü, önemseddiğini bilmek beni mutlu ediyor. Bazen o his, göğsümde hissettiğim, onun gözlerinin derinliklerine baktığımda hissettiğim his, hayatımdaki tüm kötü şeyleri silip süpürüyor. Unutmamı sağlıyor.

Bazen sabahları, kendimi utanç ve iğrençlikle dolu hissettiğimde, aynaya bakıp gördüğüm her şeyi nefret ettiğimde, Shane'in beni olduğu gibi sevdiğini, bana baktığında gördüğü şeyi sevdiğini hatırlıyorum. Ve o benim için böyle hissedebiliyorsa, ben o kadar da kötü olamam.

"Son zamanlarda çok sessizsin," diyor okul otobüsüne doğru yürürken. Biz şehrin zıt uçlarında yaşıyoruz, bu yüzden benim okul otobüsümde olmadığım zamanlarda onun otobüsündeyim. Annem kütüphaneci, bu yüzden okuldan sonra hep çalışıyor, babam ise, şey, genelde o da çalışıyor, bu da beni mutlu ediyor. Komik olan ise, ikisi de nerede olduğumu umursamıyor.

Sanırım Shane ile birlikte olduğum için ve ona ve Nelson ailesine güvendikleri için. Beni her zaman nerede bulacaklarını biliyorlar.

"Bilmiyorum," diyorum ona. "Ben sadece..." Ona neler olduğunu nasıl açıklayabilirim ki? Yapamadım. Yapamıyorum. "Sanırım iyi uyuyamıyorum. Önemli değil. Ee, bugün ne yapmak istersin?"

Bana birkaç saniye bakıyor, sanki bana inanmıyormuş gibi. Ama otobüse bindiğimizde konuyu kapatıyor.

"Bir tur gezmeye gidebiliriz," diyor.

"Fırtına çıkacak gibi." Pencereden batıdan yaklaşan kara bulutlara bakıyorum.

"Sen fırtınayı
seversin." "Sen
de."

"Tamam, yağmur yağarsa diye birer yağmurluk alabiliriz." "Yağmur
umurumda değil," diyorum. Dürüst olmak gerekirse,
. Ne yaparsak yapalım, ahırları temizleyelim, Jeanine'in kompostu için
tavuk pisliği toplayalım, ahır boyayalım, onunla birlikte olduğum sürece
fark etmez. Eğleneceğiz.

"Tamam, o zaman gezmeye gidelim. Belki göletin yanındaki ürkütücü
eski ahır da görürüz."

Titriyorum. O ahır yüz yıllık gibi ve Shane'in babası altın madeni
zamanlarında barınak olarak kullanıldığını söylemişti. Bence orada
hayalet var.

"Belki," diyor Shane, alaycı bir gülümsemeyle, "bir gece orada yatıya
kalabiliriz. Cesaretin var mı?"

Onun yanında uyuyacağımı düşününce gergin bir kahkaha attım.
Tabii ki böyle bir şey asla olamazdı. Ailem asla izin vermezdi. Okuldan
sonra ve hafta sonları birlikte geçirdiğimiz zamanlar benim için her şeydi.

Shane'in yanında olmayı seviyorum. Kardeşlerinin, dedesinin, hatta
huysuz babasının yanında olmayı seviyorum. Atları, çiftliği, geniş açık
alanları seviyorum. Kasabanın diğer ucunda ama sanki başka bir
dünyada gibi hissediyorum. Nehir, evdeki hayatımı Shane'le olan
hayatımdan ayırıyor ve nehri geçtiğimizde tüm sorunlarım yok oluyor.

Otobüs bizi uzun, tozlu yolun başında indiriyor ve haziranın başı
olmasına rağmen hava çok sıcak, eve vardığımızda ikimiz de ter
içindeyiz.

Jeanine ön kapıyı açar ve ellerini bir mutfak havlusuyla siler.

"Acıktınız mı?" diye sorar. "Hızlıca bir şeyler hazırlayabilirim."
atıştırma bir şeyler hazırlayabilirim."

Shane bana sorar.

"Ben almayayım," diyorum. Jeanine her zaman bana yemek yedirmeye çalışır, kemik ve deri kaldığını söyler.

"Biz gezmeye gidiyoruz," diyor Shane, sırt çantalarımızı verandaya atarken, ağır kitaplarımız döşeme tahtalarına çarpıyor, duvara dizilmiş kovboy ve lastik çizimleri neredeyse devriliyor.

Jeanine bu manzarayı görünce dudaklarını büzüştürür. "Tamam, ama dikkatli olun. Sonra fırtına çıkabilir. İki saat sonra dönün."

"Evet, efendim," diyoruz hep bir ağızdan, sonra dönüp ahıra koşuyoruz.

Ahırlar, dünyadaki en sevdiğim yer. Keşke gübre, saman ve odun kokusunu şişeleyip, moralim bozuk olduğunda koklayabilsem. Shane de aynı kokuyor, ama taze hava ve güneş ışığıyla karışık. Ona kokusunu sevdiğimi asla söylemem, muhtemelen garip ya da ürkütücü bulur, ama bu doğru.

Yaz olduğu için ahırlar boş, atlar otlakta, biz de kancalardan halterlerini alıp tarlaya koşuyoruz. Ben genellikle Teddy'ye biniyorum, kısa ve tıknaz bir çeyrek at, tuhaf bir kırmızı renkte, sanki pasın içine batırılmış ve üzerine pudra şekeri serpilmiş gibi, Shane ise Moonshine adında muhteşem bir Arap atı var. Burnundaki yıldız dışında tamamen siyah ve eski film *The Black Stallion*'daki ata tıpatıp benziyor.

Bazen atları yakalamak kolaydır. Bugün ise zor. Mesafelerini koruyorlar ve çok huysuz davranıyorlar.

"Belki hava yüzündendir," diyor Shane, Moonshine ters yönde koşmaya başlamadan önce ona yaklaşmaya çalışırken. "Atların her türlü şeyi hissedebildiğini duydum."

Neyse ki Teddy'yi bulmam uzun sürmüyor. O yaşlı ve Hank'in "bomba geçirmez" dediği türden bir at. Sonra Shane sonunda Moonshine'ı köşeye sıkıştırıyor ve sanki bir tür at terbiyecisiymiş gibi sakın ve yumuşak bir sesle atla konuşuyor.

bir tür at terbiyecisi gibi konuşarak atla konuşuyor. Ama işe yarıyor ve ben çok etkileniyorum. Yapamayacağı bir şey yok mu bu adamın?

Kısa sürede atları eyerler ve Cherry Peak'in sağına doğru yola çıkarız. Bir süre nehir boyunca ilerledikten sonra, sırtın kenarından geçen bir ormana gireriz.

Normalde bu yoldan gitmeyiz çünkü zemin kayalık ve atların koşup uçması için açık alan yok, ama eski çiftçinin ahırını burada. Oraya giden yol bile biraz ürkütücü, ormanda çok fazla çalı ve alçak ağaçlar var.

Sonunda, bir tepenin zirvesinde bir açıklığa vardık. Ağaçlar seyrekleşmiş ve hemen altımızda eski bir ahırın kalıntıları görünüyordu. Karanlık, parçalanmış ahşabı sarmaşıklar kaplamış, etrafını diz boyu otlar çevreliyordu. Ahırın ötesinde, çok aşağıda, Kootenay Gölü'nün bir koluna katılan buz mavisi bir iplik gibi uzanan nehir görünüyordu. Ben Alberta'nın Edmonton kentinin kuzeyinde bir kasabada büyüdüm ve hiç bu kadar güzel bir yer görmemiştim.

Ve Shane kadar güzel bir oğlumuz hiç olmadı.

"Cesaretin var mı?" Shane, eyerinin boynuna yaslanıp kovboy gibi görünerek bana sorar. Bana bir gülümseme atar ve bu beni daha da korkutur.

Ona olan hislerimden korkuyorum.

"Gerçekten içeri girmek istiyor musun?" diye soruyorum temkinli bir şekilde. Omuzlarını silkiyor. "Sadece sen istiyorsan."

Ama bu bir meydan okuma gibi geliyor ve ben meydan okumalardan kaçan biri değilim.

"Hadi bir bakalım."

Atlarla ahıra doğru süreriz ve atlardan ineriz, çürümüş bir direğe gevşekçe bağlarız, tam o sırada iki kuzgun ahırdan uçar.

Yukarıda uçarken kanatlarının çıkardığı inanılmaz sesle bir çığlık attım. Derin, gürültülü *seslerle* birbirlerine seslenerek sırtın ötesine kaybolmalarını izledik.

"Büyükbabam kuzgunların uğur getirdiğini söyler," dedi Shane. Bana uzanıp uzun siyah saçlarımı omzumdan geriye attı.

Omurgamdan titreme geçerken, onun dokunuşuyla neredeyse donup kalırım. "Saçların kuzgun kanadı gibi. Sana Kuzgun demeliyim."

Gölümsüyorum. Bunu seviyorum. Onun yanındayken polis şefinin kızı, görünmez olması gereken Rachel Waters olmak istemiyorum. Raven olmak ve uçmak istiyorum. Shane'in şu anda yaptığı gibi, sanki ben muhteşem, mistik bir yaratıkmışım gibi bana bakmaya devam etmesini istiyorum.

"Tamam," diyorum. Sesim titriyor galiba.

Bana doğru yaklaşmaya başlıyor, eğiliyor ve bir an için beni öpecek sanıyorum.

Aman Tanrım...

Ama sonra sadece saçımın uçlarını şakacı bir şekilde çeker ve "İçeri girelim" der.

O önde, ben arkasında yürüyorum. Buranın güvenli bir yer olduğundan bile emin değilim.

Kırık kapıdan kafasını içeri sokup içeriye bakıyor. Bütün bina eğri büğrü, her an çökebilir gibi görünüyor. Burası şimdiye kadar geldiğimiz en uzak yer. Hiç içeri girmedik.

Onun arkasında bekliyorum, nefes alıp verişini izliyorum. O da gergin. Her şey çok karanlık ve korkutucu görünüyor.

Ama sonra derin bir nefes alıp içeri giriyor. Köşeyi dönüp kaybolmasını izliyorum.

"Shane?" diye fısıldıyorum.

"Bu çok havalı," diyor, görünmeden. "İçeri gel. Dikkat et, döşeme tahtaları zayıf."

"Örümcek var mı?"

"Hadi ama, kuzgunlar örümceklerden korkmaz. Onlar hiçbir şeyden korkmaz."

Keşke bu doğru olsaydı. Ama yine de içeri giriyorum.

İlk başta karanlık, ama ahıra girince detayları daha iyi görebiliyorum. Köşede eski, paslı bir soba ve üç ayaklı bir sandalye var. Çürümüş sandıklar yığılmış. Farelerin pisliği ve küfle kaplı bir balya saman. atı kirişlerinden eski bir fener sarkıyor, camı kırık. Binanın uzak köşesinde, bir sürü kiriş yere düşmüş, Shane ortadan kayboluyor.

"Dikkat et!" diye bağıriyorum.

Cevap vermiyor.

"Shane?"

Cevap yok. Ortadan kaybolmuş ve gölgelerle bir olmuş.

"Shane?" diye sesleniyorum, sesim tozla karışıyor.

Yavaşça düşmüş kırıışlerin arasından sürünerek geçiyorum. Tüm vücudum iğnelerle delinmiş gibi, çok korkuyorum. Burası çok karanlık, sarkmış tavandaki bir delikten sadece biraz gri ışık sızıyor. Köşede bir şeyin hareket ettiğini görüyorum, ya da belki de gözlerim yanıyor. Bir şeyin koştuğu sesi geliyor.

Onu tekrar çağırmak üzereyim ki bir el omzuma dokunuyor.

Çığlık atarak dönüp çılgınca yumruklar atmaya başlıyorum. Bir şeye vuruyorum.

"Ah!" Shane çığlık atıyor, silueti önümde beliriyor.

"Aman Tanrım!" Elimi göğsüme koyuyorum, sanki kalbimin yerinden çıkmasını engelleyebilirmiş gibi. "Çok üzgünüm!"

"Önemli değil, önemli değil," diyor ve loş ışıkta çenesinin yanını tuttuğunu görebiliyorum.

Elimi uzatıp yüzüne dokundum, çekilip uzaklaşmasını bekliyordum ama o öyle yapmadı.

Bu, onun yüzüne ilk kez dokunuşum.

Düşündüğümde daha yumuşak.

Parmaklarım çenesinde kalıyor, nereye gideceğimi veya ne yapacağımı bilmiyorum ama elimi çekmek istemediğimi biliyorum. "Sen bir pisliksin. Beni korkutmaya çalıştın," diye fısıldıyorum.

"Biliyorum, komik olur diye düşündüm," diyor. Elini parmaklarımın üzerine koyuyor ve orada tutuyor. "Gülersin diye düşündüm. Özür dilerim."

Eli düşüyor ama parmaklarımı da beraberinde çekiyor, sıkıca tutuyor.

Nefes alamıyordum gibi hissediyorum. Elektrik dalgaları kolumdan kalbime doğru yayılıyor, kalbimi hafif ve heyecanlı hissettiriyor.

"Sorun değil," diyorum, ama sözlerin ağızımdan çıktığından bile emin değilim. Aramızdaki boşlukta bir şeyler oluyor—sanki

dünya etrafımızda gittikçe daha hızlı dönüyor ve biz sabit duruyoruz.

Shane eğildi ve nefesim kesildi.

Bir eliyle elimi sıkarken, diğer eliyle yüzüme dokunup çenemi avuçlar.

Sonra dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Ve dünyam dönüyor, eriyor ve kalbim kuzgun kanatlarıyla göğsümden uçup gidiyor.

Beni öpüyor.

İlk öpücüğüm.

Shane benim ilk öpücüğüm.

Bu çocuğa çok aşığım.

Aman Tanrım... Gerçekten aşık oldum.

Ona karşı hissettiklerimin artık bir adı var.

Dudaklarımı nasıl çekeceğimi bile bilmiyorum ve bir an için içim fırtına koparken dışım tamamen hareketsiz kalıyor. Sonra onu öpmek için güç ve irade buluyorum, dudaklarımız o kadar açılıyor ki onun daha önce içtiği portakal suyunun tadını alabiliyorum.

Sonunda ikimiz de birbirimizden uzaklaşıyoruz ve ancak o zaman nefes alabildiğimi hissediyorum.

Ama artık beş dakika önceki

Kalbimin karanlık köşelerinde, imkansız bir umut hissediyorum.

Shane'in dudaklarıyla ekmiş olduğu bir tohum.

Karanlıkta birbirimize bakıyoruz. Hala elimi tutuyor.

Elimi tutuyor. Sanırım gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum.

Sonra bir ışık parlıyor ve hava, tüm binayı sarsan ve köşede bir şeyin devrilmesine neden olan yüksek bir BOOM sesiyle patlıyor.

Gök gürültüsü.

"Kahretsin, çok yakındı," diye küfrediyor Shane. "Buradan çıkmalıyız."

Beni düşen kirşlerin arasından kapıya doğru çekerken, sanki binaya taşlar yağmur gibi yağıyor gibi sesler duyulur. Dolu!

Dışarıya bakıyoruz, zar büyüklüğünde yuvarlak beyaz dolu yağmur yağıyor, çimlerin üzerinde zıplıyor. Yıldırımlar gökyüzünü kesiyor,

beni yine ıgık attırıyor. Aptal bir kız gibi ses çıkartıyorum ama kendime engel olamıyorum.

Moonshine de benden daha çok korkuyor. Korkmuş bir şekilde arka ayakları üzerinde yükseliyor, direğe bağlı dizginler ikiye bölünüyor.

"Moonshine!" Shane bağırarak atın peşinden koşmak ister ama ben onu kapının eşiğine çekip, Moonshine'ın geldiğimiz yoldan am ağaçlarının arasına doğru koşarken onu izleriz. Neyse ki Teddy tüm bu olanlardan hiç etkilenmemiş ve dolu taneleri üzerine düşse de olduğu yerde kalır.

Nehirde bir yıldırım daha çakıyor, gök gürültüsünün sesi kulaklarımı tıkamama neden oluyor.

"Sorun yok," diyor Shane, elimi tekrar tutup sıkıca sıkıyor. "Geçer."

"Ya binaya çarparsa?"

"Her şey yoluna girecek, söz veriyorum," diyor. "Merak etme, seni koruyacağım." Ve ona inanıyorum. Çünkü o Shane.

Dediği gibi, şimşek ve gök gürültüsü uzaklaşıyor ve dolu yağıyor.

"Vay canına," diyor, beyazla kaplı manzaraya bakarak. "Bu oldukça havalıydı."

Ben de başımı sallıyorum. Hala neye takıldığımı bilmiyorum — fırtınaya mı, yoksa beni öptüğüne mi.

Beni öptü.

"Hadi," diyor. "Teddy ile geri döneceğiz." Teddy'nin ipini çözüyor ve ata biniyor, kolunu bana uzatıyor. "Seni ekeceğim."

Teddy uzun boylu bir at değil, ama yine de bu şekilde binmeye çekiniyorum. Shane'in elini tutuyorum ve o beni yukarı çekiyor. Biraz garip ama, eyerin üzerine tam arkasına oturmayı başarıyorum, bacaklarım onun bacaklarına, göğsüm sırtına yapışmış durumda. Az önce öpüştüğümüzü biliyorum ama bu daha da samimi geliyor.

"Kuzgunların uğur getirdiği neymiş!" diyorum, ağaçların arasına girip dağdan aşağıya doğru ilerlerken. Kollarımı onun düz karnına sıkıca doluyorum.

"Öyle düşünmüyor musun?" diye soruyor.

Boynunun arkasındaki altın rengi saçlara bakıyorum, nefesimin onları gıdıklayıp gıdıklandığını merak ediyorum. Dudaklarımı oraya değdirirsem ne olur acaba?

dudaklarımı oraya koysam ne olur acaba? Bu tür düşünceler hiç kaybolacak mı, yoksa sonsuza kadar Shane'i böyle düşünmeye mahkum muyum?

Onu seviyorsun. Onu seviyorsun, onu seviyorsun.

Yutkunuyorum. Ağzımda talaş varmış gibi hissediyorum. "Moonshine kaçtı. Ya onu geri alamazsan?"

"Moonshine ahıra geri döndü. Söz veriyorum," diyor Shane kendinden emin bir şekilde. Sonra sesini alçaltıyor. "Ve belki de kuzgunları görmeseydik, seni öpmeye cesaret edemezdim."

"Oh," diyorum yumuşak bir sesle, parmaklarım onu daha sıkı sıkıyor.

"Ve belki de sen de beni öpmezdi," diye ekledi. "Ve senin dudaklarının nasıl bir his olduğunu bilmeden gerçek anlamda yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Aman Tanrım. Çok romantik davranıyor. Sadece sözleriyle dudaklarım karıncalanmaya başladı.

"Shane," diyorum ona, başımı omzuna yaslayarak.

"Ne?"

"Bu ne anlama geliyor?"

Bir an için hiçbir şey söylemiyor. "Seni öptüğüm için mi?" "Evet. Hala arkadaş mıyız?"

"Biz her zaman arkadaş olacağız, Rachel," diyor, sesi derin ve ciddi. "Her zaman. Ama şimdi, umarım daha fazlasıyızdır. Senden hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum."

"Ben de seni çok seviyorum."

"Arkadaştan daha mı çok?"

"Bir arkadaştan çok daha fazlası."

Bunu söylemek gerçekten iyi geldi. Çok iyi. Birkaç dakika sessizce süreriz ve gözlerimi kapatıp onun kokusunu içime çekerim, sırtından kalp atışlarını hissederim. Bu yolculuğun hiç bitmemesini isterim.

"Shane?"

"Evet?"

"O dilek kemiğinde ne dilemiştin? Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diyor ve sesinden gülümsediğini duyabiliyorum.

"Ama sana söyleyemem."

"O zaman henüz gerçekleşmemiş demek."

"Hayır, değişmedi." Bir süre duraksadı. "Ama değişecek. Bir gün, değişecek."

RACHEL

"Evde Rachel Waters diye biri var mı?" Alçak, sert bir ses duyuldu.

Tamamen irkilirim ve mutfak musluğunu kapatıp arkamı dönmeden önce el havlusunu soğuk suya batırmayı bitiririm. Kapıda, bir avuç Queen Anne's lace tutan heybetli bir silüet durmaktadır.

"Fox?" diye soruyorum, soğuk kompresi alnıma bastırarak sakinleşmeye çalışıyorum. "Sen misin yoksa rüya mı görüyorum?" Onu gördüğüm için çok şaşırmış bir şekilde ona doğru yürüyorum.

"Burada," diyor ve bana çiçekleri uzatıyor. "Hoş geldin."

Çiçekleri büyük bir gülümsemeyle alıyorum ve kendimi kocaman bir kucaklamanın içinde buluyorum. Kardeşleri gibi Fox da uzun boylu, güçlü ve hayvan gibi kaslı. Neredeyse ona yapışmış durumdayım.

"Tanrım, Hulk'a dönmüşsün," diyorum. "Onun gibi terli de."

Geri çekilip kendine bakıyor, kargo şortu ve yapışkan cildine yapışmış ince gri bir tişört giymiş. "Aslında bu ay yaklaşık on kilo verdim. Lanet olası bir kabustu."

"Tahmin edebiliyorum. Senin yaptığını nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Omuzlarını silkti. Bu adam en tehlikeli işlerden birini yapıyor ama bunu asla kafasına takmıyor. "Bu, ellili yıllardan beri en kötü orman yangını yılı. Durum o kadar kötü ki, Meksika'dan itfaiyeciler yardıma geliyor. Hatta Yeni Zelanda'dan bile.

Eve gelmek için birkaç gün izin alabildiğim için şanslıyım. Tekrar gönderilmeden önce dinlenmek ve yemek yemek için yeterli zamanım var.

"Burada olduğuna sevindim," diyorum utangaç bir şekilde. Fox, kardeşleri arasında her zaman en korkutucu olanıydı ve Shane ile arasındaki ilişki birkaç nedenden dolayı zaman zaman gergin olabiliyordu, ama ben onu her zaman sevmişimdir. Bazen çok öngörülemez olabilir ve öfkesi bazen onu ele geçirebilir, ama dürüst ve sezgiseldir ve insanları gerçekten önemser. Sanırım, her gün hayatınızı onlar için riske atmaya hazırsanız, böyle olmak zorundasınız.

"Şehre geldiğini duyar duymaz, gelip kendi gözlerimle görmek istedim. Çok iyi görünüyorsun. Gerçekten çok iyi. Bu kadar zaman geçtiğine inanamıyorum."

"İlk başta sanki milyonlarca yıl gitmişim gibi hissettim, ama şimdi buradayım..."

"Sanki hiç gitmemişsin gibi."

"Aynen öyle. Sadece hatırladığımdan çok daha sıcak."

Islak bulaşık bezini alıp enseme bastırıyorum, saçlarım başımın üstünde toplanmış. Dokunmak bile sıcak.

"Bu eski evde gerçekten bir klimaya ihtiyacın var," diyor Fox, etrafına bakarak. "Babama bunun iyi bir yatırım olduğunu söyleyeceğim. Shane'in çabucak kurar eminim."

"Eminim yapacak çok işi vardır," diyorum ve çiçekleri mutfığa götürüp bir vazoya su dolduruyorum.

Fox kapının yanında duruyor. "Onunla konuştun mu?"

"Shane mi?" Çiçekleri vazoya koyup mutfak masasının ortasına yerleştiriyorum. Çok güzel.

"Evet."

"Evet, birkaç kelime konuştuk," diyorum. Ravenswood'a geldiğim ilk gün dışında onu hiç görmedim. Ya onu görmemek için çok iyi bir numara yaptım ya da o beni görmemek için çok iyi bir numara yaptı.

"Ama gerçekten konuştunuz mu?"

Ona bakarak kaşlarımı çattım. "Ne hakkında?"

"Olanlar hakkında." Hiçbir şey söylemeden onun devam etmesini bekledim. "Bak, bunun uzun zaman önce olduğunu ve muhtemelen

unutmuştundur ama... Shane'in unutmadığını düşünüyorum."

Kuru bir kahkaha attım. "Bundan şüpheliyim. Bence Shane, olaydan çok önce beni unutmuştu. Ayrıca Kristen McGee ile çıktığını biliyorum."

Fox koyu sakalını kaşıyarak sıırttı. "Bunu sadece beni kızdırmak için yaptığından eminim. Tabii ki işe yaramadı." Boğazını temizledi, yüzü ciddileşti. "Shane'in hayatına karışmak istemiyorum, senin hayatına da, ama dürüst olmak gerekirse... bu olayda sandığından çok daha fazlası var."

Sözleri beni yaraladı ve ona keskin bir bakış attım. "Ne demek istiyorsun?"

Bir şey söylemek için ağzını açar ama durur ve arkasına dönerek dinlemeye başlar.

Onun etrafına bakıyorum. Laftan laf açıldı. Shane evden çıkıp bize doğru geliyor, kot pantolon, kovboy çizmeleri, üzerinde White Zombie logosu olan siyah bir tişört ve kovboy şapkası giymiş. Uzun saatler güneşte kalmaktan teni koyu ve altın renginde, gözleri yere dikilmiş. Şehirde dolaşırken Shane, 90'ların grunge döneminden kalma kıyafetler giyiyor ama çiftlikte çalışırken tam bir kovboy modunda.

Fox bana daha sonra anlatacağına dair bir bakış attı. Ya da belki de o bakışın hiç öyle bir anlamı yoktur.

"Selam," Shane bize yaklaşırken, verandadan birkaç adım ötede durarak seslendi. Ona kısa bir süre baktım, elmacık kemiğindeki kir izine, boğazındaki ter damllarına. Onu görmek bile midemi bulandırdı ve başımı döndürdü.

Bu iyiye işaret değil.

"Selam," diyor Fox. "Nasılsın?"

"Fena değil." Shane bana bakıp başını salladı, sonra Fox'a döndü. "Babam ayakkabılarını çıkarmak istediğini söyledi."

"Yardıma olur diye düşündüm."

"Ayakkabıları çıkarmak mı?" diye soruyorum, yanlarına yaklaşarak.

"Nalları," diye açıklıyor Fox. "Şu anda çok kötü değil, ama yakında tekrar yağmur yağmazsa durum daha da kötüleşecek ve sen atlarla otlakta gezintiye çıktığında nallar kayalara çarparsa kıvılcım çıkabilir. Bazen burayı ateşe vermek için tek gereken budur."

"Sorun olmaz," diyor Shane, şapkasını çıkarıp alnını silerek. "Hafta içinde dışarı çıkıp biraz sığır taşımamız gerekecek ama Polly ve diğer atlar nalları olmadan da gayet iyiler. Akşam yemeğine kalacak mısınız?"

Shane'in sesindeki tonu fark etmeden edemiyorum. Hem temkinli hem de umutlu.

"Eve gidip biraz dinlenmem lazım," diyor Fox. Bana gülümsüyor. "Sadece önce buraya gelip Rachel'ı görmek istedim, fırsat varken."

"Gitmeden önce görüşürüz, değil mi?" Onun gitmesini istemediğim için soruyorum.

"Umarım."

Sonra dönüp Shane'in yanından geçerken omzuna hızlıca bir yumruk atar. İlişkileri bu kadar.

Shane'in onun peşinden gideceğini bekliyorum — çocukken Shane bazen Fox'un peşinden köpek gibi dolanırdı — ama o merdivenleri çıkıp verandada durarak bana bakıyor.

"Dün gece nasıl uyudun?"

Yüzünde samimi ve açık bir ifade var. Shane'in yüzüne bakınca ona milyonlarca sırrını anlatmak istersiniz. Yemin ederim, göğsümün bir yerinde kalbimin bir parçası kırılıyor.

"İyi." Boğazımı temizleyip, elimdeki havluyu bükerek.

"Taşınma iyi geçti mi?"

Başımı salladım. "Sorun yok. Çok yardım aldık."

"Orada olamadığım için üzgünüm. Sulama borularını tamir etmem gerekti."

"Önemli değil."

Shane orada durmaya devam ederken ikimiz de sessizliğe büründük. Del'in dün kapanış hakkında söylediklerini düşündüm.

Yüzleş. Yüzleş, onunla yüzleş ve hayatına devam et.

Verandadaki sallanan sandalyeleri işaret ediyorum. "İçeri gelip ayaklarınızı uzatmak ister misin? Az önce limonata yaptım. İhtiyacın var gibi görünüyor."

"Emin misin?"

Başımı salladım. "Hava çok sıcak."

Bu, ağzını yarı bir gülümsemeye çevirir. Shane hiç çok gülümsemezdi; her zaman çok ciddiydi, ama gülümsediğinde, sanki bulutların arasından güneş çıkmış gibi olurdu. Ben küçükken, onu gülümsetmek için elimden geleni yapardım, çünkü o zaman kalbim sanki uçacakmış gibi hissederdim.

"Tamam o zaman," der, verandaya adım atıp sandalyelerden birine oturur.

Dönüp mutfağa doğru yürürken, derin nefesler alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Şimdi her zamankinden daha sıcak hissediyorum, bu yüzden yüzüme ve enseme soğuk su serpip, ikimize de birer bardak limonata dolduruyorum.

Onunla konuş. Her şeyi dök içinden.

Dışarı çıkıp ona içkisini verirken ona küçük bir gülümseme atıyorum. O sırada onun kokusunu alıyorum ve midemdeki o bulanık his daha da yoğunlaşıyor. Kokusu tam hatırladığım gibi. Kuru ot, güneş ve adaçayı. Tam da toprağın kokusu. Evim.

Bunu yapabilirsin, diyorum kendime, içimde uçuşan tüm o aptalca duyguları, kalbimin hızla atmaya başladığını görmezden gelerek.

"Teşekkürler," diyor ve bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki, cildim yanıyor, içimde bir cehennem büyüyor.

Bir anı aklımı kaplar—samanlıkta sevişirken, o bedeniyle, kalbiyle ve zihniyle o kadar içimdeydi ki, tüm ahırın alevlere teslim olacağına yemin edebilirdim.

"Benimle kaç," diye fısıldamıştım ona.

"Senin kalbinin olduğu yere giderim," diye cevaplamıştı.

"Bunun büyük bir değişiklik olduğunu biliyorum," diyor Shane, sallanan sandalyeye otururken, dikkatimi tekrar ona, şu anki Shane'e çekiyor. Dirseklerini uyluklarına dayayıp manzaraya bakıyor. Ön kolları iri, bronz ve kaslı, iki yüz kiloluk bir buzağıyı omuzlarına atacak kadar güçlü olduklarını biliyorum. "Burada gökdelen yok."

Onun vücuduna o kadar odaklanmışım ki cevap vermek için bir an duraksıyorum. "Hayır. Ama hoş bir değişiklik."

"Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum, tüm bu belirsizliği sevmiyorum. "Geçen gün annemle hastaneye gittik. Doktorlar Kelowna veya Vancouver yakınlarında ameliyat için randevu almaya çalışıyorlar. Lanet olası kanser olmasına rağmen, hala bekleme listesi var. Ve tabii ki, burada özel klinik olmadığı için masraflarını bile karşılayamıyorum. Yine de birkaç haftadan fazla sürmezmiş. Umarım her şey yolunda gider."

"Düşündüğümünden çok daha uzun süreymiş. İşin sorun olmaz mı? Bütün izinlerini kullanacaksın?"

Nefes veriyorum, önceki stres tekrar geri geliyor. "Öyle diyorlar. Tatil ücretimden kesilecekmiş, bu çok kötü çünkü hiç tatil yapmam ve o parayı gerçekten saklamak istiyordum."

"Neden tatile çıkmıyorsun?"

Ona sabit bir bakış attım. "Sen hiç tatil yapmaz mısın?"

"Haklısın. Akşamları izin alabilmem bile nadirdir. Zaten ne yapacağım ki? Benim için dinlenmek demek nehre, göle ya da kaplıcalara gidip kendimi toparlamak. Belki Maverick'le balık tutmaya giderim. Onun dışında hayatım oldukça iyi. Daha fazlasını isteyemem."

İtiraf etmeliyim ki, hem kıskanıyorum hem de onun için mutluyum. Kıskanıyorum çünkü Shane büyürken tek istediği buydu ve şimdi bunu yapıyor ve bu onu mutlu ediyor.

Bir gün seninle evlenmek, çok çocuk sahibi olmak istediğini de söylemişti, içimden bir ses, geçmişİ sürekli gündeme getiriyor.

"Şey," diyorum, "bir hafta Küba'ya gitmek ya da Avrupa'yı gezmek istemediğimden değil, ama gittiğim anda işim tehlikeye girer. Ajansda benim yerimi almak için can atan çok fazla insan var ve bunu kaybetmemek için çok çalıştım."

Kaşlarını çatıp başını sallar, limonadasından bir yudum alır, dudaklarını yalar. Tanrım, o dudaklar. Bana ilk öpücüğümü verdiler, sırları fısıldadılar, bana dünyayı vaat ettiler. "Bana pek eğlenceli bir kariyer gibi gelmiyor."

Hafifçe kırılmış hissederek başka yere bakıyorum. "Eğlenceli bir kariyer. Yani, heyecan verici ve zorlu, her zaman öğrenecek yeni şeyler var." Bunun bana ülser yaptığını ve doktorumun

doktorumun bu işe başladığımda tekrar alevlenen anksiyete için ilaç yazdığını eklemiyorum.

"Dediğini duyduğumda çok şaşırdım. Bunca zaman birlikteydik ve reklamcılıkla ilgilendiğini hiç duymamıştım. Çocukken tek istediğin at yetiştirmek ve bahçeye sahip olmaktı."

"Bahçem var," diyorum inatla, balkonumdaki saksı bitkilerini düşünerek, ki muhtemelen hepsi ölmüştür çünkü sulamayı unuttum. "Reklamcılığı üniversitede keşfettim. İletişim okumak istiyordum ama reklamcılık ilgimi çekti."

"*Mad Men*'i çok mu izledin?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Shane Nelson, bir TV dizisini bildiğine şaşırdım. Başka neyin değişti? Sen de dünyanın geri kalanı gibi Netflix maratonu mu yapıyorsun?"

"Senin hatırladığın kadar geri kafalı değilim, bil diye söylüyorum."

"Öyle mi? Aksini kanıtlayan bir şey söyle bakalım."

"Kendi Instagram hesabım olduğunu bilmeni isterim."

Ağzım açık kalır. "Hadi canım." Cep telefonumu çıkarmak için cebime uzanırım, onun blöfünü görmek için.

"Aslında Polly'nin," diyor. "Ya da atların çok sıkıcı olabileceğini fark edene kadar öyleydi. Sonra Fletcher'ın oldu, çünkü biliyorsun, Fletcher ve o köpek çok komik. Sonra tavuklar da ortaya çıktı. Bazen birkaç buzağı ve düve de. Yani aslında şimdi buradaki tüm hayvanların hesabı."

Telefonuma bakıyorum, Samuel'in "*Seni özledim*" mesajıma hala cevap vermemiş olmasına şaşırmıyorum ve Instagram'ı açıyorum. Benim de kendi hesabım var ama gizli ve nadiren paylaşım yapıyorum. Genelde müşterilerimizi veya diğer reklam ajanslarını takip etmek için kullanıyorum.

"Ravenswood Ranch'i ara" diyor ve ben de yazıyorum.

Tahmin ettiğim gibi, hayvanların ustaca çekilmiş fotoğraflarından oluşan ve "kelime oyunlu" başlıklar içeren bir hesap var. Her iki günde bir paylaşım yapıyor ve çok fazla çaba sarf etmediği belli olan biri için 1.000'den fazla takipçisi var.

"Neredeyse etkilenmiş gibisin," diyor.

"Anahtar kelime neredeyse."

Bana sırtarak bakıyor ve bir an için bu kadar kolay şakalaşmamıza şaşıyorum. Bir an için hiçbir şey değişmemiş gibi. Bir an için kendimi evimde hissediyorum.

Ve bir kez olsun, bu duyguyu içimden atmaya çalışmıyorum.

Ama birbirimize bakarken, gülümserken, onun gülümsemesi sönmeye başlıyor. Limonatasının geri kalanını bir dikişte içip ayağa kalkıyor. "İçki için teşekkürler. Beni serinletti."

Kavanozu bana uzatıyor ve o kadar ani davranıyor ki, parmakları benimkine değdiğinde o küçük kıvılcımı neredeyse hissetmiyorum. Ve dürüst olalım, bu küçük bir kıvılcım değil, şaşırtıcı bir elektrik akımı.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum, o merdivenlerden inmeye başlarken.

Kaşlarını kaldırıyor, muhtemelen benim sorduğum soruya benim kadar şaşırmış, ve şapkasını takıyor. "Yapacak çok işim var."

"Oh," diyorum ve kendimi bu kadar hayal kırıklığına uğramış hissettiğime şaşıyorum. Onunla düzgünce konuşma fırsatı bulamadığımdan değil, sadece az önce her şey o kadar kolaydı ki. Eski zamanlar gibi hissettim ve bu çok güzeldi.

"Görüşürüz Rachel," diyor, lanet olası eski moda bir kovboy gibi şapkasını bana doğru eğip, sonra çiftlik evine doğru yavaşça yürüyor. Doğal olarak, gözlerim onun arkasından gidiyor.

O kaybolana kadar izledim ve sonra sanki tüm bu süre boyunca nefesimi tutmuşum gibi sertçe nefes verdim.

Birkaç gün geçer ve Shane'i hiç görmemem komik gelir. Annemle Hank'in yerinde iki kez akşam yemeği yedik ve Shane bir yerlerde bir şeyler yapıyordu. Adamın meşgul olduğunu anlıyorum, ama artık benden kaçtığından eminim.

En sinir bozucu olan şey, onu ne kadar az görürsem, o kadar çok görmek istemem. Böyle olmamalı, ama öyle. Belki de artık onunla konuşmam gerektiğini kafama koyduğum içindir, bilmiyorum. Ama yine de onu aramıyorum. O kadar cesur değilim

cesur değilim, Fox ve Del'in sözleri kafamda yankılanıp durmasına rağmen.

Sıkıntıdan patlıyorum. Çalışmaya, her günün her anı meşgul olmaya o kadar alışmışım ki, yapacak hiçbir şeyimin olmamasına alışmakta zorlanıyorum. Anneme yardım etmek için elimden geleni yapıyorum ama o iyi görünüyor ve her fırsatta beni başından savıyor. Hala onun için yemek pişirip temizlik yapıyorum ama bu çok zamanımı almıyor. Kitap okumayı denedim ama şu anda hiçbir kitaba konsantre olamıyorum. Aklım sadece iki şey düşünüyor. Düşünmek derken, endişelenmek demek istiyorum.

İşle ilgilenmek istiyor. Buradaki internet bağlantısı çok iyi değil ve wifi oldukça kötü, bu yüzden e-postaların gönderilmesi ve yüklenmesi çok uzun sürüyor. Pete'e gönderilen veya Pete'in gönderdiği her e-postaya CC'ye eklenmemi istemiş olmama rağmen, giderek daha az e-posta alıyorum ve sonunda aldığımda da eski haberler oluyor. Bu yüzden, tabii ki, müşterileri umursamıyormuşum gibi görünüyor.

Sonra Shane için endişelenmek istiyorum. Endişelenmek doğru kelime olmayabilir, ama çoğu zaman aklım ona dönüp duruyor. Muhtemelen düşünmek için çok fazla zamanım olduğu içindir.

Ama sonra fırsat kendini gösterdi. Hank beni verandada sıcak, sinirli ve sıkılmış bir halde otururken gördü ve yardım etmek ister miyim diye sordu.

"Tabii ki," diyorum, yapacak bir şey bulduğum ve kendimi yararlı hissettiğim için minnettar. Sallanan sandalyeden kalkıp terli avularımı şortuma siliyorum. "Ne lazım?"

"şey," Hank dikkatlice söyleyerek bıyığını ovuşturdu. "Shane ahırda ve bazı onarımlar yapılması gerektiğini biliyorum. Belki yardıma ihtiyacı vardır."

Anladım.

"Sorun olmaz, değil mi?" diye sorar.

Dudaklarıma bir gülümseme yapıştırıyorum. Hank'le bu konuyu tartışmak istemiyorum, en azından onun mülkünde yaşarken. "Hiç sorun değil. Seve seve yardım ederim."

Eğimli imlerden ahıra doğru ilerlerken, attığım her adımda kalbimin hızla çarptığını hissediyorum. Ahıra vardığımda,

karanlık ve boş, tahıl, saman ve gübre kokusu içimde mutlu bir yerlere ulaşıyor.

Su sesini duyuyorum, bu yüzden musluğun olduğu köşeye gidiyorum.

Ve ağzım açık kalıyor.

Shane gömleksiz ve hortumla kendini yıkıyor. Yanında deri eyerli kısırağı Polly var ama onu zar zor görebiliyorum. Tek görebildiğim, sert, bronzlaşmış kollarından, göğsünden ve gövdesinden akan su nehri.

Siktir. Shane gençken biraz zayıf olsa da formdaydı. Şimdi tamamen dolgunlaşmış. Mav veya Fox gibi bir hulk ya da canavar değil, ama çok formda ve kaslı. Hatta daha önce hiç olmadığı keskin V kasları bile var.

"Tanrım," diye küfür etti Shane, sonunda orada olduğumu fark etti. Sanırım burada sessizce durmuş, bir aptal gibi ona bakıyordum.

Hemen soğukkanlı davranmaya çalışarak çenemi kaldırdım. "Selam. Düşunu bölmek için özür dilerim."

Bana küçük bir gülümseme atar ve ıslak saçlarını yüzünden iter.

Tanrım, o çok yakışıklı.

İçimde her şey çalkalanıyor ve içim dışım yanıyor. dışımda yanıyorum.

"Soğumanın tek yolu bu," diyor ve yanındaki direğe bağlanmış Polly'yi işaret ediyor.

, onun da ıslak olduğunu fark ediyorum. "İkimizin de işini halledeyim dedim."

"Kot pantolonun tamamen ıslanmış," diyorum. Ne kadar da dikkatliyim.

"Hemen kurur," diyor, hortumu elinde çevirerek. "İstersen çıkarabilirim."

Tuzağa düşme, Rachel. Soğukkanlılığını koru.

Yorumunu duymazdan geliyorum. "Baban, muhtemelen yardımınıza ihtiyacın olduğunu söyledi."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi dedi?"

Omuz silkiyorum. "Evet. Ve açıkçası, yapacak bir şey lazım. Sıkıntıdan deli oluyorum."

Bir an yüzümü inceledi, altın rengi gözleri o kadar yoğundu ki, bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tuttum. "Bu Rachel'a benzemiyor."

Rachel'a

benzemiyor

." İyi.

"Benim tanıdığım Rachel," diye devam ediyor, "saatlerce tarlada uzanıp bulutları seyrederek eğlenebilirdi."

"Evet, ama o Rachel'ın endişelenecek bir işi ve ödeyecek faturaları yoktu."

"O Rachel çok daha eğlenceliydi."

Ona ters ters bakıyorum. "Hey, ben hala eğlenceliyim."

"Sanmıyorum," diyor ve bana sırtını dönerek Polly'ye dikkatini veriyor.

"Hey," diyorum tekrar, artık gerçekten sinirlenmiş bir şekilde. "Beni tanıyormuş gibi davranma. Tanımıyorsun. Değişmiş olabilirim ama bu artık huysuz bir şehirli kaltak olduğum anlamına gelmez."

Omzunun üzerinden bana bakıyor, kaşlarını çatmış. "Senden asla böyle düşünmem."

Yutkunurken boğazım düğümleniyor. "Oh."

"Sadece söylüyorum... gençken, sıkıldım kelimesi senin sözlüğünde yoktu. Ve inan bana, o zamanlar endişelenecek çok şeyin vardı. Biliyorum."

Ve birdenbire, tüm geçmişimiz göğsüme çarptı. Geçmişte yaşadığım her şey, hayatım boyunca sadece birkaç kişiye anlattığım şeylerdi. Shane vardı. Annem vardı. Ve birkaç psikolog ve danışman. Samuel bilmiyor. Hiçbir erkek arkadaşım bilmiyordu. Arkadaşlarım da bilmiyordu.

Benim en derin, en karanlık yanlarımı bilen birkaç kişiden biri, hatta belki de tek kişiye bakıyorum. Ona karşı hissettiğim çekim tarif edilemez.

O hepsini biliyordu ve seni terk etti, içimdeki ses diyor.

Bu onun hakkında ne diyor? Senin hakkında?

"Hey," diyor nazikçe, bana doğru adımlar atarak bir adım uzaklıkta duruyor. Bana bakıyor ve ben de ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Parmağının ucuyla kaşlarımla arasını okşuyor. "Kaşlarını çatma. Çiftlik kuralları böyle."

Dokunuşuyla gözlerimi kapatıyorum, kendimi toprağa bağlı hissetmek için çaresizce çabalıyorum. Tek bir dokunuşla sanki havada uçacakmışım gibi hissediyorum.

Elini çekiyor ama geri adım atmıyor. Ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Saman ve soğuk su kokuyor ve içimdeki her şey yavaş yavaş canlanıyor.

"Gerçekten yardım etmek istiyor musun?" diye soruyor, sesi beni kendine geri getiriyor. Başımı sallıyorum, gözlerimi açıp onun gözlerine bakıyorum.

"Tekrar gülmekle başlayabilirsin."

"Gülmek mi?" diye tekrar ediyorum.

"Evet. Gülmek. Senin gülüşün çok güzel, Rachel. Neden seni güldürmek için bunca yıl uğraştım sence?"

"Ben hep *seni* güldürmeye çalışıyordum sanıyordum."

"Belki," dedi. "Ama bence sana iyi gelir."

Ona alaycı bir bakış attım. "Sırf sen dedin diye gülecek değilim. Hem şu anda gülecek pek bir şey yok."

"Annen yüzünden mi? Anlıyorum. Ama o iyi olacak. Ve senin iyi olduğunu bilirse daha da iyi olacak."

"Ama ben iyi değilim." İşte.

Söyledim.

İyi değilim.

Shane beni izliyor ve yavaşça başını sallayarak uzaklara bakıyor, güneşe gözlerini kısıyor. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum. Benim için de zor."

"Nasıl?"

Dudaklarını yalar. "Şu anda senin yerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi iddia etmeyeceğim. Ben annemi tanımaya fırsat bile bulamadan kaybettim." Düşünceli bir şekilde bana bakar. "Ya da belki senin için de durum aynıdır. Şimdiye kadar anneni tanıma fırsatın hiç olmadı."

İç çekerek elimi yüzümden geçirdim. Bu konuyu biriyle konuşmak için can atıyordum, ama bunun Shane olduğuna inanamıyordum.

Ya da belki de inanabiliyorum. Çünkü bu çok doğru geliyor.

"Konuşmak istemiyorsan sorun değil," diyor.

"Hayır, hayır. Sorun değil. Ben sadece... Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Patronuma buraya geleceğimi söylediğimde ne dedi biliyor musun? Dedi ki, eğer sadece birinci evre kanserse, neden gitmen gerekiyor? Ve bir an için neredeyse ona hak verdim. Çünkü kendimi böyle eğitmişim. Onun var olmadığını, bizim

Aramızda önemli hiçbir şey yok." Bu düşüncelerin ne kadar duygusuz olduğunu fark edince durakladım. "Sonra bir an durup düşündüm. Neden annem ölmek üzereyken ben gelmek zorunda kalıyorum? Neden insanlar ölmekten ya da ölmek üzereyken biz işleri düzeltmeye karar veriyoruz? İşte bu yüzden geldim. Daha önce gelmeliydim ve daha sonraya bırakmayacaktım."

"Peki, nasıl gitti?"

"Bilmiyorum. O farklı. Belki de ben farklı olduğum için onu yeni gözlerle görüyorum, ya da belki ben aynıymışım ve o değişmiş, bilmiyorum. Ama bu... hem umut verici hem de korkutucu. Umut verici çünkü belki bunu aşabiliriz diye düşünüyorum. Belki o affetmemi istemesede onu affedebilirim. Ve korkutucu çünkü, ya... ya bana tekrar zarar verirse? Ya umduğum gibi bir anne olmazsa? Ya ben yine... değersiz biri olursam?"

Son sözlerimi söylerken boğazım düğümleniyor. Gözlerim yaşlarla doluyor, gözlerimin kenarları yanıyor.

"Hey," diyor Shane yumuşak bir sesle, hortumu bırakıp kollarıyla beni sarıyor. Bunu sormadan, teklif etmeden yapıyor, sanki bu onun ikinci doğasıymış gibi beni sarıyor.

Ve ilk başta kalbim milyonlarca farklı nedenden dolayı parçalanıyormuş gibi hissettiğim için kaskatı kesilirse de, çok geçmeden rahatlayıp kendimi tamamen ona bırakıyorum. Onun ıslak olması, hayatım alt üst olmadan önce onun kollarında olmadığım ya da her şeyi mahveden kişinin o olması hiç önemli değil. Şu anda bunların hiçbirisi önemli değil.

Yine de, bir şekilde ağlamamak için kendimi tutuyorum ve biraz kontrolümü sağlıyorum. Ve bu kontrol sayesinde, Shane'in kollarında olmanın benim için en son olmak istediğim yer olduğunu anlıyorum.

Geri çekilip aramıza mesafe koyuyorum ve ona garip bir gülümseme atıyorum. "Üzgünüm. Ben sadece... Sanırım konuşmaya ihtiyacım vardı."

Hâlâ beni izliyor, bakışları yoğunlukla dolu. "Konuşmak istediğin tek şey bu mu?"

Cesaretimi toplamaya çalışarak burnumdan derin bir nefes alıyorum. "Hayır. Seninle konuşmam lazım."

O başını sallar. "Ben de seninle konuşmam lazım."

Bir adım daha geri çekildim. "Ama dürüst olmak gerekirse, ben... şu anda bu konuyu konuşmak istemiyorum. Yapamam." Annem hakkında konuşmak bile beni son derece savunmasız bir duruma sokmuştu. Ortamı karıştırmak istemiyordum.

"Anlıyorum," diyor. "Sadece..." Elini saçlarının arasından geçiriyor. "Sana söylemem gereken çok şey var. Bilmeni istediğim çok şey var. Ve bunun senin için önemli olmadığını biliyorum, ama benim için önemli."

Aniden korkuyorum. Öyle ki, içimden bir korku kaplıyor. Ondan değil. Söyleyeceklerinden ve benim bu konuda ne hissedeceğimden korkuyorum.

En son istediğim şey Shane'e yeni gözlerle bakmak. Öfke ve acıyı içimde tutmam gerekiyor çünkü şu anda kalbimi koruyan tek şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Şu anki hayatımın yolunda gitmesini sağlayan tek şey bu.

"Belki başka bir zaman," diyorum ona. "Sadece yardıma ihtiyacın var mı diye bakmak istedim."

O iç çekerek başını sallar. "Tabii ki," der ve etrafına bakınarak hortumu alır. "Açıkçası, bugün her şey yolunda. Bir gezintiye çıkalım mı diyecektim ama Polly'yi yeni yıkadım, belki başka bir sefere bırakalım. Tabii istersen."

"Stresli veya üzgün olduğum her zaman beni ata bindirirdin," diyorum sessizce, anıları gülümseyerek.

"Ve her zaman işe yarardı," diyor. "Kısa sürede gülüyor olurdun."

İkimizin bozkırda at sürdüğümüz görüntüler kafamda canlanıyor. ikimiz de eysiz, kollarım onun beline dolanmış, rüzgarda gülerek, atların toynakları altında uçarken. Gençtik, özgürdük, birbirimizden başka hiçbir şey umurumuzda değildi.

Ne oldu lan?

Ama bunun üzerinde durmadan önce, Shane hortumu bana doğrultuyor ve "Yine de seni güldürmenin başka bir yolunu biliyorum" diyor.

Tetiği çekiyor ve su tam güçle fışkırıyor, tam göğsüme çarpıyor.

Ve tabii ki, ben beyaz bir tişört giyiyorum.

"Seni pislik!" diye bağıryorum, dönüp kaçmaya çalışıyorum ama o, kemiklerime kadar ıslanana kadar suyu bana tutmaya devam ediyor.

ve ondan kaçmaya başladım, bağırarak ve evet, gülerek. Kahkahalarla gülüyordum.

"Sana söylemiştim," diyor, kulaklarından kulaklarına kadar sırıtarak.

Başımı sallıyorum, su ahırın yan tarafına sıçırıyor. "Bunu sana ödeyeceksin," diyorum ve tehdidimin ciddi olduğunu anlaması için onu işaret ediyorum.

Sonra ondan uzaklaşıp kulübeye geri dönüyorum. Tüm yol boyunca gülümsüyorum.

SHANE

GEÇMİŞ – 16 YAŞINDA

Başım belada.

Ön kapı gürültüyle kapanır, tüm ev sarsılır ve Fox'un "O küçük pislik nerede?!" diye bağırmadan önce onun geldiğini anlarım.

"Ona fazla sert davranma," diyor Maverick'in boğuk sesi mutfaktan geliyor. Bu duvarlar çok ince. En azından kendimi hazırlamak için zamanım var.

Ayağa kalkıyorum, kitabımı kaldırıyorum ve yatak odamın ortasına geçiyorum. Omuzlarımı geriye atıyorum, ellerimi yumruk yapıyorum, ayaklarım yere sağlam basıyor.

Her şeyi mahvettim. Bunun olacağını biliyordum.

Yüksek sesli adımlar merdivenlerden yukarı çıkıyor, koridordan geçip odamın olduğu sonuna doğru ilerliyor.

Kapı gürültüyle açılır, duvardaki Rachel'la benim çerçeveli fotoğrafımız sallanır.

Fox içeri girer, yüzü kızarmış, parmağını bana doğrultmuş. "Bunu nasıl düzelteceğini söylemek için on saniye var."

Konuşmak için ağzımı açtım.

Fox çeneme sert bir yumruk atar.

Gözlerimin önü karardı ve masaya çarpana kadar geriye doğru sendeledim.

Bana tekrar yumruk atar.

Eğilip beline sarılır, kollarımı etrafına dolayarak onu karşı duvara yapıştırırım.

"Hey, kesin şunu!" Maverick kapıda belirip bize bağıyor, ama Fox beni öldürmeye kararlı ve ben de kendimi kurtarmaya kararlıyım. Maverick bir şekilde aramıza girip bizi ayırıyor. Hepimiz nefes nefeseyiz ve Fox'un gözleri bana bakarken merhamet göstermiyor.

"Seni lanet olası pislik," diye bağıyor Fox, tükürüğü uçuşuyor. "Kim sana benim kamyonetimi ödünç alabileceğini söyledi?"

"Sadece birkaç saatliğineydi," diye bağırarak karşılık veriyorum. "Ve o birkaç saat içinde onu mahvettin!"

"Hırpalamadım! Sadece bir çukur. Çıkarılır." "Seni pislik, onu satacağımı biliyordun!"

"Bilmiyordum. Jeep'in olduğunu biliyordum, umursamayacağını düşündüm."

"Çocuklar!" Maverick bağıyor, başını ikimizin arasında sallıyor. "Dedem uyumaya çalışıyor."

"Hayatta olmaz," der büyükbaba. Harika, şimdi de o geldi. "Burada ne oluyor böyle? Noel yaklaşıyor. Siz çocuklar Tanrı'ya biraz saygı gösteremez misiniz?"

"Bu salak benim kamyonetimi çaldı!" Fox, öfkeyle nefes nefese. "Ehliyeti bile tam değil. Sonra da onu hurdaya çevirdi."

"Bir çukur oldu! Özür dilerim."

"Shane," dedi dedem, hayal kırıklığının ötesinde bir sesle. Kahretsin. Bundan nefret ediyorum. "Bu doğru mu? Onun kamyonetini mi aldın?"

Öfkemi kontrol etmeye çalışırken burun deliklerim genişledi. Belki haksız bir öfke, ama yine de öfke. "Rachel'ı kaplıcaya götürmek istedim."

"Lanet Rachel," diye küfür etti Fox. "Bir kadın için her şeyi yaparsın, değil mi?"

"Fox, ağzından çıkanlara dikkat et," der dedem odaya girerek. "Rachel iyi bir kız ve bununla hiçbir ilgisi yok. Biraz saygı göster."

En azından Fox utanç duymuş gibi görünüyor.

"Shane." Büyükbaba keskin bakışlarını bana çevirir. "Sen daha iyi bilirsin. Seni hayal kırıklığına uğrattın. Burada akli başında olan sen olmalısın."

İç çekip başka yere bakarak çenemi ovuşturuyorum. Sonra moraracak. "Kimsenin umursamayacağını düşündüm. Fox, Idaho'da yeni bir Jeep aldığını söyledi. Kamyoneti umursamayacağını düşündüm." Bu kısmen doğru. Fox, Amerika'da itfaiyeci okulu okuyor çünkü daha ucuz ve sadece tatillerde eve geliyor. Umursayacağını düşünmüştüm, ama bu kadar umursayacağını düşünmemiştim. Ayrıca fark edeceğini de düşünmemiştim. O ağaç kütüğüne geri geri gitmemeliydim. Birden oldu.

"Peki, kamyoneti nasıl satacağım? O şey neredeyse yepyeni ve kusursuzdu. Neredeyse tüm paramı geri alacaktım. Şimdi ya ekstra para harcamak ya da zarar etmek zorundayım, her iki durumda da zarar ediyorum."

Maverick kollarını kavuşturup geri adım atar, birbirimize saldırmayı bıraktığımız için memnun, ama tekrar başlayacağımızdan da çekinir.

Büyükbabam bana bakar. "Peki, evlat, bunu nasıl düzelteceksin? Çünkü senin durumunda özür dilemek yetmez. Bunun siciline yazılmadığına şükretmelisin. Ehliyetin tam olmadan kamyon sürdüğünü ve onu hasar verdiğini biri öğrenirse, başın büyük belaya girer."

"Bilmiyorum," diyorum. Okuldan sonra bir iş arıyordum ama babamın çiftlikte bana ihtiyacı var ve orada para almıyorum. "Bir şekilde."

"Ne parasıyla?" diye karşılık verdi Fox.

"Bende hiç yok, biliyorsun." Ona sert bir bakış attım. Ufak tefek işlerden kazandığım son parayı Rachel'ın Noel hediyesine harcamıştım. "Elimde para olsaydı kamyoneti senden satın alırdım."

"Ya da tamir masraflarını öderdim," diyor Fox.

"Kamyoneti nasıl alacaksın?" diye sorar dedem.

"Bilmiyorum. Ama kamyonete ihtiyacım var, değil mi? Çiftlikte çalışmaya devam edeceksen, işçi olarak çalışacaksan, en azından bir aracın olmalı, sen ve babam hep kendinizinkini kullanıyorsunuz."

Büyükbaba başını sallar. "Haklısın."

Onlara itiraf etmek istemiyorum ama o kamyoneti istememin başka bir nedeni daha var. Dün gece, parlak dolunay altında kaplıcada, o kamyonetin içinde Rachel'a sonunda onu sevdiğimi söyledim.

Uzun zamandır bunu içimde saklıyordum, üç yıl boyunca çıktığımız halde bunun gerçek olmayacağından, yetmeyeceğinden korkuyordum. Rachel'ı ilk gördüğüm günden beri, bunun ne anlama geldiğini bile bilmeden ona aşık oldum ve bu duyguların içimde büyümesine, kaynamasına ve öfkeye dönüşmesine izin verdim. Yıllarca güzel bir öfkeyle yandı. Bence gerçek aşkın temeli budur. İçini yakıp kavurana kadar, artık içinde tutamayana kadar.

Ve Rachel de aynı şekilde karşılık verdi. Beni sevdiğini söyledi. Beni sonsuza kadar seveceğini söyledi.

Yani, kamyonete ne olursa olsun, şanslı olup onu alabilirsem de alamazsam da, o yumruk kesinlikle değerdi.

"Dinle," dedi dedem, elini Fox'un omzuna koyarak. "Sen yirmi iki yaşındasın. Shane on altı. Bazen biraz çılgın olabilir, ama sen en büyüksün ve burada olgun davranıp örnek olmalısın. Kamyoneti Shane'e bırak."

"Ne?" Fox patlar ve bana baktığında, onun için öldüğümü hissedirim. Zaten hep öyle olduğunu düşünmüştümdür. "Neden her şeyi yapmasına izin veriyorsun?"

"Her şeyden paçayı kurtarmıyor," der büyükbabam sakın bir sesle. "Sadece bu sefer en iyisi bu olabilir diye düşünüyorum. Kamyonun parasını alacaksın, ben hallederim. Baban ödeyecek. Shane de çalışarak borcunu ödeyecek. Zaten o çocuk yaptığı işin karşılığını almalı. Bunu babana defalarca söyledim."

Bana adil geliyor, ama Fox'un bundan nefret ettiğini biliyorum. Ve bazen onun dikkatini çekmek için her şeyi yapardım, kamyonunu çalmak dahil, ama onun benden daha fazla nefret etmesini istemiyorum. Benim doğduğum için, annemin benim yüzümden intihar ettiği için bana kızgın olduğunu biliyorum.

Ve onun haklı olduğunu da biliyorum. Bu, kaçamayacağım bir gerçek.

"Yaptıklarının cezasını çekmeden hayatın akışına kendin bırakabileceğini sanıyorsun," der Fox, parmağını göğsüme sertçe batırarak. "Benim eşyalarımın uzak dur."

Maverick, Fox'u itmek için öne adım atar ama Fox onu omzundan itip odadan fırlar.

Nefes verip ikisine de utanmış bir bakış atıyorum. "Özür dilerim."

Maverick bana başını sallar. "Ona daha dikkatli olmalısın. Onun patlamaya hazır bir bomba olduğunu biliyorsun. Seni öldürebilirdi."

Omuzlarımı silkiyorum. "O her zaman beni öldürmek istiyor."

Büyükbabam iç çekip elini omzuma koydu. "Aklını başına al, evlat. Rachel'ı sevdiğini biliyorum. Hepimiz seviyoruz. Ama bir dahaki sefere bir şeye ihtiyacın olursa, çekinmeden sor. Seninle Fox'un bazen zorluklar yaşadığını biliyorum ve ikiniz de büyüdükçe durumun düzeleceğini umuyorum, ama ikinizden biri daha olgun davranmalı ve ikinizin de olgun davranması her zaman daha iyidir. Tatilin geri kalanında iyi geçinmeye çalışın, tamam mı? Noel'deyiz yahu!"

Bunun üzerine ikisi odamdan çıkar ve kapıyı arkalarından kapatır. Onlar gittikten sonra telefonumu çıkarır ve Rachel'a mesaj atarım.

Selam bebeğim. Kötü haber. Fox kamyoneti öğrendi. Onu tekrar alamayacağım. İyi haber ise, para biriktirip ondan satın alabilirim. Babamın ne diyeceğine bakmam lazım.

O da mesaj atıyor: *Berbat. Ne kadar kızdı?*

Mesajımı gönderirim: *Yüzüme yumruk attı, onu yere yatırmak zorunda kaldım.*

O kadar sinirlendi.

O da mesaj atıyor: *Olamaz! İyi misin? Çok üzıldüm.*

Gülümseyerek mesajımı gönderiyorum: *Yumruk atmasına değdi. Demek bu akşam sinemaya gitmiyoruz?*

Kamyoneti tekrar alıp Rachel'ı sinemaya götürmeyi planlamıştım. Gerçek bir randevu olsun istedim. Sonra ona Noel hediyesini erken vermek istedim.

Sonra ona onu sevdiğimi tekrar tekrar söylemek istedim.

Sonra... şey... biraz ileri gittim. Yine de hazırlıklı olacağım.

Mav beni sinemaya bırakabilir. Ya da sen buraya gel, başka bir gece sinemaya gideriz?

Birkaç saniye bekledikten sonra cevap verdi. *Çok isterdim ama arabam yok.*

Bunun birkaç nedeni olabilir. Annesi sık sık sarhoş olur ve araba kullanamaz. Babası genellikle görevde ve görevde değilse... şey... o yapmaz. Beni sevmez, Rachel'ın benimle görüşmesini istemez.

Ve onun hakkında pek konuşmasa da, ondan çok korkuyor. Ne kadar az etkileşimde bulunurlarsa o kadar iyi.

Mav'i seni almaya göndereceğim, diyorum ona. Bir saat sonra hazır ol, tamam mı? Tamam.

Zavallı Mav, buna gönüllü olduğunu bile fark etmiyor ve ben de ona, akşam bira içmeye başlamadan önce söylemem gerektiğini biliyorum. Neyse ki, ona söylediğimde, sadece gözlerini devirip kabul ediyor. Maverick kızlara deli olduğu için, Rachel konusunda genellikle bana yardım etmeye istekli. Anladığını söylüyor ama Mav'in benim kara saçlı kızıma hissettiklerimin bir parçasını bile hissetmediğini sanmıyorum.

Kısa bir süre sonra Maverick'in eski kamyoneti eve yaklaşıyor ve kar üzerinde kayarak duruyor. Maverick'in direksiyon başında süslü sürüş becerileriyle güldüğünü görebiliyorum. O tam bir gösterişçi.

Rachel onun cazibesine karşı bağışık gibi görünüyor ve kamyonetten inip karın içine adım atarken gözlerini deviriyor. Pencereden bana bakıp gülümsüyor.

Göğsüm sıcaklık ile doluyor. Onun gülümsemesi, tüm kötü günlerimi yeniden yazma gücüne sahip.

O içeri girer ve ben hemen onu kendime çekip öperim. Büyükbabamın kanepede oturup bizi izlemesi ya da Maverick'in arkasında slurp slurp sesleri çıkarması umurumda bile değildir.

"Seni özledim," diye fısıldıyorum ona, ellerimle yüzünü hala kavrayarak.

Bana utangaç bir gülümseme atıyor, ailemin önünde bir şey söylemeye utanıyor belli ki. Büyükbabama el sallıyor, ben de elini tutup yatak odama götürüyorum.

Babam arkadaşlarıyla barda ve evde olsaydı kesinlikle onu odama götürmeme izin vermezdi, ama dedem hiç umursamadı.

"Fox nerede?" diye soruyor, yatak odamın kapısını kapatmamın ardından fısıltıyla.

"Bir yerlerde somurtuyor," diyorum. Ellerimi beline doluyorum ve boynuna dudaklarımı yapıştırıyorum. Tadı vanilya gibi.

Onun tenini emdiğimde, nefes nefese bir iç çekiş duyuyorum. Onun dokunuşunun tadını çıkarıyor, içimde yanan arzuyu hissediyorum. Saniyeler içinde sertleşiyorum ve kalçalarına bastırarak bunu hissetmesini sağlıyorum.

"Shane," diyor yumuşak bir sesle, elleri saçlarıma gömülüyor. "Burada yapamayız."

"Neden?" diye mırıldanıyorum. "Ne yapalım?" diye ekliyorum, ona bakarak, bunu istediğine dair herhangi bir işaret arıyorum.

"Her şeyi," diyor, saçımı hafifçe geri çekerek. Gözlerim mutluluktan kapanıyor. Saçımla oynamasını seviyorum.

"Ama bunu daha önce de yaptık," diyorum ona, eğilip alt dudağını ısırarak dişlerimin arasına alıyorum. "Neden şimdi duralım?"

"Büyükbaban ve Maverick aşağıdayken olmaz. Duvarların ne kadar ince olduğunu biliyorsun."

Haklı. Ve kafam bacaklarının arasında olduğunda ne kadar gürültü yapabildiğini de biliyorum. Üstelik onu seviyorum. Birbirimizi tatmin etmekten daha fazlasını istiyorum. İlk kez onun içine derinlemesine girmek istiyorum.

Bir şekilde kendimi oradan uzaklaştırmayı başarırım. Bugün ikinci kez nefes nefeseyim ve cildim yanıyor, ama tamamen farklı nedenlerden dolayı. "Hadi yürüyüşe çıkalım." Arkanı dönüp masamın çekmecesini açarım, içinden küçük bir mücevher kutusu çıkarır ve gizlice kot pantolonuma koyarım. Aynı şeyi birkaç prezervatif için de yaparım.

"Yürüyüş mü? Bu havada mı?"

Çekmeceyi kapatıp ona dönerek sııttım. "Kar yağmıyor. Hava serin. Ahıra gidelim."

"Ahıra mı?" Pek etkilenmiş görünmüyor. "Sana bir hediyem var," diyorum.

"At mı?"

"Hadi benimle yürüyüşe çık."

Elini tutup onu aşağıya götürüyorum, botlarımı, ceketlerimi ve atkılarımı giyiyorum. Maverick ortadan kaybolmuş, dedem ise bize pek dikkat etmiyor. Matlock televizyonda olmalı.

Dışarıya çıkıp temiz havayı içimize çekiyoruz. Hediyesi cebimde deli gibi yanıyor. Nişan yüzüğü değil, bunun için çok genç olduğumuzu biliyorum

ama onun gibi bir şey ve onu gördüğüm anda almam gerektiğini anladım.

Gökyüzü açık, karla kaplı zirvelerden zirvelere uzanan koyu kadife bir evren. Her şey dolunaya yakın ayın ışığında parlıyor; el fenerine bile ihtiyacımız yok.

"Büyülü," diyor Rachel, nefesi havada donarak bir bulut haline geliyor.

El ele tutuşup, daha önce yağın karla kaplı ahıra doğru zorlukla ilerliyoruz, sonsuza kadar uzayacakmış gibi görünen geceyi içimize çekiyoruz. Nehrin karşısındaki kasaba, kırmızı, beyaz, altın ve yeşil renkli bulanık ışıklarla parlıyor.

Ahır şu anda atlarla dolu ve samanlığın dibindeki ışıkları açtığımda, birkaç tanıdık yüz ahırlarından başlarını çıkarıp, bizim girişimize yumuşak bir şekilde kişniyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor ve ben merdiveni işaret ediyorum. "Yukarı."

Samanlığa bakıyor. "Gerçekten mi?" Rachel, ürpertici böcekleri sevmez.

"Merak etme," diye onu sakinleştiriyorum. "Az önce oraya çıktım. Her şey yolunda. Ne fare var, ne böcek, sadece saman var."

Ve ayrıca birkaç battaniye, ki o da yukarı çıkar çıkmaz fark eder.

"Bir fener var ama görebiliyor musun bilmiyorum," diyorum ve onun ardından tırmanıyorum.

O düğmeyi çevirdi ve çatı katı sıcak bir ışıkla doldu. Aynı ışık kalbimi de doldurdu.

Rachel, kuru ve temiz samanların üzerine serilmiş flanel battaniyelerin arasında oturmuş, soğuktan burnu kızarmış. Ben merdivenin en son basamağında dururken bana gülümsüyor, ilk başta hızlı ve gergin bir gülümseme, ama sonra gözlerinde bir şey değişiyor. Gözleri ciddileşiyor, hüznü ya da ağır bir ifade değil, ama daha önce olmayan bir derinlik var. Bir bilme. Bir istek.

Bir özlem.

Parkasını çıkarmaya başlıyor, sonra süveterini, gözleri hiç benden ayrılmıyor. Ruhumun derinliklerine bakıyor, içimde

içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum. Bu sadece şehvet değil. Kot pantolonumun içinde sertleşen penisim değil. Bu çok daha fazlası.

Bu bir değişim.

Kahramanın dünyasının paramparça olduğu bir romanın ortasına kayan bir yer imi gibi.

O sayfadan önce olan her şey, öncesidir.

O sayfadan sonra olan her şey kahramanın hayatının geri kalanıdır.

Bu an, dünyanın ikiye bölündüğü ve geri dönüşün olmadığı bir dönüm noktasıdır.

O soyunmaya devam eder ve gözlerimiz birbirinden ayrılmaz, ta ki tamamen çıplak kalıp fenerin ışığıyla aydınlanana kadar, giysileri etrafına yapraklar gibi dağılmış halde.

On altı yıllık hayatımda, bu çiftlikte en nefes kesici gün batımlarını gördüm, güneşin buzulların arkasında eriyip her şeyi altın rengine bürüdüğünü gördüm. Tanrı'ya inanmanı sağlayan gün doğumlarını gördüm, dünyadaki tüm renkleri gördüm. İlkbaharda tarlaların yeniden canlandığını gördüm, o kadar parlak ve yemyeşildi ki, bir zamanlar öldüklerine inanamazsınız. Buzağıkların doğduğunu, güneşten daha yükseğe uçan kartalları gördüm, yağmurun kuyruklarını kovaladığı düzlüklerde atların koştuğunu gördüm.

Ama hiç bu kadar güzel bir şey görmedim.

Rachel önümde, çıplak ve çıplak, tüm pürüzsüz hatları, yumuşak teni ve soluk yerleri, gizli yerleri, sadece benim için var olan yerleri.

"Seni bu kadar beklettiğim için özür dilerim," diyor bana, sesi o kadar alçak ki, aşağıdaki atların sesinden zar zor duyuluyor. "Hazır değildim."

Ben çoktan üzerine tırmanmış, parmağımı dudaklarına bastırmıştım. "Özür dileme. Sonsuza kadar beklerdim."

Gözlerimizi kaçırıyor. Gözlerinde bir anlık utanç belirliyor.

Alnını öpüp fısıldıyorum, "Bunu yapmak zorunda değiliz Raven. Acele yok."

"Biliyorum," diye fısıldadı ve başını geriye doğru çevirerek bana baktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Bu beni o kadar derinden vurdu ki, sanki bir kurşun gibi içimi delip geçti. "Ama ben istiyorum"

. İhtiyacım var. Senin sevgini hissetmem gerek, Shane. Lütfen. Beni nasıl sevdiğini hissetmem gerek."

Buna karşı çıkamam. Çabucak soyunup tamamen çıplak kalıyorum, tenim hem sıcak hem soğuk. Atılmış kot pantolonumdan prezervatifi çıkarıyorum, hediyeği cebimde bırakıyorum.

Bu tamamen farklı bir hediye. Onun ruhu benim ruhuma. Benim ruhum onun ruhuna. Titrek ellerimle prezervatifi takıyorum, doğru takmış olmayı umuyorum. Bacakları benim için açılırken arasına giriyorum.

O da uzanıp boynumun arkasını, omuzlarımı tutuyor.

"Eğer bir şey fazla gelirse söyle," diyorum, sesim heyecandan titriyor. Onu incitmek istemiyorum, ama incitebileceğimi biliyorum. "Durmamı istersen söyle, dururum."

"Seni seviyorum," diye cevap veriyor.

İçimde her şey çiçek açıyor, kırılıyor, çiçek açıyor, kırılıyor. "Ben de seni seviyorum."

Onu tahrik etmek, ıslatmak, hazırlamak için acele etmiyorum. Bu samanlıkta, dünyadaki tüm zaman bizim. Bu yerde, bu anda, biz dünyayız.

O yaklaşınca, nefesi kısılnca, uylukları gerilince, içine giriyorum.

Beni sıkıca kavrar, tırnakları derime batır. Alnında gerginlik vardır.

Ve tek hissettiğim, sert gerginliğin mutluluğuna dönüşmesidir. Bunun gibisi yoktur.

Asla da olmayacak.

Sadece ikimizin oluşturduğu bir spiral, birbirimize sarılmış, aşağı iniyor, yuvarlanıyor, dönüyor.

Lanet olsun.

İhtiyacım olduğu kadar uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum.

Hızım artıyor, kalçalarım onun kalçalarına çarpıyor ve sonunda yüzü gevşiyor, bacakları belime dolanıyor, ağzı ağzımda ve ben *kendimden geçiyorum*.

Bir kez, iki kez pompalıyorum, umutla, vahşi bir yıldızın bunun benim için olduğu kadar onun için de iyi olmasını diliyorum.

Ve sonra biter. Zihnim erimiş gibidir. Kalbim göğsümde bir çekiç gibidir. Kaslarım titremeyi kesmez.

Alnındaki terle ıslanmış saçlarını çekip, gözlerine bakarak iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

"İyi misin?"

O başını sallar, dudaklarını yalar.

"İyiyim." "Özür dilerim, çok..."

"Yeterliydi," diyor. Gülümsüyor. "İnan bana, yeterliydi."

Ona gülümserim, alnını, burnunu, dudaklarını, çenesini öperim.

"Ama gelmedin."

Bana alaycı bir gülümsemeyle bakıyor. "Biliyorum. Ama acelem yok. Beni daha önce milyonlarca kez boşalttın ve eminim milyonlarca kez daha boşaltacaksın. Bunu bu yüzden yapmadım. Seninle bakireliğimi kaybetmek istediğim için yapmadım. Sadece sonsuza kadar senin bir parçan olmak istedim. Sadece seni içimde hissetmek istedim. Ve hissettim. Hala hissediyorum. Artık seni hissetmeyi asla bırakmayacağım."

"Söz mü?" "Söz."

Onu tekrar öptüm. Tekrar ve tekrar.

Zaman geçiyor. Babamın kamyonetinin geldiğini duyuyorum. Ama ahır hala bizim kutsal yerimiz ve flanel battaniyelerin altında soğuk yok. Sıcak, bütün ve biriz.

Yine sevişiyoruz. Bu sefer parmaklarımı daha hızlı hareket ettiriyorum ve o da benimle aynı anda orgazm oluyor. Sanki birlikte uzaya fırlamışız, ağırlıksız, yıldızların arasında dans ediyoruz.

Ama gece yavaş yavaş sona eriyor ve gitme vaktinin geldiğini biliyorum. Giysilerini giyerken titreyerek giyinen kızın giyinmesini bekledikten sonra, cebimden kutuyu çıkarıp ona uzattım.

"Mutlu Noeller," diyorum ona.

"Bu ne?" diye soruyor, hayranlıkla. Yanakları seksten dolayı hala kızarmış ve ıslıl ıslıl parlıyor. Karşımda bir kadın var.

"Hediye tabii ki. Aç."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Gerek yoktu." Sadece başımı sallıyorum.

O, ince kurdeleyi çıkarır, sonra kapağı açar. O, alışveriş merkezindeki bir mağazadan alınmış ve elmas falanla yapılmadığını biliyorum

ama...

Nefesini tutar ve bakakalır.

Küçük bir pembe altın dilek kemiği kolye. Tezgâhtaki bayan, bu aralar tüm kızların pembe altını sevdiğini söylemişti. Umarım öyledir.

"Shane," diye fısıldadı Rachel.

"Beğendin mi?" diye soruyorum, kalbim güm güm atıyor.

Bana bakar ve gözyaşları yanaklarından süzülür.

Böyle bir tepki beklemiyordum ama şikayet etmiyorum.

"Çok beğendim," diyor hıçkırarak. "Çok beğendim."

Uzanıp gözyaşları arasında onu öptüm. "Güzel. Yağmurlu bir gün için bir dilek isteyebilirsin diye düşündüm."

Ellerini boynuma doladı ve beni kendine çekti. "Shane," diye fısıldadı ve sesi minnettarlıktan daha derin bir duygu ile boğulmuştu. "Tek bir şey diliyorum."

"Ne?"

"Benimle kaç."

Anlamaya çalışıyorum. Bunu ilk kez duyuyorum. "Nereye?"

"Herhangi bir yere. Buradan başka herhangi bir yere. Shane..."

Artık bu kasabada

Artık bu kasabada kalmak istemiyorum. Annem... babam... Gitmeliyim, yoksa..."

Kalp atışlarım yine hızlanıyor. "Yoksa ne olur? Raven, konuş benimle. Neler oluyor?"

Kafasını sallıyor, gözyaşları yüzünden sel gibi akıyor. "Sadece gitmek istiyorum. Lütfen."

"Tamam," dedim, elini tutup göğsüme bastırarak. "Senin kalbinin olduğu yer benim evim. Kalbinin gittiği yere ben de giderim."

"Ciddi misin?"

Başımı sallıyorum. Burayı seviyorum, ama o olmadan aynı değil. Eğer onunla kaçmamı istiyorsa, gideceğim. Elini tuttuğum sürece her yere giderim.

"Söz veriyorum. Her yere, her zaman."

Gözlerimin önünde sakınlaşıyor gibi görünüyor. "Gitmem gerek..." "Biliyorum."

"Sana söyleyemem..."

"Neden

söyleyemiyorsun?"

"Çünkü... önemi yok. Sadece benimle birlikte gidecek misin bilmek istedim."

"Gideceğimi söyledim. Ne olursa olsun."

Başını sallar ve elimi dudaklarına götürür, parmaklarımı öper, parlak mavi gözleri sulanır ve sıcaklığı, uzun zamandır ölü ve uykuda olduğunu sandığım yerlere ulaşır. "Teşekkür ederim."

Bir

sessizlik.

Bir fısıltı.

"Teşekkür ederim."

SHANE

"Shane," dedi babam sinirli bir şekilde.

Bir dakika kadar geçtikten sonra, babamın bir dakikadır benim adımla söylediğini anladım.

Polly'yi durdurup, Major'un üzerinde yaklaşan babama omzumun üzerinden bakıyorum. Major, yarı çeyrek at, yarı Percheron cinsi, büyük, benekli gri bir at ve sahip olduğumuz en yaşlı attır. At yirmi altı yaşında, benimle aynı yaşta ve bazı yönlerden bana kardeş gibi geliyor. Pek binilmez ama bugün babam onu gezmeye çıkarmaya karar verdi, özellikle de nehir kenarındaki çitleri kontrol edeceğimiz için çok uzağa gitmemiz gerekmiyordu.

"Ne?" diye soruyorum.

Babamın güneş gözlüğünün altından bana dik dik baktığını hissedebiliyorum. Neden bugün gibi puslu bir günde, özellikle de kovboy şapkasıyla güneş gözlüğü takmakta ısrar ettiğini anlamıyorum. Jack Nicholson gibi görünmeye çalışıyor sanki.

"Söylediğim tek kelimeyi bile duymadın galiba," diyor bana sert bir sesle yanıma yaklaşırken. Polly, Major'a ters ters bakıyor ve ondan uzaklaşıyor. Gerginliği hissediyor ve ayrıca Polly diğer atları pek sevmez. Onu bu yüzden çok seviyorum. O bir meydan okuma.

Ve bu yüzden, nehirden bu yana babamın bana söylediği tek kelimeyi bile duymadım.

Aklım başka bir zorlukta.

Rachel.

Sadece birkaç gün önce ahırın yanına beni görmeye geldi ve o zaman onunla biraz olsun düzgün bir şekilde konuşabildim. Önceki denemelerim, cevaplanmamış sorular ve söylenmemiş sözlerle doluydu ve ona karşı dürüst olamayacak kadar korkaktım.

Zaman onu değiştirmiş. Bazı yönlerden tanıdığım Rachel'ın aynısı, ama diğer yönlerden sanki bir maske takıp yeni bir kişilik kazanmış, eskiden olduğu kişiyi gömmek istiyormuş gibi. Onunla yeni tanışmış olsaydınız, muhtemelen onu birkaç haftalığına taşraya kaçmış, işiyle başı dertte, güçlü bir iş kadını olarak görürdünüz. Ama onun gerçekten böyle birine dönüştüğünden emin değilim. Bence bu sadece olmak istediği kişi.

Ve her şeyden öte, olmak istediği kişi benden, buradan çok uzaklarda biri.

Ama, neyse, bunu desteklemeliyim. North Ridge'de artık onun için hiçbir şey yok, yeniden ilişki kurmak istediği annesi dışında. Dışarıda daha iyi bir dünya var, daha fazla fırsat ve daha hızlı bir hayat. Bu kasabada her şey kaplumbağa hızında ilerliyor. Bu kasabada sevdiğim şeyler de var ama herkes için uygun değil. Buradan ayrılanların çoğu, o büyük ve vahşi dünyanın tadını aldıktan sonra geri dönmüyor.

Ve yine de onun gitmesini istemiyorum. Ve işlerin bu şekilde devam etmesini de istemiyorum. Tabii ki onu güldürdüm ama sonra yine ayrıldık. Sanki bir an için bir araya geldiğimizde, ikimiz de birbirimizi uzaklaştırmaya çalışıyoruz. Bir adım ileri, iki adım geri.

Bu... bu beni öldürüyor. Onun birkaç metre ötede uyuduğunu bilmek beni öldürüyor. Yatak odamın penceresinden baktığımda onun odasını gördüğümü bilmek. Bu kadar yakın olmamıza rağmen, sanki üzerimizdeki galaksiler aşağıya doğru kaymış, aramızda uçurumlar ve sonsuz bir boşluk yaratmış gibi, ışık yılları kadar uzak olduğumuzu bilmek.

O burada olduğu her an, iyi ve kötü tüm anılarım bir anda aklımda canlanıyor. Seksi ve tatlı anılar. O artık sadece rüyalarımın, geçmiş yılların bir hayaleti değil, o burada. O burada ve gerçek ve ben ne halt ettiğimi bilmiyorum.

Ne yapmam gerekiyor? Onun bir erkek arkadaşı var. Burada sadece birkaç hafta kalması gerekiyordu. Ve hala benden nefret ediyor. Gözlerine baktığımda acı görüyorum, ve acı kaybolduğunda, derin bir donma görüyorum. Sanki kalbini dondurmak, geçmişten, benden kendini uyuşturmak istiyor gibi.

Ve onu suçlayamıyorum. En kötüsü de bu.

"Shane," dedi babam yine, ama bu sefer sesi daha alçaktı, daha yumuşak bir tonla konuşmaya çalışıyordu. Bu, babamın şimdiki haliyle geçmişteki hali arasındaki farktı. Her zaman sert bir tarafı olacaktı, ama yaş onu yumuşatıyordu. Vernalee ve Rachel işçi evine taşındığından beri, yemin ederim uzun zamandır hiç bu kadar gülümsememişti. İnan bana, bu günlerde sığır ticareti zor ve hepimizin endişelenecek çok şeyi var.

Gözlerine bakarak, kendimi o ana odaklamaya zorluyorum. "Üzgünüm," diyorum. "Ben..."

"Biliyorum," dedi. "Ben de öyle. Kısa sürede çok şey değişti. Yetişmek zor." Bir süre durdu. "Demek istediğim, bir dahaki sefere kırlara ya da dağlara çıktığında silahını da al. Nehir kenarında ayı pisliği gördüm. Grizzly ayısı gibi görünüyordu. Normalde bu endişelenecek bir şey değil ama kuzeyde ve doğuda çıkan yangınlar yüzünden aylar normal bölgelerinden çıkmış olabilir. Ayrıca bu duman onları kızdırabilir."

Başımı salladım. "Anladım." Av tüfeğimi taşımayı sevmiyorum çünkü hantal ve kötü anıları canlandırıyor. Ayrıca bir şeyi vurmak zorunda kalmak da hoşuma gitmiyor. Kendimi ve sığırları korumak için yanımda taşıyım ama buradaki ayıları severim. Çok tehlikelidirler ve yakından gördüğünüzde korkutucudurlar ama aynı zamanda vahşi doğanın sembolüdürler. Onlarla sadece bir kez tehlikeli bir durumda karşılaştım ve biraz şans ve çok gürültüyle ayı yoluna devam etti.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor babam, yan yana sürmeye başlarken.

Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl gidiyor?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Rachel ve Vernalee ile."

"Vernalee için endişelenecek bir şey yok," diyorum. "Açıkçası, burada kalması gerektiği sürece burada kalmasının çok mantıklı olduğunu düşünüyorum."

"Peki ya ondan sonra?" diye sordu. "Eğer burada kalır

"Peki ya sonra?" diye sorar. "Ya burada sonsuza kadar yaşarsa?"

Babam, Vernalee'nin burada kalıcı olarak yaşayabilmesi için izin mi istiyor?

Omuz silkiyorum. "Tabii. Yani, işçilerin kulübesini başka biriyle paylaşması gerekebilir. Buzağı mevsimi geldiğinde yardıma ihtiyacımız olacak."

"Bunu sonra düşünürüz," diyor. "En kötü ihtimalle, evdeki çocukların eski yatak odalarından birini alabilir."

Babamı dikkatle incelerim. Gözlerini göremiyorum ama ifadesinde yumuşak ve umutlu bir şey var. "Açıkçası, sen ve Vernalee'nin bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum."

Yüzü sertleşir ama bu zoraki bir sertliktir. Boğazını temizler. "Uzun zamandır arkadaşız Shane. Sen ve Rachel kadar uzun zamandır."

"Bunu bilmiyordum."

Bir şey söylemek için ağzını açar, sonra durur. Derin bir nefes alır. "Errol'la sorunları olduğunu biliyordum. O zamanlar, ihtiyacı olduğunda her zaman yanında olacağımı söylemeye çalıştım. Ama o hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu. Kahretsin, bu hala değişmedi, değil mi? Ama o hapse girdiğinde, ben devreye girdim. Bu kasabadaki kadınlar onu dışladılar, biliyor musun? Çok büyük bir skandaldı ve onun suçu değildi, ama o da bu olaya karışmıştı ve bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Ve böylece arkadaş olduk."

O zamandan beri arkadaş olmalarına rağmen, onun hakkında nadiren bahsettiğini ya da birlikte gördüğümü hatırlamıyorum. Ama babamın da bazen benim gibi açılmakta zorlandığını biliyorum ve bu kadarını bile duyabildiğim için mutlu olmam gerektiğini düşünüyorum.

Çiftliğe geri döndüğümüzde, işçilerin kulübesinin yanına kadar atlarla yaklaştık. Bakın, Rachel verandada oturmuş, telefonuna dalmış bir şekilde oturuyordu.

"Merhaba," diyor babam ona.

Uzun süredir ona doğru yaklaşıyor olmamıza rağmen bizi görünce şaşırır.

"Merhaba," diyor, sesi gergin. Telefonunu indirip kaşlarını çatmış halini gülümsemeye çalışıyor. "Yolculuk güzel miydi?"

"Şeftali gibi güzel," diyor babam.

"Polly'ye eyersiz biniyorsunuz," der bana, Polly'yi işaret ederek.

Başımı sallıyorum. "Karıştırmak iyidir." Çıplak binmek kaslarına ve dengeye yardımcı olmakla kalmaz, eyer ve eyer örtüsü olmadan Polly için de çok daha serindir. "Binmek ister misin?"

Bana sanki iki kafam varmış gibi bakıyor, ama en azından gülümsüyor. "Olmaz."

Babam bana hızlıca bakar. "Sizi yalnız bırakayım." Sonra Rachel'a başını sallar ve Major'ı ahıra doğru yönlendirir.

Rachel, babam giderken ona özlemlerle bakar ve ben, benimle yalnız kalmaktan bu kadar nefret etmesinin canımı yakmadığını göstermeye çalışırım. Ama yine de bugün ısrarcı hissediyorum.

Elimi ona uzatıyorum. "Hadi."

"Shane," diyor, "seninle eyersiz ata binmeyeceğim."

"Telefonuna kaşlarını çatmakla mı meşgul? Kaşlarını çatmakla ilgili söylediklerimi hatırlamıyor musun?"

Başını yana eğip, dudaklarını büzerek beni inceliyor. Koyu renk saçları başının üstünde toplanmış, birkaç tutam saç yüzünü çerçeveleyiyor. Yüzü ince bir ter tabakasıyla kaplı ve makyajsız. Kırmızı sütyen askısı görünen beyaz bir tişört, kot şort ve Converse spor ayakkabı giyiyor. Hâlâ gördüğüm en güzel kadın. Zaman bunu daha da güçlendirdi, yıllar boyunca kimse ona, bizim sahip olduğumuz şeye ulaşamadı.

Hissediyor musun? Ona sormak istiyorum.

Hala aramızda olan şeyi hissediyor musun? Soğuk gecelerde beni hiç düşündün mü?

Kemiklerinde bir an daha, bir şans daha için o özlemi hissettin mi?

Düşüncelerimi okuyup okuyamayacağını bilmiyorum, ama gençken okuyabiliyor gibi görünüyordu. Onunla gizli bir dil oluşturmadım çünkü buna hiç gerek duymadım. Her şeyi hep biliyorduk. Birbirimizin kalbini avucumuzun içi gibi biliyorduk.

Bu öylece yok olamaz. Öylece kaybolamaz. Değiştiğini, önemli bir işi, bir erkek arkadaşı olduğunu düşünmesi umurumda değil. Ona ulaşamayacağıma inanmayı reddediyorum.

"Korkak mısın?" diye soruyorum, gülümsemeyi zor tutarak. Kaşlarını kaldırıyor. "Korkak mı?"

Bu onun dikkatini çekti.

"Evet, korkuyor musun?"

"Korkmuyorum," diyor, çenesini kaldırarak.

"Sürmeyi unuttun."

"Unutmadım. Bisiklete binmek gibi."

"Buradan ayrıldığından beri ata bindin mi?" "Hayır."

Ayağa kalkar, kışını silkeler.

"Hadi bin," derim, başımı sallayarak ona binmesini işaret ederim.

"Verandanın kenarına dur."

Polly'yi verandaya paralel hale getirip tekrar elimi uzattım.

Kafasında bir şeyler dönüyor. İnatçı bir kız. Mesafesini korumak istiyor, gitmemi istiyor ki telefonuna, Toronto'daki hayatına geri dönebilsin.

Ama sonra kararlılık belirir alnında ve başını sallar. Elim tutar.

Onu kolaylıkla yukarı çekiyorum, bacağını üzerinden atıp bana yaslanana kadar.

"İyi misin?" diye soruyorum, nefes alamayan ben olmama rağmen. Bana neredeyse hiç dokunmuyor ama bu kadar yakın olması cildimi ateşe veriyor.

"İyiyim," diyor, sesindeki titreme sert görünmeye çalıştığını belli ediyor.

Bunu göreceğiz.

"Bana tutunacak mısın?" diye soruyorum. "Tutunuyorum."

Hayır, bana sanki lanet bir hastalığım varmış gibi dokunuyorsun.

Önemli değil.

Hafifçe yer değiştirip Polly'ye yumuşak bir ses çıkardım ve o da bir saniye içinde anladı.

İleri atılıyoruz ve dörtnala koşmaya başlıyoruz. Rachel bir çığlık atarak daha sıkı tutunuyor, parmaklarını tişörtüme bastırıyor, kollarını karnımın üzerine koyuyor ve kulübenin etrafında ilerlerken dengede kalmaya çalışıyor.

Polly'nin yürüyüşü yumuşaktır, ama yine de onu alıp yokuş yukarı çıkmaya başlıyorum, Rachel'in daha sıkı tutunmasını sağlıyorum, yoksa Polly'nin sırtından kayıp düşecek.

Biraz pislik gibi davrandığımı itiraf etmeliyim. Bunu sadece bana dokunması için yapıyorum.

Ve işe yarıyor.

"Orada nasılsın?" diye soruyorum omzumun üzerinden, gözümün ucuyla onun arkasında dalgalanan koyu saçlarını görüyorum. Saçları açılmış olmalı.

Tepeyi uçarak geçip çam ağaçlarının arasına giriyoruz ve yavaşlayarak yürümeye başlıyoruz.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor. Artık yavaşlamış olsak da, hala önceki gibi sıkı sıkı tutunuyor.

Bu çok iyi hissettiriyor. Sadece sarılmak değil, onun tarafından sarılmak. Sanki hiç gitmemiş gibi, vücudu benimkine kolaylıkla uyum sağlıyor.

Aklımı toplamaya çalışıyorum. "Eski yerleşimcilerin ahırını hatırlıyor musun?"

Bir an sessiz kalıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Ne hatırladığını.

İlk öpücüğümüzü.

Arkadaşlığımızın bükülüp daha iyi bir şeye dönüştüğü an. Güzel bir şeye.

"Hala orada mı?" diye soruyor düz bir sesle. "Evet. Ve hiçbir şey değişmedi."

"Gerçekten mi? Orada, on üç yaşındaykenydik."

"Biliyorum. Ama sağlam duruyor. Uyum sağlamış. Artık bu toprağın bir parçası. Burada yeterince uzun yaşarsan, çok az şeyin değiştiğini görürsün. Hava gelir, yakar, sular basar, dondurur, rüzgarlar zayıf olanları sallamaya çalışır, ama çoğu şey hepsinden sağ çıkar. Büyükbabam, bu topraklarda yüz yıldır ayakta duran bazı eski yapılar olduğunu söyler. Onlarca yıl boyunca büyümüş ağaçlar var. Onlar hayatta kalanlar. Tıpkı senin gibi."

"Ben," diye tekrarlar, yumuşak bir acı ile.

"Evet, sen," dedim. "Çok şey atlattın ve hala buradasın."

Arkamda yutkunduğunu duyarım. "Belki hayatta kaldım... ama bu yeterli mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Boğazını temizler ve omzuma dokunarak uzaktaki bir yeri gösterir. "Hey, şurada bir gölet vardı, değil mi? Eskiden kurbağa yakalardık."

Konuyu değiştiriyor. Bırakıyorum. "Bir keresinde kaplumbağa yakaladığım hariç."

O gülerek beni daha sıkı sarıyor. "Yüzünü asla unutmayacağım. O şey neredeyse parmaklarını koparıyordu."

"Adı neydi?"

"Hatırlamıyorum, garip bir şeydi..." Parmaklarını şıklatıyor. "Cleveland!"

Şimdi ben de o anı hatırlayarak gülüyorum. "O ismi kim buldu?"

"Hiçbir fikrim yok."

O, eskiden bir şeye güldükten sonra çıkardığı yumuşak, mutlu iç çekişlerinden birini çıkarır. Ben o iç çekişler için yaşırdım, orgazm olurken çıkardıklarıyla birlikte. Çılgın bir fısıltıyla adımı haykırır, parmakları derime batar, cildi nemli ve kızarırdı. Onun içine gömüldüğümde ve her parçası bana ait olduğunda, o dünyadaki en güzel yaratıktı.

Ama şimdi, o başka birine ait. Başka bir yerde.

Bu düşünce içimi kemiriyor, asit damlaları gibi, kurtulmak imkansız.

Onu eski ahıra götürüyorum, koyu gri ve kahverengi ahşabı eskisinden daha da yıpranmış, çatı tamamen sarmaşıklerle kaplanmış. Çatıda daha fazla delik var ve eminim ki bir rakun ailesi burayı evi olarak kullanıyor. Ama tüm bu hasara rağmen, ahır hala ayakta.

"İçeri girmek ister misin?" diye soruyorum ona.

"Geçen seferki gibi beni korkutmayacağına söz verir misin?"

"Bilmiyorum. Sana öpüşmek ister miyim, istemem mi, ona bağlı." Tereddüt ediyor. "Shane," diye uyarıyor. "Bu komik değil."

Omuz silktim. "Tek düşündüğüm, seni korkutursam kollarıma atlayıp seni öpeceğimdi."

"Ama bunun yerine yüzüne yumruk attım."

"Buna değdi. Sonunda yine de öpmeme izin verdin."

"Acıdığım için yaptım."

"Biliyorum. Önce aşağı inmen gerek."

Bana tutunur ve sonra bacağını üzerinden atarak yere iner. Ben de hemen arkasından iner ve Polly'yi bir direğe bağlarım. "Bacakların nasıl?" diye sorarım. Aşağıya bakar ve iç uyluklarından at kıllarını silkelir.

iç uyluklarından at kıllarını silkeliyor. "Yani, iyi görünüyorlar. Gerçekten iyi. Sen çok güzelsin Rachel."

Bana bakar, kaşlarını çatmış, gözlerinde temkinli bir bakış vardır.

"Cesur olmuşsun. Kimse sana bunu söylemedi mi?"

"Ben hep cesurdum," dedim ona, ona doğru bir adım atarak.

"Sadece sessizdim."

Aramızda sadece bir adım var. Gözlerime bakmamak için her şeyi yapıyor.

Ne yaptığımı bile bilmiyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp uzanarak omzundan saçlarını çekiyorum. "Eskiden bu saçlarla ilgili rüyalar görürdüm, biliyor musun? Her zaman kuzgunları gördükten sonra olurdu. Rüyalarım girerlerdi, kanatları dalgalanır ve senin saçlarına dönüşürdü, sonra sen belirirdin."

"Beni mi hayal ediyordun?" diye soruyor sessizce, gözleri sonunda benimkilere rastlıyor.

"Seni hep rüyamda gördüm. Her gece. Her ayın altında. Son altı yıldır. Ay hep değişiyordu, ama rüyalarım hiç değişmedi."

Derin bir nefes alıyorum, şampuanının tatlı kokusunu içime çekiyorum. Elim omzunda kısa bir süre kalıyor ve cildinin sıcaklığını hissediyorum, çok sıcak, çok yumuşak. Elimi aşağıya doğru kaydırıyorum, aşağıya, aşağıya, ta ki elini elimde tutana kadar, nazikçe, sanki bir kuş tutuyormuşum gibi. "Seni özledim. Her zaman. Tam karşımda duruyorsun ve hala seni özlüyorum."

Gözleri korkuyla titriyor, ama belki de altında gizlediği bir özlem var. Belki de bu sadece bir dilek

düşünce.

"Buna inanmak zor," diyor, vücudunu benimkinden çekip Polly'nin etrafından dolaşarak binaya doğru yürüyor.

Onun hemen arkasında, kolunu tutup onu bana doğru çekiyorum. "İnan."

Direndi. Mavi gözleri sert, ağzı neredeyse hırıldıyor. Kapana kısılmış, savaşmaya hazır bir hayvan gibi. "Ne yapıyorsun?"

"Bana inanmanı istiyorum."

"Neden inanayım ki?"

"Çünkü... seni sevmediğimi düşündürdüm. Her zaman sevgiye layık olmana rağmen, sevgiye layık olmadığını düşündürdüm."

"Çok layık mı?" diye sordu, neredeyse bana tükürürcesine. "Babamın bana ne yaptığını biliyorsun. Biliyorsun, ve sana söylediğim anda ne yaptın? Benden ayrıldın! Annem gibi davrandın, ama sen benim her şeyimdin, bu yüzden acısı milyon kat daha fazlaydı. Shane, seni yıllarca çok sevdim, ama sen bunu yüzüme vurdun!"

"Bir hata yaptım. İşler çığırından çıktı."

Yüzyılın en büyük hafife alması.

Elini kaldırır. "Biliyor musun? Hayır. Umurumda değil. Gerçekten umurumda değil. Olan oldu ve artık bir sonuca varmak bile umurumda değil. Buna değmez."

Yürümeye çalışır ve ben onu bırakırım. "Rachel, lütfen. Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum," der ve yapının etrafından dolanır. Köşeyi dönüp kaybolmasını izlerim.

Başımı geriye yaslayıp gökyüzüne bakıyorum, içimde o cesaretten bir parça bile kalmış mı diye bakıyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Sanırım hiçbir şeyin değişmeyeceğinden çok korkuyorum.

Derin bir nefes alıp onun peşinden gittim.

Ahırın köşesini döndüğümde, o tam orada sırtını bana dönmüş, yere bakarak duruyordu.

Ayaklarının dibinde, birkaç saat önce ölmüş gibi görünen ölü bir kuzgun var.

Gözleri yaşlı bir şekilde omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Burada öylece yatıyordu..." diye başlıyor. "Ne oldu ona? Sanki gökten düşmüş gibi."

Elini tutup onu oradan uzaklaştırıyorum. "Olur böyle şeyler."

"Onu gömelim," diyor.

"Doğanın işini yapmasına izin vermeliyiz."

Kafasını sallar, elini elimden çeker. "Hayır. Burada olmaz. Bu yerde olmaz."

O, kazmak için bir şey aramaya başlamadan önce beni geçip ahıra girerken onu izliyorum.

"Dikkatli ol," diyorum ama o sadece birkaç saniye içinde oradan çıkıyor ve elinde paslı bir kanca gibi bir şey var.

Bir mezar kazmaya başlıyor.

Uygun bir taş arıyorum ve sonra onunla birlikte kazmaya başlıyorum. Kuzgunu hızlıca gömüyoruz ve üstünü toprakla örtüyoruz.

Tepesine birkaç yabani papatya koyduktan sonra bana cesur bir gülümseme attı. "Artık geri dönmeliyiz."

Katılıyorum. Onun benimle kalmasını istiyorum, onunla konuşmak, onunla birlikte olmak için bir daha fırsat bulamayacağımdan korkuyorum. Ama o anın geçtiğini biliyorum.

Polly'ye doğru yürümeye başlıyorum, giderken mezara bakıyorum.

Rachel'ın, birbirimiz için olan her şeyi gömmek istediğinden eminim.

Bir kapı çalma sesiyle uyanıyorum. Uzun bir süre bunun rüyamda olduğunu sandım, ama şimdi gözlerimi açıp odanın karanlığına alıştığım, rüya olmadığını anlıyorum.

Başımı çeviriyorum. Her rüzgâr estiğinde panjurlar pencereye çarpıyor.

Bazen yaz ortasında dağ geçitlerinden esen şiddetli rüzgarlar gelir ve birkaç gün boyunca dinmez. Tozlu, sıcak ve kuru olan bu rüzgarlar kasabadaki herkesi gerginleştirir.

sinirleri gerginleşir. O geceler Bear Trap'te kavgalar daha kolay çıkar ve siren sesleri daha sık duyulur. Atlar sürekli huysuzdur ve tavuklar fazla yumurta yumurtlamaz.

Yataktan kalkar, saatin iki olduğunu gösteren saatime bakarak perdeleri açarım. Bu sıcakta pencereyi kapatmaktansa böylesi daha iyidir.

O anda, evimle işçilerin kulübesi arasındaki boşlukta, beyaz bir gecelik giymiş, rüzgarda uzun gri saçları dalgalanan bir silüet fark ettim.

Bir hayalet olabilir. Burada açıklayamadığım bir şey gördüğümü sandığım ilk sefer değil.

Ama hayalet değil.

Vernalee.

Dizlerine kadar uzanan çimlerin arasında yavaşça yürüyen, sırtı bana dönük olan kızımı birkaç saniye izliyorum. Sonra kollarını rüzgara açıyor ve geceliği etrafında dalgalanıyor.

Ona alan ve mahremiyet vermek istiyorum ama aynı zamanda iyi olmadığını da biliyorum.

Bir kot pantolon, tişört ve Vans ayakkabılarımı giyip geceye çıkıyorum.

Rüzgar kuru ve sıcak, saçlarımı dalgalandırıyor, çimlerin senfoni gibi sesler çıkarmasına neden oluyor. Vernalee'ye dikkatlice yaklaşıyorum, uyurgezer olabileceğini ve bu durumda onu rahatsız etmemem gerektiğini fark ediyorum.

"Shane," diyor alçak sesle.

Yavaşça başını çevirip omzunun üzerinden bana bakınca donakaldım. "Ne kadar güzel, değil mi?" diye soruyor.

"Ne yapıyorsun?" diye yanına yaklaşıyorum.

Gözlerini kapatıp gülümsüyor, yüzü gökyüzüne dönük. "Kanatlarımı yeniden buluyorum. Yeterince hayal edersem, uçup gidebilirim."

Kasabayı, nehri ve daha da karanlık gökyüzünün karşısında yükselen karanlık zirveleri seyrederek bunu düşünüyorum. Rüzgâr duman, sıcaklık ve geçmişten gelen bir koku taşıyor, etrafımızda dönüp duruyor, beni buraya çivilemiş gibi, Vernalee ise sanki her an havalanacakmış gibi görünüyor.

"Nereye giderdin?" diye soruyorum, sanki büyüü bozacakmışım gibi sesimi alçaltarak.

"Bilmiyorum. Hiçbir yere, sanırım. Burada kalırdım. Ama seçeneğin olması güzel, değil mi?" Gözlerini açıp bana bakıyor. "Hiç gider miydin? Burayı terk eder miydin?"

Başımı sallıyorum. "Gitmek için bir neden yok. İhtiyacım olan her şey burada."

"Her şey mi?" diye soruyor, sesinde bir anlam var.

"Şu anda, evet. Her şey."

"Peki ya o giderse?" Başını eğip bana yumuşak bir gülümseme atar. "Hâlâ onu sevdiğini biliyorum, Shane. Ona söylemelisin."

Gözlerimi kaçırıyorum, boğazım düğümleniyor.

"Ve sadece onu hala sevdiğini söylemekle kalma," diyor. "Bu bir başlangıç olabilir ama ona her şeyi anlatmalısın. Ne yaptığını biliyorum Shane, ve neden yaptığını da biliyorum."

Ona keskin bir bakış attım ve uzun zamandır unutmuş olduğum bir acı parmak eklemlerimde yanmaya başladı. Yüzümü inceledi ve gözlerinde kin ya da öfke yoktu, sadece derinlerden gelen bir şefkat vardı.

"Değişmişsin," diyorum zorlukla.

Nefes nefese bir kahkaha atar ve öksürmeye başlar. "Biliyorum. Yapmak zorundaydım. Öyle devam edemezdim. Bu kanser beni uyandırdı. Hepimizin bir sonu olduğunu fark ettirdi ve ben bunu kabul etmek istemedim. Yaşamak için çok şeyim olduğunu fark ettirdi ve son altı yıldır yaşamıyordum. Rachel kasabadan ayrıldığında ben de biraz öldüm. Senin de öldüğünü biliyorum. Yaşıyor musun Shane?"

"Hayır," dedim, sesim boğuluyordu. "Yaşamadım. Bir adım öteye gittim ama bunun yeterli olduğunu sanmıyorum."

O içini çekip elimi tuttu ve kemikli parmaklarıyla sıkıca sıktı. "İkimiz için önemli olan tek şey ikinci bir şans elde etmek. Kız arkadaşına haksızlık ettim ve bunu kendime asla affedemedim. Affedilmem gerektiğini bile düşünmüyorum. Ama yaşamaya devam etmek, onunla aramızı düzeltmek için

, bunun bir başlangıç olması gerektiğini biliyorum. Ama sen, ona olanları olduğu gibi anlatman gerektiğini biliyorsun."

"Nasıl? Neden? Onun hayatında ne fark eder ki? Onu burada tutmaz. Onun hayatı artık burada değil. Bir evi, arkadaşları ve bir erkek arkadaşı var. İhtiyacı olan her şeye sahip."

"Buna inanmıyorum. İhtiyacı olan her şeye sahip olduğuna inanmıyorum. Sana ihtiyacı var Shane. Onu sevmen, onunla bir hayat kurman gerekiyor. Onun için her zaman sen vardın, senin için de o vardı. Zaman geçer, hatalar yapılır, yalanlar söylenir, ama bunların altında biraz kazındığında, gerçek ortaya çıkar. Rachel'in mutlu olmasını istiyorum ve mutlu olmadığını biliyorum. Seninle mutlu olacağını da biliyorum. Ama yeni bir başlangıç yapmalısın. Her şeyi itiraf et."

Burnumdan derin bir nefes alıyorum, göğsüm daralırken gökyüzü genişliyor gibi geliyor. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Ona ne yaptığını anlat. Onu korumaya çalışıyordun. Tanrı biliyor ki ben yapamadım. Ama bu benim yüküm, en karanlık günahım. Sen sevgi ve adalet için hareket ettin ve kimse seni bunun için suçlayamaz."

"Mahkeme suçlu bulurdu."

"Ama yapmadılar," dedi sert bir şekilde, bana dönerek. "Dinle beni, Shane. Kocam seni çok zor bir duruma soktu, ama sen doğru olanı yaptın. Herkes için en zor şeydi, ama en iyisiydi. Çünkü sonunda ona ayrılma cesaretini verdin. Onu kurtardın. Ve onun kaybı, gözlerimi gerçekte neler olup bittiğine açtı, yüzleşmek beni mahvedeceği için görmezden gelmeye çalıştığım tüm korkunç gerçeklere. Ama sonunda beni mahvetti. Kadere inanmıyor musun? Şansa? Dileklere?"

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"O burada. Belki benim yüzümden, belki senin yüzünden. Belki de milyonlarca dilek yüzünden."

Acı bir kahkaha attım. "O benden nefret ediyor."

"Hayır. Hayır, nefret etmiyor. Sana yaptıklarından nefret ediyor ama bu aynı şey değil. Ve sana söylüyorum, kızımı artık o kadar iyi tanımıyor olabilirim... belki de hiç tanımamışımdır. Ama şunu biliyorum ki, birinin kalbi kırık diye

kalbinin artık çalışmadığı anlamına gelmez. Daha önce senin için attı ve yine senin için atacak. Sadece sabırlı, dürüst ve samimi olmalısın. Cesur olmalısın. Olmalısın."

Başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum. Rüzgâr, geçmişten gelen hayaletler gibi içimden geçiyor.

"Ona söylemeye çalıştım, ama..."

"Daha çok çabalamalısın," diyor kararlı bir şekilde. "Ben de daha çok çabalamalıyım. O şimdi burada ve burada olmasının bir nedeni var. Ama uzun süre burada kalmayacak, ikimiz de ona kalması için bir neden vermezsek. Ona gerçeği söyleyeceğine söz ver. Bunu yaparsan, kalbi gözlerinin önünde iyileşecek."

O kadar basit değil. Rachel hayatına devam etti. Ona gerçeği söylemek sadece onun için bir kapanış olacak, yeni bir kapı açmayacak. Vernalee bizim aşkımıza benden çok daha fazla değer veriyor.

Kahretsin, Rachel'ı tekrar görene kadar ona hala aşık olduğumu bile bilmiyordum.

Onca yıl hayatıma devam etmeye, başka birini sevmeye, onu kafamdan atmaya, ilişkimizin mezarını kazıp üzerine onun yaptığı gibi kara kuş gibi toprak atmaya çalıştım. Ve tüm bunlar boşunaydı, çünkü kalbimin derinliklerinde onu sevmekten hiç vazgeçmedim. Onu düşünmekten hiç vazgeçmedim. Özlem o kadar kafama yerleşmişti ki, rutinimin bir parçası haline gelmişti, neyi, kimi özlediğimi fark edemiyordum.

"Yatağına dönsen iyi olur," diyor bana. "Buralarda herkes erken kalkar, biliyorum." Kollarımı okşayıp eve doğru yürüyor.

"Vernalee," diye sesleniyorum arkasından. "O seni seviyor, biliyorsun."

Durur ve omzunun üzerinden bana bakar, saçları yüzüne düşer ve dudaklarının hafif kıvrımlarından başka hiçbir şey göremem. Bir gülümseme.

Kim olduğunu sormuyor, çünkü biliyor.

Sonra dönüp yürümeye devam ediyor ve çimlerin arasında kayboluyor.

RACHEL

GEÇMİŞ – 20 YAŞINDA

Yatağıma geri dönüp cesaretimi topluyorum.

Oda karanlık. Penceremin dışındaki gökyüzü daha da karanlık.

Kalbim katran gibi.

Yapışkan, siyah, milyonlarca kez çevrilmiş.

Bir sonraki darbeyi bekliyor. Ruhum onun arkasına saklanıyor.

Geçen gece babamın gözlerindeki bakışı gördüm ve yine onun gündeminde olduğumu biliyorum.

Yıllar geçti. Aylar geçti. Bunu aşmaya çalıştım ve başarılı olmaya çalıştım. Shane'i terk etmek istemediğim için bu boktan kasabada kaldım. Shane'in beni bir saniye bile düşünmeden terk edeceğini biliyorum, ama ben bencil değilim. Hayatının burada olduğunu biliyorum. Ve onu seçim yapmaya zorlamak istemiyorum.

Bu yüzden dayandım. Ailemle aramıza mesafe koymaya çalıştım.

Denedim. Kira çok yükselmeden önce altı ay arkadaşım Jasmine'le yaşadım. Nelson'larda hiç olmadığı kadar çok zaman geçirdim. Shane'in odasını paylaşmam umurlarında değil.

Ama bu yeterli değil. Çünkü bazen eve gelmek zorundayım. Ve bu da o gecelerden biri. Annem sarhoş olduğunda, soluk, sıska parmaklarının yanında bir şişe cinle kanepede sızmış olduğunda. Babam işten eve geldiği için ön kapının çarpıldığı ve evin içindeki her ayak sesi

geleceğimin kapısını çalan hapisane hücresi kapısı gibi geliyor. Olmak için o kadar uğraştığım kişiye.

Ama bu sefer ölü numarası yapmayacağım. Görünmez olmayacağım.

Köşeye çekilip daha az yer kaplamaya çalışmayacağım. Ben yer kaplamaya layığım. Bu dünyada nefes almaya hakkım var.

Görölmeyi hak ediyorum. Artık saklanmayacağım.

Bunu kendime kaç kez söylersem söyleyeyim, korku her organımı demir bir pençeyle sarmış gibi içimi kaplıyor. En sıkı olanı ise ruhumun etrafında. Çünkü orada bir savaş var. Babam bana ilk dokunduğu günden beri, bana kimseye söylemememi söylediği günden beri, kendimden nefret etmemi sağladığı günden beri.

Beni korkutan gün.

Yirmi yaşındasın, kendime söylüyorum. *Bunu yapabilirsin*.

Ve bunu, sanki onun bu kasabanın saygın polis şefi olması hiç önemli değilmış gibi, aptalca bir saflıkla düşünüyorum.

Tabii ki önemi var.

Onun sözüne karşı benim sözüm.

Yine de, uzuvlarım sertleşiyor, savaşmaya hazır. Yatak odamın kapısı açılıyor.

Soğuk bir ışık huzmesi içeri giriyor.

Ayak sesleri.

Kapı kapanıyor.

Işık huzmesi

kayboluyor.

"Rachel," diye fısıldıyor babam ve ben onun şeytanın ta kendisi olduğunu biliyorum.

Üzerime eğiliyor. Koluma nazikçe dokunuyor. Her zaman başlangıçta çok naziktir, sanki bir hemşireymiş gibi, sanki yardım ediyormuş gibi. Sanki beni sakinleştirmesi gerekiyormuş gibi.

Eli kolumdan aşağı kayıyor ve ben artık dayanamıyorum. Ben varım.

Varım.

Varım.

Tüm vücudum kasılır. Eli durur.

"Bana dokunma," dişlerimi sıkarak söylemeyi başarırım.

Bir an, düşüncelerini toparlamaya çalıştığını anlıyorum.

"Ne?" diyor, şok olmuş.

"Dedim ki, bana dokunma lan."

Ne olacağını umduğumu bilmiyorum, ama sanırım o kadar ileriye düşünmemiştim. Belki düşünseydim, hiçbir şey söylemezdim.

Eli saçlarıma uzanıyor. Beni oradan sıkıca kavıyor.

Artık nazik değil, artık hemşire değil.

Hızlı bir hareketle geri çekiliyor, sert bir homurtuyla beni yataktan yere fırlatıyor ve ben çığlık atarak yere düşüyorum.

Komşularımın beni duyacağını umuyorum ama pencerelerim kapalı. Annemin duymayacağını biliyorum. Çığlıklarım onu uyandırır bile, korkaklık yapıp hiçbir şey yapmayacaktır. Daha önce bana yaptıklarını anlattığımda da öyle yapmıştı. Deli olduğumu söyleyecektir. Kocas, babam, asla *böyle bir şey* yapmaz.

Yere düşerken, ağırlar yıldırımlar gibi vücudumu sarar. Ama tüm içgüdülerim alev almış, ayağa kalkıp kapıya doğru koşuyorum.

O daha iri, daha hızlı, daha güçlü. O lanet olası bir polis.

Beni tekrar yakaladı, bu sefer kolumdan, kolumu arkama doğru bükerek, dönüp ona bakmaktan başka çarem kalmadı. Bana doğru sertçe çarptı, başım duvara çarpana kadar beni geriye doğru itti, tablolar yere düşüp parçalandı.

"Seni lanet olası pislik," diye alaycı bir şekilde bana bakıyor. "Şimdi kavga etmek mi istiyorsun?"

Eli belime doğru uzanıyor ve bu konuda fazla seçeneğim olmadığını biliyorum. Acı verse bile, elimden gelen her şekilde karşılık vereceğim.

Başımı geriye çekip öne doğru vurarak ona kafa atıyorum.

Planladığım gibi gitmiyor. Çok acıyor ve acıdan çığlık atıyorum, başım dönüyor, ama o birkaç adım geri çekildi ve bu, kapıya ulaşp kapıyı açmam için yeterli.

Koridora koşuyorum, ön kapıya koşuyorum ve sonra sokağa çıkıyorum ve koşuyorum, koşuyorum, koşuyorum.

Nisan ayının soğuk havasını ve boxer şort, tişört ve çıplak ayakla olduğumu hissetmem birkaç saniye sürüyor. Ama önemli değil. Özgür olana kadar koşmaya devam edeceğim, koşmaya devam edeceğim çünkü yapabileceğim tek şey bu.

Komşularımızın kapılarını çalmaya bile zahmet etmiyorum. Polisi arayacaklar ve babam telefonla haberi alacak. Bunun ne faydası olacak ki?

Kendimi durdurduğumda ayaklarım cam ve taşlardan kanıyor.

Sokağın başında farlar beliriyor. En az dört blok uzaktayım, ama riske girmeyeceğim. Gölgelelerin arasına çekilip, araba geçene kadar çalılarda saklanıyorum.

Polis arabası.

Babamın
arabası.

Nefesimi tutarak, köşeyi dönüp kasabaya kaybolmasını izliyorum.

Sonra arkamı dönüp evime doğru koşmaya başlıyorum. Eve vardığımda hiçbir şey hissetmiyorum bile.

Telefonumu aramaya bile zahmet etmiyorum. Koridordaki sabit telefonu alıp Shane'in cep numarasını çeviriyorum.

Gece yarısı geçmişti ve onun uyuduğunu biliyordum, buzağılama mevsiminde Mav, Hank ve Dick ile vardiyada çalışıyordu, ama yine de hemen cevap verdi.

"Alo?"

"Shane?"

"Rachel? Ne oldu? Neden arıyorsun... oh, ev numaran. Ne oldu...?"

"Lütfen gel beni al. Soru sorma, kimseye söyleme. Evimin arkasındaki parkta salıncakta olacağım. Lütfen acele et."

Telefonu kapatıp antredeki kapüşonlu paltomu alıyorum, bir çift bot giyiyorum ve kapıdan çıkıp sessizce caddeden parkın yolunu koşuyorum.

Kendimi parçalamaya izin vermiyorum. Henüz değil. Şimdi zamanı değil.

Salıncakta oturuyorum ama sallanmıyorum. Kıpırdamıyorum. Gölgede kalıp nefesimi tutarak izliyorum.

Dakikalar yavaşça geçiyor. Uzakta bir yerden polis sireni duyuluyor ve rahatlamalı mıyım, yoksa rahatlamamalı mıyım bilmiyorum. Belki babam bir süreliğine uzaklaşır. Ya da belki nerede olduğumu biliyor ve beni almaya geliyor.

Ve tam da zamanın aleyhime işlediğini düşünürken, bir kamyon yolun kenarına çekince bir çift far parladı ve söndü. Shane'in kamyonunun sesini her yerde tanırdım, Fox'tan çaldığı ve yıllarca canını dişine takarak çalıştığı kamyonun.

"Rachel?" diye fısıldadığını duyarım.

Ona doğru koşmaya başlıyorum ve yolcu koltuğuna atlıyorum.

Şaşkın bir ifadeyle bana bakar, gözleri parlıyor. "Ne oldu lan? İyi misin?"

Yutkunmaya çalışıyorum ama imkânsız. Sadece çılgınca başımı sallayabiliyorum.

"Rachel?"

"Lütfen beni eve götür. Shane, senin evin. Lütfen." Bir an beni izler.

Sonunda ona bakıyorum, yalvarırcasına. "Lütfen!" diye bağıyorum, sesim titriyor.

O başını sallar ve arabayı sürmeye başlar.

Birkaç dakika içinde ailemden uzaklaşıyoruz. Sonra kasabadan uzaklaşıyoruz. Sonra nehrin üzerindeki köprüyü geçiyoruz ve ancak o zaman tekrar nefes alabildiğimi hissediyorum.

"Rachel," diye fısıldadı tekrar, elimi tutarak evinin önüne geldiğimizde. "Her şey yolunda. Güvendesin."

Her şey bulanık bir şekilde geçiyor. Ne kadar güvende hissetsem de nefes alamıyorum.

Shane beni, yaşadığı küçük misafir evine götürdü. Ana evden ve işçilerin kulübesinden çok uzak olduğu için minnettardım, mahremiyetim için şükrediyordum.

Bana içeri girip kanepeye oturmamda yardım eder, üzerime bir battaniye örter. Uzun bacaklı köpeği Fletcher, ayaklarımın dibindeki el yapımı halının üzerine otururken, Shane su ısıtıcısını açar.

Bana tek kelime etmiyor, bunu takdir ediyorum. Sanki biliyor gibi.

Çayıma bolca çavdar ekleyip bana uzatıyor ve yanıma oturuyor. Yakın ama çok da yakın değil. Beni sıkıştırmak, baskı yapmak istemiyor. Sadece orada olduğunu bilmemi istiyor. Sabır ve sevgiyle dolu.

Tanrım, bu adamın sevgisini hak ettiğimden emin değilim.

Sonunda, birkaç yudum çay içtikten sonra, eğilip alnımdaki ağrılı, kızarık saçlarımı nazikçe geriye taradı.

"Bunu sana o yaptı," diyor, izlere bakarken sesi titriyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Kim?"

Çenesi o kadar sıkı ki kırılacağından korkuyorum. Gözleri çılgınca ve kendini kontrol etmek için çok uğraşıyor. "Baban."

O biliyor. Her zaman biliyordu.

Bir an durup nefes almaya çalışıyorum. "Bunu ben yaptım," diyorum.

Shane bana o kadar şiddetle bakıyor ki neredeyse koltuğumda küçülüyorum.

"Ona kafa attım," diye açıklıyorum, güçlü ve gururlu görünmeye çalışarak

ama sesim titriyor ve ben titriyorum, bir daha kendime gelebileceğimden emin değilim.

Yutkunurken gırtlığını izliyorum. "Rachel," diyor, dudaklarını yalayarak. "Ben... bu ne zamandır oluyor?"

Utanç baştan aşağı beni kaplıyor ama artık içinde tutamıyorum. Artık tutamıyorum.

"Yıllar," diyorum ona, Fletcher'ın ayaklarımın dibinde derin uykuda nefes alıp verişini izlerken. "O... şey... Nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Nereden başlayacağımı. Söylemek istemiyorum..."

"Rachel," diyor yine, sesi titriyor, elini elime tutuyor. "Lütfen. Zor olduğunu biliyorum. Ama bana anlatmalısın. Anlatmalısın. Her şeyi."

Gözlerimi kapatıp güç toplamaya çalışıyorum. Uzun zamandır tüm bunları içimde sakladım, bir kutunun içine kilitledim. Kimsenin bulamayacağı bir yere, hayatımı lekelemeyeceğini umduğum bir yere. Ama yavaş yavaş sızmaya başladı. Saklamak ve gömmek için o kadar uğraştığım her şey, bir yaradan akan kan gibi sızarak yaptığım her şeyi lekeledi.

Şimdi Shane her şeyi görüyor. Artık bunun beni içten içe mahvettiğini, büyük bir yalanı yaşadığımı inkar edemem.

Ve ben de ona anlatıyorum. Babamın beni on iki yaşımıdayken cinsel istismara başladığını, her zaman olmasa da bunun yeterince acı verici olduğunu söylüyorum. Ve bunu yapmadığında, bana pis bir köpekten başka bir şey olmadığını, her an barınağa gönderilebileceğimi söylüyordu. Bana ailenin bir parçası olmaya layık olmadığını, kimsenin beni sevmediğini, kimsenin benim için dua etmediğini, kimsenin bana inanmadığını söyledi. Ve kimsenin bana inanmayacağını. Bu kısmı özellikle vurguladı. Onun önemli biri olduğunu, benim ise hiç kimse olduğumu. Sadece bir fahişe. Bir orospu. Doğmamam gereken biri.

Şiddetin anneme de yavaş yavaş yayıldığını gördüm. Onu dövdüğünü gördüm ve annem kanıtları saklamak için işe gitmezdi ya da babam onu kimsenin göremeyeceği yerlerden vurmaya başladılar. Başka neler yaptığını bilmiyorum. Bana gösterdiği ilginin özel olup olmadığını da bilmiyorum.

Ama ikimizin de kapana kısılmış olduğunu biliyordum. Kurtulmamız, özgür kalmamız gerektiğini biliyordum.

Bir gün anneme neler olduğunu bildiğimi söyledim. Onu ihbar edeceğimi söyledim. Ona babamın ona zarar verdiğini bildiğimi ve bana yaptıklarını anlattım.

Bu, hayatımda söylemek zorunda kaldığım en zor şeydi.

Ama ondan sonra daha da zor olan, kendime hiç sevgiyi hak ettiğime inanmaya çalışmaktı. Çünkü anneme anlattığımda, sadece başını salladı ve yalan söylediğimi söyledi.

Beni itti. Bunun doğru olmadığını, dikkat çekmek için uydurduğumu söyledi.

Bütün bunları yaptı ve gözlerime bile bakmadı.

Ne kadar ağlasam, yalvarsam, bağırısam da fark etmedi. Bana sırtını döndü.

O zaman anladım ki, bu dünyada benim tarafımda tek bir ruh bile yoktu.

"Ama ben varım," diyor Shane birkaç saniyelik sessizliğin ardından. Elimi o kadar sıkı tutmaya başladı ki sonunda bırakmak zorunda kaldı. Şimdi ellerini yumruk yapıp sıkıyor. "Bana sahip olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Sana söylemeye çok korkuyordum. Benden öğrenirsin diye düşündüm. Bana farklı bakarsın diye. Bu düşünceye dayanamazdım."

"Rachel," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Saçlarımı kulağımın arkasına attı, yüzümü nazikçe avuçlayarak gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum. Bedenin ve ruhunla. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Senin için her zaman yanında olacağım. Sen benim tüm hayatımsın, Raven." Bir an durdu. "Bu gece sana dokunmaya çalıştı mı?"

Başımı sallıyorum. "Ve sessiz kalmayı bıraktım. Karşı koydum. O da daha sert karşılık verdi. Yıllardır bana dokunmadı, belki de artık yaşlandığım için korkuyor, ama bunun olacağını hissediyorum. Sanki şeytan odanın dışında oturmuş, zamanını bekliyor gibi."

Dudaklarını ısıyor ve parmak eklemleri beyaz olana kadar ellerini ovuşturmaya başlıyor. "Onu öldüreceğim," diyor sakın bir sesle.

"Shane. Yapamazsın. Sana bunu sır olarak söyledim."

Bana bakar, gözleri ateş gibi yanar. "Senin baban, kasabanın polisi, yıllardır seni ve anneni taciz ediyor. Onu kendi ellerimle öldüreceğim."

Shane'in yüzünde daha önce hiç böyle bir ifade görmemiştim. Başka biri olsaydım, korkudan ölürdüm. "Yapamazsın. Yapamazsın, tamam mı? Kimse bana inanmaz. Kimse. Sana da kimse inanmaz. Bu kasabanın onun elinde oynadığı oyunları hala anlamadın mı?"

"Sadece insanlar ondan korkuyorlar, onu sevdikleri veya saygı duydukları için değil."

"Ne fark eder ki? Ne olursa olsun yine onun tarafını tutacaklar.

Polis şefi istismarla suçlanıyor. Bunun geçeceğini mi sanıyorsun? Ve benim paçayı kurtaracağımı mı sanıyorsun? Utanç içinde yaşamak zorunda kaldım, var olmamayı dilemek zorunda kaldım. Bunu önlemek için elimden geleni yaptım, olmamış gibi davrandım. Bu, her şeyi tüm kasabanın, tüm ilin, tüm ülkenin gözü önüne serer. Bunu sen de biliyorsun. Gerçekten bunu yaşamamı mı istiyorsun?" "Bundan paçayı kurtaramaz," dişlerini sıkarak söylüyor.

Ayağa kalkıyor ve eminim ki yumruğunu duvara vuracak. "Bunu yanına bırakmayacağım. Bunun için elimden geleni yapacağım."

"Shane!" Fletcher'ın ayağa fırlayıp bize öfke dolu bir bakış atmasına neden olacak kadar sert bir sesle söylüyorum. "Lütfen bana hiçbir şey yapmayacağına söz ver. Hiçbir şey söylemeyeceksin. Lütfen."

Duvara yaslanıp başını duvara dayadı. Sırtındaki her kas gergin ve harekete hazır, savaşmaya hazır.

"Shane," dedim tekrar, ayağa kalkıp elimi omzuna koyarak. "Lütfen. Sana söyledim çünkü sana güveniyorum. Doğru şeyi yapacağına ve bunu kendine saklayacağına güveniyorum."

"Bu yüzden kaçmak istedin," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet. Sadece bu kasaba değildi, oydu. Yıllardır söylüyorum ama..."

"Ama beni bekliyordun." "Seni bekliyordum."

Başını çevirir ve keskin bakışları beni tutar. "Seni dinlemeliydim. Seninle kaçmalıyım. Söylediklerini anlamalıyım. Daha derine inmeliydim."

Boğazım kurumuş, susamış, yutkunuyorum. Karıncalanma hissi beni sarıyor, dizlerim jöle gibi titriyor.

"Hey," der Shane, hemen bana uzanıp beni kendine çeker. "Ona ne kadar sert vurdun? Seni hastaneye götürmem gerek mi?" Ellerini alnımda nazikçe gezdirir.

Başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim. Ben iyiyim. Ben... Ben... Kimseye söylemedim. Kimseye söylemedim ve şimdi söyledim ve..."

Gözyaşları dökülmeye başlar. Uzun zamandır kontrol etmeye çalıştığım gözyaşları. Shane beni sıkıca sararken, gözyaşlarım Shane'in gömleğine damlar.

"Bitti," diyor bana. "Ben yanıdayım. Seni asla gözümün önünden ayırmayacağım. Seni asla bırakmayacağım. Sen uçarsan ben de uçarım. Söz veriyorum."

Ve Shane'in tüm sözlerine inandığım gibi, onun sözüne de inanıyorum. Çünkü o beni seviyor.

Beni seviyor.

Bu, bu dünyada bildiğim tek gerçek şey.

Eğer bu benden alınırsa ne olacağını düşünmek bile istemiyorum.

"Bitti," diyor yine.

Ama sesindeki kararlılığa rağmen, bunun o kadar basit olmadığını biliyorum.

Bitmedi.

Daha yeni başlıyor.

SHANE

GEÇMİŞ - 20 YAŞINDA

Rachel kanepemde uyuyor, üzerine bir battaniye örttüm. Derin nefes alıyor, göğsü inip kalkıyor. Alnında, kendini savunmak için babasına kafa attığı yerden kalan kırmızı bir iz var, ama onun dışında hiçbir şey olmuş gibi görünmüyor.

Yine de, derisinin altında milyonlarca yara izi olduğunu biliyorum. Bu izler kalbine kazınmış, ruhunu lekeliyor. Kimse bulmasın diye onları derinlere saklıyor. Onların kendisini kirli yaptığını düşünüyor, ama bence onu güçlü kılıyorlar. O, tanıdığım en güçlü kadın. Yıllarca bir canavarın elinde istismara uğradı, onu, karısını ve bu kasabanın vatandaşlarını korumaya yemin etmiş bir adamın elinde.

Ve ben tüm bunlara son vereceğim. Onun bir daha kimseyi korumamasını sağlayacağım.

Rachel bu gece bana sakladığı bir sırrı açtı ve bu gece her şeyi anlattı, mezardan uzanan bir el, dolaptan çıkan iskeletler gibi. Bana bu sırrı emanet etti ve ben onun güvenini bozamam, yapmamam gerektiğini bilsem bile. Yapmam gerektiğini bilsem bile.

Onu da anlıyorum. Bunun ortaya çıkmasını istemediğini, kaybedeceğinden korktuğunu, kasaba halkının ona farklı gözle bakacağından, belki kurban, belki fahişe olarak göreceğinden korktuğunu anlıyorum. Kim bilir? İnsanlar konuşur. Söylentiler yayılır. Burada insanların birbirine düşman olduğunu gördüm. Bu her zaman olur. Küçük kasabalarda olan tüm iyi şeylere rağmen,

Arabayla geçerken size el sallayan, adınızı bilen insanlar, bazen sizi otobüsün altına atmaya hazır olan insanlar olabilir. Küçük kasabalar her zaman şefkat ve dayanışma duygusu beslemez. Samimiyet beslerler, ama bu aynı şey değildir, hiç de değil.

Rachel'in çamurda sürüklenme ihtimali var, özellikle de annesi onun yanında durmaya istekli değilse. Açıkçası kadın da istismarın kurbanı, ama muhtemelen olan biteni tamamen inkar ediyor. Korkarsa, onun tarafını tutabilir. O zaman Rachel ne olacak?

Hayır. Doğru olanın bu olduğunu biliyorum, ama doğru olan genellikle sadece filmlerde olur. Yapmak istediğim başka bir şey var, bu adamın hak ettiğı adalet.

"Rachel," diye sesleniyorum yumuşak bir sesle.

Kıpırdamıyor. Derin nefes almaya devam ediyor. Onu rahatlatmak ve sakinleştirmek için bolca viski ve uyku ayı verdim. Bütün gece uyanmayacağını düşünüyorum.

Sessizce paltomu giyip silah rafından av tüfeğini alıyorum. Kapıyı arkamdan yavaşça kapatarak geceye adım atıyorum.

Hava serin ve ferah, ama içimde zar zor bastırdığım bir ateş var, dışarı çıkmak için can atıyor.

Kamyonetime binip şehrin öbür ucundaki Waters'ların evine doğru yola çıkıyorum.

Gerçekten bir planım yok. Düşüncelerim yavaşlayıp sönük bir hal aldı.

Kamyoneti köşeye park ediyorum.

Eve çıkan taş yola açılan küçük yuvarlak kapının üzerinden atlıyorum.

Kapıyı açıp kafamı içeri sokuyorum.

Sadece koridor lambası yanıyor, karanlık. Mikrodalganın mavi saati parlıyor. Ev mezar kadar sessiz, oturma odasından gelen horlama sesi dışında neredeyse hiç ses yok.

Rachel'in annesi kanepede baygın bir halde yatıyor.

Boğazımı temizleyerek ortamı yokluyorum.

"Vernalee," diyorum.

Kıpırdamıyor. Hareket bile etmiyor.

Tüfeğimi duvara dayayıp çömeliyorum ve onu kaldırıyorum.

Onu yatak odasına kadar taşıyıp yatağa yatırıyorum. Bir bardak su ve Advil alıp masanın üzerine koyuyorum. Kendi kızına inanmadığı, onu kovduğu için bu kadından nefret etmem gerektiğini biliyorum. Ama yapamıyorum. Sadece bu durumda olduğu için derin bir üzüntü ve acıma duyuyorum ve kendisi bununla yüzleşmedikçe bu durumdan asla kurtulamayacak. Ne kadar içerse de kurtulamaz.

Onu yatakta bırakıp kapıyı kapatıyorum, kilitlendiğinden emin oluyorum.

Sonra salonun ışığını kapatıp, av tüfeğini alıp, oturma odasındaki kanepeye oturup karanlıkta bekledim.

Dışarıda bir araba sesi duyduğumda birkaç saat geçmiş olmalı. Araba birkaç dakika çalışır ve sonra durur. Motorun sesi duyulur.

Kapı gıcırdayarak açılır.

Ön merdivenlerden ayak sesleri geliyor.

Kapı kolayca açılır. Bu kasabada kimse kapılarını kilitlemez.

Canavarlar zaten seninle birlikte yaşıyorsa ne anlamı var ki?

Onun karanlıkta av tüfeğiyle beklediğimi fark etmesi an meselesi. Hatta önce o silahını çekebilir.

Onu hemen vurabilirim. Ama bu çok kolay olur ve henüz bu işi bitirmek istemiyorum.

Mutfağa giriyor ve buzdolabının kapısını açtığında oda soğuk bir beyaz ışıkla aydınlanıyor.

Ben çoktan ayağa kalktım. Arkasında duruyorum.

Silahın namlusu kafasının arkasına doğrultulmuş durumda. Parmağım tetiğe basıyor.

Tetiği çekmek çok kolay olurdu.

Ama çekmiyorum.

Silahı geri çekiyorum ve Errol Waters bana dönüp tabancasını kılıfından çıkarmaya çalışırken, ben de av tüfeğini onun yüzüne doğru sallıyorum.

Kan duvara sıçrar, yanağı mutfak tezgahına çarpıp çöküverir, kenarı kaburgalarına çarpar.

Düşerken çığlık atıyor, ama ben silahı kafasına indirmiş, tam tepesine vuruyorum.

"İmdat," diye bağıyor, sözleri kan ve tükürükle boğuk çıkıyor, ama ben silahı masaya bırakıp onu yakasından tutup yüzüme doğru çekiyorum.

"Seni hasta piç kurusu," diye alaycı bir şekilde ona tükürürüm. İçimdeki öfke beni yalar — acımasız, tehlikeli alevler. "Seni burada öldüremeliyim. Belki de öldüreceğim."

Onu buzdolabına doğru itiyorum ve eğilip kaçma şansı bulamadan yanağına yumruk atıyorum. Yumruğum acıdan haykırıyor ama bunu görmezden gelmeyi öğrendim. Errol benden uzun ve iri ama Fox'la yıllarca kavga etmek bana çok şey öğretti.

Onu yumruklamaya başlıyorum, burnuna, çenesine, yanağına, gözüne vuruyorum. Parmak eklemlerimin altındaki deri kanla ıslanmış ve yumuşamış, lapa lapa olmuş, ama duramıyorum. Öfke her şeyi kaplıyor ve tek düşünebildiğim Rachel.

Rachel için intikam.

Sevdiğim kadının intikamını almak.

"Seni hasta pislik, seni hasta pislik," sanki transa geçmiş gibi tekrar tekrar homurdanıyorum. "Seni geberteceğim."

Silahımı kullanmıyorum ama devam edersem kullanacağımı biliyorum. Burnunu beynine kadar sokup, kemik parçalarıyla beyin dokusunu parçalayacağım. Hayatını böyle sonlandıracağım, mutfağının zemininde kanlar içinde yatarken. Daha kötüsünü hak ettiğini biliyorum, çok daha kötüsünü. Saatlerce böyle devam edebilirim.

Belki de devam ederim.

Sonra arkamda birini duyuyorum ve silahın tetiğinin çekildiğini duymamama rağmen, bir silahın kafama doğrultulduğunu biliyorum. Bu, içinden hissedebileceğin bir şey.

"Dur," diyor bir erkek sesi. "Ellerini kaldır. Hemen."

Adam sakın değil. Sesi zayıf, titriyor ve onun polis memuru James Zimmer olduğunu biliyorum. Bana ateş etmeye niyeti yok ama sesinden anlaşıldığı kadarıyla paniğe kapılmışsa, ateş edebilir.

Ellerimi havaya kaldırıyorum ve Errol yere yığılıyor, kan ve dişler saçarak.

"Arkanı dön," diyor Zimmer.

Yavaşça arkasını dön, çeneni ve ellerini yukarıda tut.

Yüzündeki şok ifadesi neredeyse komik. "Shane Nelson?" diye soruyor.

Tek kelime etmiyorum.

Errol ise henüz bitirmemiştir. Ona yaptıklarından sonra bayılmış olması gerekirken, bayılmamıştır. Yavaşça ayağa kalkmasına rağmen nefes bile alamaması gerekirken, nefes almaktadır.

"Errol, iyi misin?" Zimmer ona sorar.

Ama Errol iyi değil. Mutfak tezgahına tutunarak ayakta durabiliyor, ama iyi değil.

"Shane, ne yapıyorsun? Ne oldu?" Zimmer bana soruyor.

Ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunu kendime saklamam gerekiyor.

Artık yapamıyorum. Çok ileri gittim. Rachel'ın beni affetmesi için dua ediyorum. "Adalet," diyorum ona. "Neden ona yıllardır karısına ve kızına ne yaptığını sormuyorsun?"

Eminim güçleri olsaydı, onlar da aynısını yaparlardı."

Zimmer'in kafası allak bullak olmuş, yüzündeki gölgeler karanlıkta derinleşiyor. "Sen ne diyorsun be? Errol?"

Errol başını kaldırıp bana baktı.

Gözlerine bakıyorum ve sanki cehennemin yüzüne bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Gözleri parlak bir siyahlıkla yanıyor, sanki tüm bu olay onun ruhunu kırmak yerine heyecanlandırmış gibi. "Bu adam," diyor Errol boğuk bir sesle, ağzını zar zor hareket ettirerek, "beni öldürmek için evime zorla girdi. Ben karşı koymadan önce kafama bir av tüfeği doğrulttu ve sonra beni döverek öldürmeye çalıştı."

İçimde her şey donar. Zimmer'a bakarım. "Buraya geldim çünkü Rachel, onun kızı, onun..."

"Bu adam beni öldürmek için buraya geldi," diye bağıyor Errol. "Onu tutuklayın."

Zimmer bana doğru ilerliyor, bir eli titreyerek silahı tutuyor, diğer eli kelepçelere uzanıyor. Belki ikisini birden alt edebilirim, ama Zimmer'a zarar vermek istemiyorum. Oğlunu liseden tanıyorum. İyi bir adamdır.

Ama Errol'un emrinde. Ve Errol ne derse onu yapacaktır.

"Seni lanet olasıca hapse atacağım ve bir daha asla çıkamayacaksın," diye Errol öfkeyle bağırıyor, kesiklerinden kan akıyor. Yüzünden sıyırdığı için parmak eklemlerim zonkluyor. "Duydun mu beni? Orada çürüyeceksin, güzel çocuk."

Kelepçeler Zimmer'ın ellerinde titriyor.

Mahvoldum.

Tamamen bittim.

"Tabii," diye ekliyor Errol yavaşça, "bana bir iyilik yapmazsan."

Yutmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Zimmer'a bakıyorum ama o da duraksamış, bekliyor, benim kadar şaşkın görünüyor.

Bu adama hiçbir iyilik yapmak istemiyorum.

"Senin için hiçbir şey yapmayacağım," diyorum. "Ne yaptığını biliyorum. Bütün dünya bunu öğrenecek."

"Bu lanet dünyada kimse sana inanmaz," diyor Errol. "Şuradaki Zimmer bile. Bu kasabadaki hiçbir polis ya da ucuz avukat. Kendi karım bile. Kimse."

Haklı olamaz. Böyle olmaması gerekiyordu. Polis olduğu için kazanamaz. Cezasını çekmeden kurtulamaz. Yaptığı tüm o iğrenç ve korkunç şeylerden sonra...

"Şimdi, kendimi tekrar etmeyeceğim," dedi ve sanki tüm kozlar elindeymiş gibi konuşuyordu. "Ama senden bir iyilik istiyorum. Ve seni polise şikayet etmeyeceğim. Zimmer de hiçbir şey görmemiş gibi davranacak. Değil mi, Zimmer?"

"Evet, efendim."

"Güzel." Gözleri benimkilere dikildi, hiç cesaret edemeyeceğim bir yerden gelen nefretle. "Kızımdan ayrılırsan ve bir daha buraya yüzünü göstermezsen, tüm bunları unutacağım."

Tereddüt ediyorum. "Neden bunu yapayım ki?"

"Çünkü seni sonsuza kadar hapse attırırım. Bana iyice bak, evlat. Hey, Zimmer, sen de iyice bak. Buraya beni öldürmeye geldin ve Zimmer araya girmeseydi, işini bitireceğinden eminim." Yere bir parça kan tükürüyor ve sonra eksik dişleriyle bana gülümsüyor. "Zimmer hayatımı kurtardığı için terfi almayı hak ediyor bence."

Omzumun üzerinden Zimmer'a bakıyorum. Daha dik duruyor ve bu kasabadaki çoğu basit polis gibi, bundan daha çok hoşuna gidecek bir şey olamaz. Ama hala neler olup bittiğini anlamış değil.

Ben değilim ama. Errol'un benden istediği şey hapishaneden daha iyi bir alternatif değil.

Ve bu yüzden bunu istiyor.

Çünkü bu beni daha da mahveder.

Bizi dokuz yaşından beri, her gün kızının yanında görmüştür. On bir yıllık bir geçmişimiz, on bir yıllık bir aşkımız var. Bunu bırakmanın beni ve onu mahvedeceğini biliyor.

"Düşünmek için fazla zamanın yok," diyor Errol, sesi zayıflamış. "Şehit olma. Hapse girersen, Kamloops'taki cezaevine gönderilirsin. Baban ve büyükbaban çiftlikte bir elini kaybeder. Ailenin itibarı yerle bir olur, bunu ben sağlarım. Ve sen de değerli Rachel'ını yapayalnız bırakırsın. Duydun mu? Yalnız kalacak... ve küçük kasabalar acımasız olabilir."

Onun söylediklerini anlamaya çalışırken kalbim yavaşça çarpıyor. Hapse girersem, onun kimsesi kalmaz. Tek seçeneği taşınmak, ama bunu yapar mı? Ben onu uzaklaştırmadıkça yapmaz. Onu terk edersem, onu uzaklaştırırsam, bu kasabayı sonsuza dek terk eder. Bunu biliyorum. Yıllardır tek konuştuğu şey bu. Sadece benim için burada kalıyor.

Ben buna değmem. Hiçbir zaman değmedim.

Ve babası aptal bir adam değil. Hapse girersem, yaptığım şey ve neden yaptığım hakkında konuşulacağını biliyor. İnsanlar, özellikle benim gibi birinden geldiğinde, nedenini bulmaya bayılırlar. Ben çılgın bir adam olabilirim, ama cinayete teşebbüs, insanların tahmin edebileceği bir şey değildir. Bilmek isteyeceklerdir. Ve insanlar konuşacaktır. Belki Rachel ve Vernalee bile ortaya çıkar.

Ya da Rachel'dan ayrılıp ona gitmesini söyleyebilirim. Tek sorun, o zavallı kız beni seviyor. Kolay kolay gitmez. Eğer olan biteni bir an bile ağızımdan kaçırırsam, kalacaktır.

"Zaman geçiyor," diyor Errol, mutfak sandalyesine çökerek. "Ne olacak?"

RACHEL

GEÇMİŞ - 20 YAŞINDA

Bear Trap bu gece çok hareketli.

Cumartesi gecesi ve herkes burada, hafta sonu için eve gelen Shane'in kardeşleri de dahil. Fox, bir bira ile barda oturmuş, koyu renkli gözleriyle sanki bela arıyormuş gibi odayı tarıyor. Maverick, kasabadan gelen birkaç adamla bilardo oynuyor, yüksek sesli kahkahaları müzik ve sohbetin üstüne çıkıyor.

Her zamanki köşe masamıza oturmuş, biramı yudumlarken Shane'i izliyorum. Bütün gün garip davranıyor. Uzak. Sanki ağır bir yükün altında eziliyormuş, içini kemiren bir şey varmış gibi.

Ne olduğunu biliyorum.

İki gece önce ona babamdan bahsettiğimden beri, beni kucaklayıp her şeyin yoluna gireceğini söylediğinden beri, onu takip eden bir karanlık var. Kızgın olduğunu biliyorum. Babamın bana yaptıklarını anlattığımda gözlerinde görebiliyordum. Elleri titriyordu, çenesi o kadar sıkıydı ki kırılacağını sandım.

Ama bu farklı bir his. Tamamen başka bir şey gibi.

"İyi misin Raven?" Delilah, karşımdaki koltuğa otururken sordu. Bu gece çalışıyordu ama nihayet işler biraz yavaşladı ve mola verebildi.

Boğazımdaki dilek kemiği kolyeye dokunuyorum, Shane'in bana Noel'de verdiği kolye. Gergin olduğumda bunu yapmaya alıştım.

"Evet, iyiyim. Sadece yorgunum."

Bakışlarımı Shane'in durduğu bara doğru takip ediyor, geniş omuzları flanel gömleğinin altında gergin. "Bu gece tuhaf davranıyor."

"Sen de fark ettin mi?"

"Fark etmemek imkansız. Sanki birine yumruk atmak üzereymiş gibi." Bir an durup onu inceler. "Ya da biri ona yumruk atmış gibi."

Midem kasıldı. Daha önce fark etmemiştim, ama şimdi o söyleyince, duruşunda farklı bir şey var.

Sanki... acı çekiyormuş gibi.

Shane, sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi dönüyor ve kalabalık barda gözlerimiz karşılaşıyor. Bir an için yüzü yumuşuyor ve ben, dokuz yaşımdan beri kalbimi çalmış olan Shane'i görüyorum. Benimle kaçıp beni koruyacağına, sonsuza kadar seveceğine söz veren adamı.

Ama sonra gözlerinin arkasında bir şey kapanır ve o başka yere bakar.

Göğsüme kış sisi gibi soğukluk çöküyor.

"Gidip onunla konuşacağım," derim Del'e ve koltuktan kalkarım.

Yerel halk ve birkaç turistten oluşan kalabalığın arasından geçiyorum. Yaklaştıkça Del'in haklı olduğunu daha iyi anlıyorum. Bir terslik var. Parmak eklemleri sıyrılmış, zar zor iyileşmiş. Çiftlikte mi yaralandı? Yoksa başka bir şey mi? Çenesi, genellikle bir şeye karar verdiğini gösteren inatçı bir ifadeyle gergin.

"Hey," diyorum yumuşak bir sesle, koluna dokunarak. Benden uzaklaşıyor.

Gerçekten çekiliyor.

Shane, onu tanıdığım onca yıl boyunca bir kez bile benim dokunuşumdan çekilmemişti.

"Shane?" Sesim barın gürültüsünde kısık çıkıyor. "Ne oldu?"

Birasını bitirip şişeyi bara sertçe koyar. Çok sert. "Bir şey yok."

Ama onun her şeyi, bir şeylerin çok, çok yanlış olduğunu haykırıyor.
"Bana yalan söyleme," diyorum, yaklaşarak. "Bütün gün garip davranıyorsun. O zamandan beri..."

"Ne zamandan beri?" Sesi keskin, sert. Bana hiç bu tonda konuşmadığını hatırlıyorum.

"Sana babamdan bahsettiğimden beri."

Yüzünde bir şey belirir — acı, belki, ya da suçluluk — ama o kadar hızlı geçer ki hayal etmiş olabilirim.

"Evet, şey, bu çok zor bir durum," diyor, sesi gergin.

Bu sözler bana tokat gibi çarptı. Bir adım geri attım, elim göğsüme gitti, sanki hayati bir organım sökülmuş gibi hissettim.

"Ne? *Senin* için çok mu ağır geldi?"

Shane bana baktı, gerçekten baktı ve altın rengi gözlerinde kanımı donduran bir şey vardı. Sanki boğuluyormuş gibi çaresiz ve acı dolu bir şey.

Ama şimdi ben de boğuluyorum.

"Bir dönüm noktasındayım, Rachel," diyor sessizce, neredeyse kendi kendine.

Bar birden çok gürültülü, çok parlak geliyor. İnsanların bize bakmaya başladığını, Maverick'in bilardoyu bıraktığını, Fox'un taburesinde dönüp bizi izlediğini fark ediyorum. Çok gürültü yapmıyoruz ama yine de herkes bir terslik olduğunu anlayabiliyor.

Çünkü gerçekten çok kötü bir şey var.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım.

Shane, hiç kendisine yakışmayan, sanki rol yapıyormuş gibi sert bir kahkaha atıyor. "Tabii ki anlamıyorsun. Bak, Rachel..." Elini saçlarından geçiriyor, içindeki savaş amber rengi gözlerinden okunuyor. "Bu artık işe yaramıyor."

Her kelime göğsüme bıçak gibi saplanıyor. "Shane, neden bahsediyorsun? Ne oluyor?"

"Olan şey, bunu yapamayacağım," diyor, sesi aniden sessizleşen barda yankılanıyor. "Yapamam... bunu yapmaya devam edemeyiz."

Dünya yan yatıyor. Kendimi bara tutunmak için uzanıyorum ama Shane bana yardım etmek için kıpırdamıyor.

"Öyle demek istemedin," diyorum, ama sesim titriyor. "Shane, öyle demek istemedin. Beni seviyorsun. Sen dedin ki..." Sanki ona fiziksel acı vermişim gibi gözlerini kapatıyor. O! Gözlerini tekrar açtığında, boş bakıyor. "Seni, senin sevilme istediğin gibi sevemem."

Tek bir cümle.

Tek bir lanet cümle.

Tüm dünyayı paramparça etmek için bu kadarı yeterli.

"Bu ne anlama geliyor?" diye nefes nefese soruyorum. "Shane, bu ne anlama geliyor?"

Ama gözlerini açtığında, Shane'in yüzü dikkatlice ifadesizleşmiştir. Sanki kendini hiçbir şey hissetmemek için zorluyor gibidir. "Bu, senin için iyi olmadığım anlamına geliyor, Rachel. Bu, bu kasabadan ayrılman ve sana hak ettiğini verebilecek birini bulman gerektiği anlamına geliyor."

Gözlerime kısa bir süre bakıp sonra başka yere çeviriyor. Sanki içsel bir savaş veriyormuş gibi soğuk ve kontrollü. Üç gece önce benimle sevişen adamla hiçbir alakası yok. Ağlarken beni kucaklayan, beni koruyacağına söz veren çocukla hiçbir alakası yok.

Bu yabancıнын kim olduğunu hiç bilmiyorum.

"North Ridge'den ayrılıyorum," diyor sessizce. "Mezuniyetten sonra. Buradan gidiyorum ve sen... sen de gitmelisin. Uzağa. Zaten hep gitmek istemiştin."

Bütün barın sessizleştiğinin farkındayım. Herkes bu olayı sanki bir tür sapkın eğlence, bir pembe dizi gibi izliyor. Del'i görüş alanımın kenarında görebiliyorum, yüzü şoktan solmuş. Maverick bilardo sopasını bırakmış. Yaşlı Joe bile içmeyi bırakıp bakıyor.

"Ama sen demiştin ki..." Sesim titriyor. "Benimle kaçacağını söylemiştin. Kalbin benim evimde olduğunu söylemiştin."

Shane sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Bir an için maskesi düştü ve gözlerinde saf acı gördüm. Ama sonra sanki darbeye hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirdi.

"Hatalıydım," diyor sessizce ve sesi kırık camların üzerinde sürükleniyormuş gibi geliyor. "Biz çok genciz, Rachel. Bu

çok ağır. Babanın sana yaptıkları... Bunu düzeltemem. Senin ihtiyacın olan kişi olamam."

İstek kemiği kolye cildime değiyor gibi yanıyor. Titreyen parmaklarımla kolyeye dokunuyorum ve Shane'in gözleri hareketimi takip ediyor.

Kolyeyi gördüğünde, yüzünde bir şey kırılıyor.
Saf yıkım gibi bir şey.

"Rachel," diye fısıldadı ve bir an için yine kendisi gibi seslendi. Benim tatlı Shane'im gibi.

Ama sonra dikleşir ve duvarlar tekrar yükselir.

"Onu saklamalısın," diyor sertçe. "Bir dilek tut. Burası daha iyi bir yer olsun diye dilek tut. Daha iyi..." Kendini durduruyor, çenesini sıkıyor. "Sadece daha iyi bir şey dile."

Ellerim o kadar titriyor ki, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Shane, lütfen. Lütfen bunu yapma. Sorun ne olursa olsun, çözebiliriz. Bunu birlikte atlatabiliriz. Her zaman atlattık."

"Hayır!" Bu kelime çaresiz ve acı bir şekilde ağzından patladı. "Bunu düzeltemeyiz Rachel. Anlamıyor musun? Bazı şeyler düzeltilemez." Sesi fısıltıya dönüştü. "Senin ihtiyacın olan adam olamam. Olabileceğimi sanmıştım ama olamıyorum. Ben... Artık seni sevmiyorum. Yapamıyorum."

Her kelime sırtımdan soğuk su dökölüyor. Nefes almakta zorlanıyorum, hayatım hakkında bildiğim her şey etrafımda parçalanırken.

"Korkuyorsun," diye fısıldadım, mantıklı bir şey bulmaya çalışarak. "Bana babam hakkında anlattıklarım yüzünden korkuyorsun. Ama Shane, bu bizi değiştirmez. Birbirimiz için hissettiklerimizi değiştirmez."

Yüzü acı çekiyormuş gibi buruşuyor. "Her şeyi değiştirir," diyor boğuk bir sesle. "Görmüyor musun? Sen bu yerin sana verebileceğinden çok daha fazlasını hak ediyorsun. Benim sana verebileceğimden çok daha fazlasını."

Hava ağırlaşır, boğucu olur. "Bana neyi hak ettiğimi söyleme. Bunu ben karar veririm. Ve ben seni seçiyorum. Bizi seçiyorum."

"Şey... Ben istemiyorum." Sözler düz ve kesin bir şekilde çıkıyor. "Artık bunu istemiyorum, Rachel. Yapamıyorum."

Şimdi ağlıyorum, tüm vücudumu sarsan çirkin hıçkırıklarla. Kolye göğsüme ağır geliyor, sahip olduğumuzu sandığım her şeyin bu küçük sembolü. Olduğumuzu sandığım her şeyin.

Parmaklarım tokayı bulur ve onunla mücadele ederim, ellerim keder ve öfkeyle titriyor.

"On iki yıl," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımın arasından ona bakarak. "On iki yıl, Shane. Sekiz yaşından beri. Bunların hiçbirisi gerçek miydi?"

Shane'in soğukkanlılığı sonunda tamamen çatlar. Yüzü buruşur ve bir an için bana uzanacakmış gibi görünür. Sanki her şeyi geri almak istiyormuş gibi.

"Hepsi gerçektir," diye fısıldadı, o kadar sessizce ki neredeyse duymadım. "Her saniyesi gerçektir."

Ama sonra geri adım atar, başını sallar. "Ama artık bitti. Bitiyor olmalı."

İçimde bir şey kırılıyor. Çatlamıyor, kırılıyor. Tamamen ve tamamen parçalara ayrılıyor, o kadar küçük parçalara ki, onları bir daha asla bir araya getiremeyeceğimi biliyorum.

Barda etrafıma bakıyorum, bize bakan tüm yüzlere. Bir şey söylemek istiyor gibi görünen ama ne söyleyeceğini bilemeyen Fox'a. Kendinden emin sırtışı tamamen kaybolmuş Maverick'e. Gözleri yaşlarla dolu Del'e.

Dünyada en çok sevdiğim insanın benden uzaklaşmasını izleyen tüm bu insanlara.

Kolye sonunda elimde serbest kalır. Birbirimiz için her şeyin sembolü olan minik dilek kemiğine bakıyorum.

"Biliyor musun?" diyorum, kırılacak bir şey kalmadığı için sesim şaşırtıcı derecede sabit. "Sen bir korkaksın, Shane Nelson. Bizim için savaşmaktan çok korkuyorsun, büyük sorunlardan, gerçek sorunlardan çok korkuyorsun, bu yüzden kaçırıyorsun." Ona doğrudan bakıyorum, son kez olacağını bildiğim için yüzünü ezberliyorum. "Ama kalman için yalvarmayacağım."

Tüm gücümle kolyeyi onun ayaklarının önüne fırlattım. Kolye, sessizliği bozan küçük bir tıkırtı ile yere düştü ve fıstık kabuklarıyla kaplı zeminde ikiye bölündü.

Tıpkı bizim gibi.

Shane uzun bir süre kolyeye bakıyor ve parçaları almak için eğildiğinde ellerinin titrediğini görüyorum.

Bana tekrar baktığında, gözleri yaşlarla dolmuştur. "Özür dilerim," diye fısıldar. "Rachel, çok özür dilerim." Ama özür bu durumu düzeltmez.

"Hoşça kal, Shane," diyorum sessizce.

Sonra dönüp, titrek ayaklarla kapıya doğru yürüyorum, onun adımı seslenmesini bekliyorum, umuyorum. Peşimden gelip, sarhoş olduğunu, korktuğunu, paniğe kapıldığını söylemesini. Bunların hepsinin korkunç bir kabus olduğunu ve onun kollarında uyanacağımı, her şeyin yoluna gireceğini.

Ama seslenmiyor.

Peşimden gelmiyor.

Beni terk etmeme izin veriyor.

Ve kapıdan çıkıp soğuk Ekim gecesine adım attığımda, buraya bir daha asla dönmeyeceğimi kesin olarak biliyorum. Onu bir daha asla görmeyeceğim.

Çünkü Shane Nelson bana, dünyada en çok sevdiğin kişinin, senin asla mümkün olmadığını düşündüğün şekillerde seni incitebileceğini öğretti.

Ve bu dersi sonsuza kadar unutmayacağım.

RACHEL

Bazı şeyler asla değişmez.

Bunlardan biri de Bear Trap pubı.

On dokuz yaşına girip yasal olarak içki içebilmeye başladığım anda, bu lanet pub benim için üçüncü evim gibi oldu (üçüncü diyorum çünkü Shane'in evi ikinci evimdi). Neredeyse her gece buradaydım, sarhoş olmak için içmiyordum, gerçi bazen çok fazla Jaeger bomb içtiğimde sarhoş oluyordum, ama sadece bir iki bira içip arkadaşlarımla eşliğinde eğleniyordum.

Bu gece de her zamanki gibi görünüyor. O zamanlar Del de burada çalışıyordu, ama şimdi olduğu gibi barın sahibi ve yöneticisi değildi. Ama küçük sarı kaselerde hala fıstık vardı, kabukları yere rastgele atılmıştı ve ışıklar hala loştu (bira gözlükleriyle birleşince burası oldukça flört mekanıydı) ve duvarlar karanlık ve solmuş dağ hatıralarıyla kaplıydı. Hatta Old Joe bile hala her zamanki yerinde oturuyor.

Aslında şu anda içtiğim birayı bana Old Joe ısmarladı, ama Fox bir sonraki turu ısmarlamak için söz verdi. Barın yanında, devasa bir adam gibi oturuyor.

"Şerefe," diyor Fox, birasını kaldırıp benimkine çarpıyor.

"Şerefe," diyorum ve bir yudum alıyorum.

"Gözlerime bakmadın," diye alay ediyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Yedi yıl kötü seks."

Del barın diğer ucundan burun kıvrıyor. "Saçmalık."

"Saçmalık mı?" Fox, koyu renk kaşlarını kaldırarak tekrarlar. "Ne zamandan beri saçmalık demeye başladın, Del?"

"Her gün saçmalık diyen insanlarla uğraşmaya başladığımdan beri. Siz ikiniz, son zamanlarda buraya gelen en genç insanlarsınız. Bear Trap'in yerli halk için olması gerektiğini biliyorum, ama yerli halk neden bu kadar yaşlı olmak zorunda?"

Fox güldü. Fox pek gülmezdi. Bu bakımdan Hank ve Shane'e çok benziyordu, ama çok daha karamsardı. Ama bu gece Del'in söylediği hemen her şeye gülüyor ve gülümsüyordu.

"Benden mi?" der Del, barın logosu olan soluk renkli tişörtüne bakar. Tişört, göğüsleri tarafından o kadar gerilmiş ki logo okunamaz hale gelmiştir. "Belki daha şık giyinmeliyim."

"Dalga mı geçiyorsun?" Fox, daha dik oturarak taburenin basamağına ayağını vurarak diyor. "Müşterilerin kalp krizi geçirmeye başlamadıkça sakın değişme. O göğüsler oldukça tehlikeli."

Islak bezini buruşturup yüzüne fırlatır, ama o tek eliyle yakalar. "İyi denemeydi, bebeğim," der.

"Sen bir domuzsun," diye karşılık verir, ama gülümsüyor.

Onları televizyon dizisi izler gibi izlerken gülümsemeden edemiyorum. Bu ikisinin henüz yatmadıklarına inanmakta zorlanıyorum. Bir ara mutlaka yatmış olmalılar. Ama aralarında çok fazla cinsel gerilim var.

"Uh oh," diyor Del, gözleri kapıya dikilmiş halde.

Omzumun üzerinden Shane'in içeri girdiğini görüyorum. Kirli kot pantolon ve bu havaya göre çok sıcak olan beyaz bir termal giyiyor, ama yine de gergin kasları harika görünüyor. Beni ve Fox'u görünce duruyor.

"Üzgünüm, Rach," diyor Del fısıltıyla. Ben sadece elimi sallayarak onu sakinleştiriyorum. "Sorun yok. Biz iyiyiz."

"Siktir git, iyi misinizmiş," diye mırıldanır Fox.

"Selam," diyor Shane, barda durarak. Bana ve Fox'a başını sallıyor. Kuzgunu gömdükten ve tamamen sessiz bir şekilde çiftliğe döndüğümüzden beri onu görmemiştim. O gün dündü ve o zamandan beri olanları kafamda kurup duruyorum. Terli gömleğinden hissettiğim karın kasları

, bacaklarımın onun bacaklarına değmesi, teninin kokusu, her gece beni rüyasında gördüğünü söylediğinde gözlerindeki bakış. Beni özlediğini söylediğinde sesinin tınısı.

Hissettim. Hissetmemeliydim, ama hissettim. Kalbimin kilidini açıp içeri girerek, ben de onu ne kadar özlediğimi fark edene kadar orada kaldı.

Ve en kötüsü, artık çok geç. Güneşli günlerimizi yaşadık, gençlik aşkımızı yaşadık. O pişman olsun ya da olmasın, beni uzaklaştırdı ve ayrıldık, geri dönüp bunu değiştiremezsin. Duygularını değiştirmek kadar kolay bir şekilde geçmişini değiştiremezsin.

Şimdi berbat bir haldeyim, ona kızgın kalmam gerektiğini bilirken, sanki ayrılmamızın tek büyük nedeni buymuş gibi kendime kızıyorum. Onun benim tenime dokunmaması, göğsümde havai fişekler patlatmaması için. Samuel var, erkek arkadaşım. Birbirimize deli gibi aşık olmayabiliriz ama bu zamanla gelir, gelmek zorunda, ve Shane'in etrafımda olması eski duyguları uyandırdığı için, sözleri çok güzel olduğu için bu potansiyeli mahvedemem.

Ama o sözler içtendi. Sen de biliyorsun. Yıllardır duyduğun en gerçek sözlerdi.

Birayı yudumlayıp Shane'in burada olmasının sorun olmadığını göstermeye çalışıyorum, ama sorun var. Bu yüzden bu lanet bara geldim zaten.

Fox bana yan gözle bakıp kalkıyor. "Jukebox'a para atmaya gidiyorum."

Fox'un uzaklaşmasını izleyen Del, Shane'e "Ne alırsın?" diye sorar.

Shane ona yarım bir gülümsemeye cevap verir. "Neden soruyorsun ki?"

Del gözlerini devirir ve buzdolabından bir şişe bira alır, ona uzatır.

Sonra Shane bana döner. "Oturmamın sakıncası var mı?"

Kafamda bir kelime bulamadan başımı sallarım ve Shane yanımdaki koltuğa oturur.

"Seni burada göreceğimi beklemiyordum," diyor bana, bir yudum bira içmeden önce. "Çok güzelsin."

Ben de onun ilk cümlesinde böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum. Aramızda çok garip bir durum vardı ama o hiç tereddüt etmeden hayatına devam ediyordu.

"Teşekkürler," diyorum ona. Sanırım bu gece, son zamanlarda olduğum terli, kirli çiftçi kız halimden kurtulmak için gerçekten çaba sarf ettim. Gözlerime uyan, askılı, kat kat mavi bir maksi elbise giydim, saçlarımı omuzlarıma döküyorum, ancak boynuma ter basmasın diye gevşek bir örgü yapıp geriye atıyorum ve sadece çok az maskara sürüyorum.

O bana yaklaşıyor ve ben donmamaya çalışıyorum. "Geçen gün için özür dilemek istedim."

Ona tuhaf bir bakış attım ve başımı bir santim geriye çekerek, "Özür dilenecek bir şey yok," dedim.

Bana, gözlerimin derinliklerine bakarak, o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki, kafamdaki sonraki düşünceler toza dönüşüyor. "Sadece arkadaş olalım istiyorum."

Oh. Böyle bir şey söyleyeceğini beklemiyordum.

Del'e bir göz attım, o da hemen arkasını dönüp barın önünde işine daldı, dinlemiyormuş gibi yaptı. Ben buna inanmadım.

Arkadaşlar. Eh, sanırım bunu yapabilirim. Zaten böyle başlamıştık.

"Tamam," diyorum ona. "Arkadaş olalım."

Ama arkadaşlar birbirlerini öpmek, sevişmek, aşk adına birbirlerine defalarca teslim olmak nasıl bir şey bilir ki?

"Arkadaş olalım," diyorum tekrar, sanki kendimi ikna ediyormuş gibi. Kahretsin, son zamanlarda birbirimizi görmezden gelmek bile inanılmaz zor hale geldi. Aklımdan çıkmadığı bir dakika bile yok. Buradaki her şey onu hatırlatıyor çünkü her şey o.

"Bir içki daha içmelisin," diyor bana, dirseğine dokunarak. Del'e bakıyor. "İki viski."

"Benimkine kiraz koy," diyorum ona.

Bana içimden gelen bir gülümsemeyle, tatlı bir sıcaklık hissettiriyor. "Hâlâ viski ve kirazları seviyorsun."

Omuzlarımı silkiyorum, sanki sır paylaşıyormuşuz, eskiden olduğumuz insanlar olmak için komplo kuruyormuşuz gibi bana yaslandığının farkındayım. "Daha tatlı oluyor."

O da başını sallar, elinde birayı tutar. "Senin o Jaegermeister bokunu sevdiğini hatırlıyorum."

"On sekiz yaşındaydım," diyorum ona. "Reşit olmayan tüm içkiciler bunu sever. Sen hariç. Sen o zamanlar bile olgun bir ruhluydun. Viskiye veya çavdar viskisini sek içiyordun, bardağından yudumlayarak, tıpkı baban ve büyükbaban gibi."

Bir an barın üstüne, şişesinin dibinde biriken buğuyu izleyerek düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Biliyorum," diyor ciddi bir sesle. Derin bir nefes veriyor. "Onlar gibi olmak istedim. Çiftlikte çalışacağımı biliyordum. Bunun için doğduğumu biliyordum. Fox, Mav, onlar özgürce koşuyor, kayalıklardan atlıyor, uçaklardan atlıyorlar. Ben ise burada kaldım."

Boğazımın arkasında bir şey batıyor ve onu yutmaya çalışıyorum. "Hiç farklı bir hayat istedin mi?"

Başını bana doğru çevirir, gözleri sadece birkaç santim uzaklıkta, kırmızı biranın renginden daha çok kehribar rengindedir. Başka birine baksa, son derece samimi bir an yaşıyoruz gibi görünebilir. Belki de öyledir. "Seninle kaçacağımı söylemiştim," diye fısıldar, sesi o kadar alçak bana hafif bir şok dalgası gönderir. "Ciddiydim. Seninle her yere giderdim. Seninle olmak şartıyla başka türlü bir hayat denerdim."

Bu beni şaşırttı. Tamamen. Her zaman onun boş vaatlerde bulunduğunu düşünmüştüm.

"Ama çiftçi olmayı seviyorsun," diyorum yumuşak bir sesle.

"Şimdi seviyorum," diyor. "Gerçekten seviyorum. Ama büyürken, bu işi devralmam, yardım etmem, onlardan biri olmam beklendiğini biliyordum. Bu iş için doğdum dediğimde, bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum. Fox ve Mav kendi işlerini yaptılar ve çiftliği bir arada tutmak, çiftliği ayakta tutmak bana düştü. Ve belki... belki de bunu borçlu olduğumu hissettim, anlarsın ya. Annem yüzünden. Çünkü bunu telafi etmek için bir şeyler yapmam gerekiyordu... bunu."

Kahretsin. Shane için kalbimin tekrar kırılmasını istemiyorum, ama kırılıyor. Kırılıyor. Yıllar boyunca onun o şeytanlarla boğuşmasını gördüm

onunla mücadele ettiğini gördüm ve bunların ne kadar ciddi ve hayat değiştirici olacağını hiç bilmiyordum. Çiftliğe bağlı kaldı çünkü sadece doğduğu için kendi ailesine borçlu olduğunu düşünüyordu.

"Ama," diye sessizce devam ediyor, bir an dudağını ısıırıyor. "Bir süre sonra alıştım. Sevmeye başladım, sonra da bayılmaya başladım. Babam ve dedem gibi viski içiyordum çünkü onlar gibi olmak, onların yaptıklarını yapabilecek kadar iyi olduğumu kanıtlamak istiyordum. İçki alışkanlığı, diğer her şey alışkanlık haline geldi. Ve şimdi bu benim hayatım."

Onu izliyorum, her şeyini içime çekiyorum. Çenesinin kesimi, dudakları, içkisine kaşlarını çatarken kaşlarının çekilmesi. Çok değişmiş ama yine de aşık olduğum aynı çocuk. Beni koruyan, kurtaran, dünyam olan çocuk.

Arkadaşlar. Onunla *arkadaş* olmam mı gerekiyor? Bu adam hala kalbimin çoğuna sahip olabilir.

"Ama mutlu musun?" diye fısıldıyorum.

Bana bir an bakıyor, bakışları dudaklarımdan üzerinde öyle bir şekilde duruyor ki, ne düşündüğünü biliyorum.

Ve onun da öyle düşünmesini istiyorum.

"Neredeyse," diye cevapladı sonunda. "Ya sen?"

Herkese verdiğim standart cevabı vermeliyim. Kendime verdiğim cevabı.

Ama Shane'e artık yalan söyleyemem.

Basitçe başımı sallıyorum. "Hayır. Ben değilim."

"Böldüğüm için üzgünüm," diyor Fox, aniden arkamızda belirerek. Elini omzuma koyuyor ve beni gerçeğe döndüren sert bir şekilde sıkıyor. "Rachel, birkaç arkadaşımı görmeye çıkıyorum. Eve bırakmam gerekirse daha sonra gelirim."

"Bu gece içmeyecek misin?" diye sorar Shane.

"Hayır, yarın görevde olabilirim, o yüzden formda olmam lazım. Görüşürüz."

Sonra gider. Onun gitmesini izlerim çünkü bu bana kendimi toparlamak, Shane ile aramızda olanlardan biraz uzaklaşmak için zaman verir. Ne olduğunu bile bilmiyorum, ama geri çekilemeyeceğim bir şeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu.

Bu yüzden içmeye devam ediyorum.

Viski ve kirazlarımı bitiriyorum. Shane de kendininkileri bitiriyor.

İki tane daha içiyoruz.

Sonra iki tane daha.

Sonra Waylon Jennings'in "You Ask Me To" şarkısı jukebox'tan çalmaya başlar ve Shane ayağa fırlar, neredeyse taburesini devirir. Kolumu yakalar ve zaten insanlarla dolu dans pistine çeker.

Kollarını bana doladı ve boynuma doğru şarkı söylemeye başladı. "Dünya bana aptal desin, ama sen ve ben mutluyuz..."

Koro kısmının geri kalanını ona geri söyleyerek gülüyorum. Bu bana lise mezuniyet partimizi hatırlatıyor, babamın el koyduğu kaçak içki içip, dans salonunun dışında saman balyalarının üzerinde oturup küçük bir hoparlörle kendi özel partimizi yapardık. Bu şarkı çalmaya başladı ve Shane bana söylemeye başladı, her kelimeyi Jennings'in taklidini yaparak.

O gece ona daha da aşık oldum. Tıpkı

önceki geceler gibi.

Sonraki geceler gibi.

Ve bu hiç, ama hiç bitmedi.

"Dışarı gel," Shane kulağıma fısıldadı, nefesinin sıcaklığı beni ayak parmaklarıma kadar ısıttı, çaresiz bir sıcaklıkla sardı.

Başımı salladım ve onun beni kaçırmasına izin verdim. Del'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama umursamıyordum.

Şu anda beni tutan adam dışında hiçbir şey umurumda değil.

.

Elini benimkine kenetlemek için uzattı.

Shane beni otoparka götürüyor ve onun kamyonetinin yanında durana kadar

kamyonetinin yanına kadar götürüyor.

"Araba kullanamayacak kadar sarhoşsun," diyorum ona. Ama söyleyebildiğim tek şey bu.

Bir anda, yüzüm onun büyük, sıcak elleriyle kavranıyor ve ağzı ağzımı kaplıyor ve ruhumdaki tüm kötü yanlarım kaçıyor. Onun dudakları, yumuşak ve aç bir şekilde dudaklarıma değiyor,

dilinin, ellerinin beni kavrayıp yerinde tutan, sahiplenici ve güçlü dokunuşunun yerini aldı.

Düşünmek için çabalıyorum. İçimde kendimi geri çekebileceğim o sert yeri bulamıyorum. Shane Nelson'a kendimi teslim etmek çok kolay olduğu için ona boyun eğiyorum.

Elim beline gidiyor, önce tereddütlü, sonra öpücüğümüz yoğunlaşıp çılgınca dönüşürken agresifleşiyor. Bunca yıl, bunca yıl.

Ağzıma inliyor.

Başının arkasını tutuyorum, boynundaki sıcaklığı hissediyorum.

Beni kamyonun kapısına doğru iter, kapı kolu kalçama batar ama umurumda değil.

Dudakları boynuma yöneliyor, sanki doyamayacakmış gibi emiyor, öpüyor ve yalıyor, ben de bırakmaktan korktuğum için tırnaklarımı gömleğine geçiriyorum, durduğumuz anda bu anın ötesinde ne olacağını görmekten korkuyorum.

Durmak istemiyorum.

Zaten ısıldım, her yerim zonkluyor, onu arzuluyorum. Bana karşı her zaman böyle bir etkisi vardı ama şimdi on katına çıktı, beni onun kollarında tamamen güçsüz bırakıyor.

Onu çok istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Bunca zamandır ona ihtiyacım vardı.

O inliyor, bu ilkel, çaresiz ses, ağzı tekrar ağzımı bulduğunda ve dili içeri girip benimkine sürtünerek beni çıldırtana kadar. Onun için çıldırıyorum, her zaman çok çıldırıyorum.

"Rachel," diye fısıldıyor, nefessiz, aç. Kulağıma doğru bir yol çizerek yalıyor, kulak mememi dişlerinin arasına alıp çekiyor, sıcak nefesi beni sarıyor.

Ve ben eriyorum.

Eriyorum.

Tam burada, bu otoparkta.

Kalbimi kırdığı aynı otoparkta.

Ve tıpkı bir iğnenin plak üzerinde çizdiği gibi, her şey sefil bir şekilde durur.

Bir kenara ittiğimi sandığım öfke bir anda geri geliyor ve geri çekiliyorum, parmaklarımı onun sert göğsüne bastırıyorum.

onu geri iterek. "Hayır," diyorum.

Gözleri, otoparkın üzerindeki ışıkların altında şehvetle parlıyordu ama yüzümü okurken bir anda kendine geldi. "Ne?" dedi, sesi kalınlaşmıştı.

"Hayır," diyorum tekrar ve aramızdan sıyrılarak uzaklaşıyorum. "Hayır, olmaz. Hayır, Shane, bunu yapamazsın."

Beni inceler, nefesini düzeltmeye çalışır. Kot pantolonundaki ereksiyonunu düzeltir.

Bu manzarayı görünce içimi kaplayan sıcak arzuyu görmezden geliyorum. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyi kes!" diye bağıriyorum, saçımı çekerek. "Lanet olsun, Shane."

Neredeyse tekrar söyleyecekti, bunu anlayabiliyordum.

Tam bir Kanadalı. Sonra şöyle dedi: "Senin erkek arkadaşın yüzünden."

"Hayır. Evet. Her şey yüzünden... Shane... Tanrı aşkına, nerede olduğumuzu görmüyor musun? Bilmiyor musun, hatırlamıyor musun, burada son olarak ne olduğunu anlamıyor musun?"

Gözlerini kapatır, kamyonete yaslanır, alnını yumruklarıyla ovuşturur. Hiçbir şey söylemez.

"Shane. Beni mahvettin. Beni değiştirdin. Bunu burada yaptın ve bunu asla unutamayacağım çünkü neden yaptığını asla anlayamayacağım. Neden tüm arkadaşlarımızın, kardeşlerinin, herkesin önünde bana artık beni sevmediğini, hiç sevmediğini ve benim sonsuza kadar gitmemi istediğini söyledin? Shane, sen böyle dedin. Ve ben hala... buna inanamıyorum çünkü sen böyle biri değilsin. Ama yine de inanabiliyorum çünkü... beni kim sevdi ki, hem de içtenlikle?"

Başını kaldırdı, gözleri dağ zirvesinden daha keskin. "Öyle değil Rachel. Öyle söyleme. Sakın öyle söyleme."

Gözlerim yaşlarla doldu ve hayal kırıklığıyla ellerimi havaya kaldırdım. "O zaman neden? Neden yaptın?"

"Çünkü başka seçeneğim yoktu," diyor, sesi çelik gibi.

"Ne?"

"Başka seçeneğim yoktu Rachel. Hayır, dur, bu doğru değil. İki seçeneğim vardı. Ve ikimiz için en iyisi olduğunu düşündüğümü seçtim."

Ona bakıyorum, gözyaşları yüzümden süzülüyor, kalbim göğsümde yerini bulmaya çalışıyor. "Neden bahsediyorsun?"

Derin bir nefes alır ve gözlerini kaçıır, gözlerinde sessiz bir çılgınlık parlar. "Önceki geceyi hatırlıyor musun? Baban... sana saldırdı. Beni aradın. Seni eve götürdüm. Bana her şeyi anlattın. Uyuyakaldın..." Gözleri benimkilere döner. Yutkunur. "Uyandığında benim orada olmadığımı hatırlıyor musun? Ahırdıydım. Parmaklarımin eklemelerine bandaj sarmıştım çünkü dizginleri ellerime doladığım sırada atlardan biri beni ürküttü."

Hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum çünkü o sabah birlikte geçirdiğimiz son sabahtı. Sevdğin biriyle geçirdiğin son günü, sanki dünyadaki son gününmüş gibi her zaman hatırlarsın. Her bakış, her koku, her dokunuş. O gün, sanki kendi içindeki şeytanlarla gürşeyormuş gibi davrandığını hatırlıyorum. Bunun, önceki gece ona söylediğim şeyle bir ilgisi olduğunu düşündüm, bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Onu suçlayamazdım.

"O zaman babanın, bir evi soymaya çalışan birkaç uyuşturucu bağımlısı tarafından şiddetli bir şekilde dövüldüğünü hatırlıyor musun?"

Sadece ona bakıyorum ve kalbimde, beynim bile yetişemeden yapboz parçalarının bir araya geldiğini hissediyorum.

"Uyuşturucu bağımlısı yoktu. O bendim. Bana sana ne yaptığını anlattın ve tek istediğim onu öldürmektir. Ve neredeyse yaptım. Her şeyi mahvettim, Rachel. Ve sonunda... başka seçeneğim yoktu."

Sadece başımı sallayabiliyorum, elim göğsümde, kalbim göğsüme çarpıyor. "Sen benden ayrıldın..." diyorum zayıf bir sesle.

"Baban söylediği için senden ayrıldım. Ya öyle olacaktı ya da hapse girecektim."

"O... o sana benden ayrılmanı mı söyledi? Neden?"

Bana ekşi bir gülümseme atıyor. "Çünkü beni hapse atmaktan daha çok öldüreceğini biliyordu. Seni ne kadar sevdiğimi biliyordu. Beni nasıl inciteceğini biliyordu. Beni gerçekten acı çekecek neyin olduğunu biliyordu. Bu yüzden bunu yapmak zorundaydım. Sana olabildiğince acımasız ve zalim davranmak zorundaydım. Kolyenin koparıp bana atmanı istedim ve sen de öyle yaptın. Senden o tür bir nefret görmek istedim, çünkü ancak o zaman

beni sorgulayabilirdin. Ve ancak o zaman burayı terk edebilirdin. Ancak o zaman güvende olabilirdin." Dudaklarını yalar. "İşe yaradı. Gittin. Ve o artık sana zarar veremez."

Buna inanamıyorum. Otopark etrafımda dönmeye başlıyor, ışıklar galaksiler gibi dönüyor.

Bu nasıl olabilir? Olan her şey bir yalan üzerine mi kurulu? Ve kalbim Shane'in yaptığı şey için şarkı söylemeye çalışırken, bunun aşkın kaybı değil, hayatın korunması için olduğunu, farklı bir ritimle atıyor. Yetişmeye çalışıyor, anlamaya çalışıyor.

Son altı yıl yeniden yazıldı.

Yeni hayatımın temeli olan her şey altımdan çekildi.

Hem çok mutlu hem de kafam karışık, öfkeli... kaybolmuş hissediyorum.

"Tekrar özür dilememeliyim çünkü bunu sevmediğini biliyorum," diyor Shane. "Ama sen gittiğinden beri her gün bu gerçeğe başa çıkmaya çalışıyorum. Seni bu kadar incitmek zorunda kaldığım için kendimi çok kötü hissediyorum ve bunun tek karşılığı senin güvenli ve özgür bir yerde olman. Ama lanet olsun, Rachel. İşin bu noktaya geldiği için çok üzgünüm. Gençtim, düşünemiyordum. Seni incittiği için onu incitmekten başka bir şey düşünemiyordum ve bu yüzden ikimizin de hayatını mahvettim. Bununla başa çıkmanın zaman alacağını biliyorum."

Kısa bir bakışla ona başımı sallıyorum. Artık burada kalamam. Onunla başa çıkamıyorum.

"Ben gidiyorum," diyorum dalgın dalgın, kelimeleri bulmaya çalışarak. "Fox dönmüş mü, beni eve bırakabilir mi diye bakayım."

"Emin misin?"

"Evet, ben... Düşünmeye zaman lazım." Nefesimi içime çekiyorum, göğsüm sıkışıyor. "Tanrım, Shane. Bu her şeyi değiştirir."

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

Ona bakıyorum ve mide bulantısı hissederek kaşlarımı çatıyorum.

"Hiçbir fikrim yok."

Sonra uzaklaşıyorum, önce sendeleyerek, sonra hızlanarak, ta ki bara geri dönene kadar.

Her şey çoktan farklı görünüyor.

SHANE

Kan ve silahlarla dolu rüyalar görüyorum. Dişsiz sırtışırlar ve şeytani gözler. Atan kalplerin üzerinde hapishane parmaklıkları. Rachel'ın dudakları. O güzel dudaklar, üzerlerinde viski tadı, maraschino kirazları. Umut. Çok fazla umut.

Bu gerçekten oldu mu?

Gerçeğin perdesi altında dünya farklı görünüyor.

Bir gümbürtü tüm odayı sarsar, bıçaklar beynime saplanır.

"Hay sıçrayın, Shane," Maverick'in sesi gürlar. "Dün gece içtin mi ne yaptın?"

İnlerim ve bir gözümü açarım. Oda dönüyor. Dün gecenin parçaları etrafımda toz gibi durmasına rağmen artık rüya görmüyorum.

"Saat kaç?" diye yastığa mırıldanıyorum.

"Saat dokuz, keskin nişancı," der, yatağın kenarını tekmeler, keskin nesneler kafamda parçalanır. "Sizi kovboyların horozlarla birlikte kalktığını sanıyordum."

"Çoğu kovboy kendi ağırlığı kadar viski içmez," diyorum zorlukla. Ağzımın tadı ekşi toprak gibi.

"Sen ne saçmalıyorsun?" diyor Mav. "Tabii ki içerler. Tek fark, onlar içkiyle başa çıkmayı biliyorlar, sen ise belli ki bilmiyorsun. Senin Nelson ailesinden olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Neden buradasın, odamda durmuş bana bağıırıyorsun?" Başım dönüyor ama yavaşça ayağa kalkıyorum.

"Çünkü babam bugün yardımına ihtiyacın olduğunu söyledi. O gezmeye çıktı, sulama borularını senin yapman gerektiğini söyledi. O iş için yardıma ihtiyacın olduğunu biliyorum

biliyorum."

Başımı sallıyorum. Sulama tüm gün süren ve zaman alıcı bir iştir. Genellikle bu işi yapmak için birini işe alırız, ancak bu zor bir iştir ve bu yıl şimdiden üç farklı kişi denedik. Tarlalara (saman veya silaj için kullandığımız) su ulaşması için boruları her gün taşımamız gerekiyor ve bazı hatlarımız elle çalışıyor, bu yüzden tüm tarlaya su ulaşması için 40 fit uzunluğundaki boruları 60 fit mesafeye elle taşımamız gerekiyor. Zor ve sıkıcı bir iş.

Şaşırdım ama hiç şikayet etmedim, özellikle de kendimi berbat hissettiğimde.

"Burada olduğuna sevindim," diyorum ona, beynimdeki tüm gevşek ve keskin şeyleri bozmamak için yavaşça hareket ederek kot pantolonumu giyiyorum. "Sürmeyi hatırlıyorsun, değil mi?"

Tişörtümü ve şapkamı giyerken bana sırtıttı. "Sürmek mi, kardeşim. Benim yeni kamyonetimi alacağız."

"O teknik olarak senin değil," diye hatırlatıyorum. "Ve bu tarla doğuda, gölün aşağısında."

"O zaman bu bebeğin nasıl davranacağını göreceğiz."

Sonuç olarak, çok iyi idare ediyor. Maverick araçlarını çok seviyor ve bu kamyoneti yüzünde kocaman bir sırıtışla sürüyor, çukurların ve tümseklerin üzerinden geçerken deli gibi gülüyor.

Sonunda tarlaya varıyoruz ve işe başlıyoruz, uzun, paslı boruyu yüksek, yeşil çimlerin üzerinde dikkatlice parçalar halinde taşıyoruz. Çok fazla kaldırma ve sürüklenme işi var ve her geçen saat güneş daha da sert vuruyor.

Kamyonun yanında mola verip, plastik bidonlardan güneşin ısıttığı suyu içerken kamyona yaslanıyoruz.

"Dün gece olanları anlatacak mısın?" diye sordu Maverick, boynunun arkasına su serpmek için eğilerek.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir an orada durdum, biliyorsun," diyor ve bana sabit bir bakış atıyor. "Sen ve Rachel'ı eski günlerdeki gibi dans ederken gördüm."

"Sadece dans ediyorduk," diyorum, aramızın gölle birleştiği yerde bulunan kızılağaç ve huş ağaçlarına bakarak. Waylon Jennings'in şarkısı kafamda çalmaya başlıyor.

"Uh huh. Bana öyle gelmedi. Biliyorsun, sen ve Fox tamamen aynısınız."

Bu sözler beni keskin bir bakışla karşıladı. "Ne demek istiyorsun?"

Mav bana aptalmışım gibi baktı. "Sen ve Rachel, Fox ve Delilah. İki çift, çenelerini kapatıp birbirlerini sevdiklerini itiraf etmeliler."

"Fox, Del'e aşık mı?"

"Konuyu değiştirme. Rachel'ı hiç unutmadığımı biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, unutabileceğini hiç sanmamıştım. Ve senin onu kendi isteğinle terk ettiğine bir an bile inanmadım. Benim tanıdığım Shane ona asla böyle bir şey yapmazdı. Hele de herkesin önünde. Çok acımasız davrandın dostum, bu sen değilsin."

Son zamanlarda o anı tekrar tekrar yaşamak zorunda kaldığım için kendimden nefret ederek sertleşiyorum.

"Ne oldu?" diye sorar, sesi alçalır. "Bak, anlıyorum. Belki geçmişte kaldı. Ama bu, hiç kimsenin anlamadığı bir şey, özellikle de Rachel."

"O artık anlıyor," diyorum, gözlerinin içine bakarak. "Dün gece ona söyledim."

"Ne söyledin?"

Bunu söylemek bana düşmez ama gerçek ortaya çıkmışken...

"Errol Waters ona istismar ediyordu. Cinsel olarak. Duygusal olarak. Fiziksel olarak.

Vernalee'ye de kötü davrandı."

Mav'in çenesi sert bir çizgiye dönüştü. Rachel'ı neredeyse benim kadar koruyor. "Neden hiç şaşırmadım ki?" diye sessizce homurdandı.

"Çünkü o lanet olası bir pislik, bu güzel yeşil dünyadaki iğrenç bir pislik. Ve Rachel yıllarca bununla uğraştıktan sonra sonunda bana anlattı. O gece... Aklım başımda değildi. Düşünemiyordum. Onu öldürmek istedim ve tek görebildiğim, yapabileceğim tek şey buydu. Bir adım geri çekilip, bir an durup kendimi kontrol etmeye çalışsaydım ama... O Rachel, anlıyor musun? Bunu görmezden gelemezdim. Meseleyi kendi ellerime almam gerekiyordu. Öfkeden kör olmuşum. Tamamen kör olmuşum."

"Ne yaptın, Shane?"

Derin bir nefes alıp hepsini dışarı veriyorum. Hiçbir şeyi saklamıyorum, sadece gerçeği olduğu gibi söylüyorum.

"Vay anasını," diye fısıldadı Mav, ben bitirdiğimde. "Neden seni hapse atmadı ki?"

"Çünkü suçlu olduğunu biliyordu. Yaptığını saklamak istiyordu. Bana dava açarsa, kasaba halkı konuşur diye biliyordu. Neden böyle bir şey yaptığımı merak ederlerdi. İyi çocuk Shane Nelson neden bu adamı neredeyse öldüresiye dövdü? Böylece gerçek ortaya çıkardı, ki bu kötü bir şey olmazdı. Ama onun için kötü olurdu. Gerçeği söylersem, duruşma olabilir. Mahkeme Rachel'ın, hatta Vernalee'nin bile tanıklığını ortaya çıkarabilirdi. Bir tanık daha var, Zimmer. Tabii ki ağzını kapalı tuttu ama yemin altında? Mahkemede? Duyduklarını yine de saklayabilir miydi? Errol bu riski göze alamayacağını biliyordu. Her şeyin örtbas edilmesini ve her şeyin eskisi gibi devam etmesini istiyordu. Güç konumunu korumak istiyordu."

Kalbim hala göğsümde çarpıyor, bu güneşin altında başım dönüyor. "Ve en önemlisi, Rachel'ın kalbini kırmanın çok daha kötü olacağını biliyordu. Benden nefret ediyordu. Ondan nefret ediyordu. İkimizin de acı çekmesini istiyordu. Ve istediğini elde etti. Suçları asla ortaya çıkmadı ve ben ondan ayrıldım. Ona acımasız, zalim ve gaddar davranmazsam, bana inanmayacağını biliyordum. Neden bunu yaptığımı ona söyleyemezdim. Bu yüzden herkesin önünde ondan ayrıldım. Onu küçük düşürdüm, kendi kalbimi kırdım ve her şeyi mahvettim çünkü başka seçeneğim yoktu."

Yumruklarım sıkılır, sonra gevşer. "O işi bitirmemi dilemediğim tek bir gün bile olmadı, biliyorsun. Her şeyden paçayı sıyrıp, o çocuğu ve kim bilir daha kimleri, sözde kanun adına öldürdüğünü. Sonunda kendini mahvetti ama bu seçeneği hiç olmamalıydı."

Aramızda derin bir sessizlik hakim, ikimiz de geçmişin zehrini sindirmeye çalışıyoruz.

"Siktir. Bu çok ağır bir şey, Shane." Mav elini yüzüne götürür, yüz hatlarını çeker. "Dün gece ona bunu söyledikten sonra ne dedi?"

Hayal kırıklığını hissederek yüksek sesle nefes verdim. "Ne söyleyeceğini bilemedi. Nasıl başa çıkacağını bilemedi. Düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Sonra bara geri döndü. Ben taksiye binip buraya geldim ve dedemin viskisini bitirdim."

"Eski günlerdeki gibi." "Aynen öyle."

"Bunu bunca zaman içinde içinde sakladığınıza inanamıyorum. Neden bana söylemediniz? Neden ona hiç söylemediniz?"

"Bilmiyorum. Rachel'a ulaşamadım ve sanırım önemsiz olduğunu düşündüm. Neden geçmişî gündeme getireyim ki? Ne faydası olur ki? Ve dürüst olmak gerekirse, bir yanımda onu öldürmüş olmayı istese de, yaptığım şeyden gurur duymuyorum. Başka bir yol bulmalıydım, o zaman Rachel'dan ayrılmak zorunda kalmazdım. Düşünemedim. Genç, küstah ve aptaldım."

"Çelik gibi cesaretin vardı." Omzuma sertçe vurur. "Eğer bir gün biri beni kazıklarsa, senin adaletin için seni ararım."

Ona sırtarak bakıyorum. Maverick neredeyse tamamen kas. Her kış *Cliffhanger* filmindeki Stallone gibi uçurumların kenarında asılı kalıyor, insanları kurtarmak için hayatını riske atıyor. Kimseyle sorun yaşamıyor. Bununla birlikte, genellikle ekstra desteğe ihtiyaç duyulabilecek durumlara kendini sokuyor. Kendine güvenmek bir erdemdir, kendini beğenmiş bir pislik olmak ise tamamen başka bir şeydir.

"O babam mı?" diye sordu aniden, güneşin parlak ışığına gözlerini kısarak. Ben de bakınca, babamın sırtın üzerinden bize doğru dörtnala geldiğini gördüm.

"Shane!" diye bağırdı bana, en değerli atı Basil'in sırtında.

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum, şapkamı takıp ona doğru ilerlerken. Sesi çok paniklemiş gibi gelmiyor ama bu kadar yol gelmiş olmasına bakılırsa bir sorun olduğu kesin. Normalde, buraya cep telefonu çekmediği için iletişim kurmak için kamyonetinde bir telsiz vardır ama biz Mav'ın kamyonetini almıştık.

"Pastor's Peak'in batısına gitmen lazım," diyor bana, tarlanın kenarında durarak. "Komşunun uçağı, bazı ineklerimizin Crown Land'e çok girdiğini görmüş. Şimdi geri dönmezlerse, onları geri getirmek çok zor olacak."

Basil'den iner ve bana dizginleri uzatır. "Al, onu geri götür ve git. Ben Mav'e sulamada yardım ederim."

Başımı sallayıp Basil'in üzerine atladım ve geniş sırtında dengemi sağladım. "Zirveye ne kadar uzaklıkta olduğunu biliyor musun?"

"Arrow Gölü'ne yakın sanırım," diyor. "O zaman bir gecelik çanta getirmeliyim."

"O kadar uzun sürmez ama ne olur ne olmaz. Çok az şey var, Fletcher'ı da al."

Ona öyle yapacağımı söyler, Mav'e teşekkür eder ve sonra çiftliğe doğru dörtnükaç koşmaya başlarım.

Kısa sürede oraya varıyorum, ama Basil terden köpürmüş durumda. Polly'yi eyerlemeden önce hızlıca hortumla onu yıkıyorum.

Basil'i otlağa götürmek üzereyken, samanlıkta garip bir inilti sesi duydum.

Basil'i bırakıp merdivene doğru gittim. "Merhaba?" diye seslendim. Bir hıçkırık sesi geldi.

"Rachel?"

Merdiven basamaklarını tırmanıp kenardan dışarı baktım.

Rachel samanların arasında oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, telefonu yanında. Başı benden başka yöne dönük ve gözyaşlarını silmeye çalıştığını görebiliyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum, tırmanıp yanına yaklaşıp, çatıdan eğilerek. Tam önünde çömelıyorum ve elimi bacağına koymayı düşünüyorum, çekecek mi diye merak ediyorum.

Yine de yapıyorum, avucumu onun sıcak tenine bastırıyorum.

O çekilmiyor.

Küçük bir zafer.

"Annenize bir şey mi oldu?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. Başını sallıyor. "Hayır. Evet. Öyle değil..."

Elimi uzatıp çenesini tutuyorum, yüzünü bana doğru çeviriyorum, böylece kırmızı ve gözyaşlarıyla parlayan gözlerine bakabiliyorum. "Ne oldu?"

İçini çekip başını sallar, gözleri kapalı, gözyaşları yanaklarından akıp parmaklarıma damlar. "Önemli değil."

"Rachel. Yaptığın her şey benim için önemli. Bunu artık biliyorsun. Bu... benimle mi ilgili? Dün gece olanlarla mı ilgili?"

Derin bir nefes alır ve ben saçlarını kulağının arkasına atarım. "Evet."

Kalbim ağırlaşır. Onun yanına otururum, onun duruşunu taklit ederek kollarımı dizlerimin üzerine koyarım. "Anlat bana."

"Ben, şey... Samuel'den ayrıldım."

Şu anda sevinç duymamalıyım, özellikle de o üzgünken, ama göğsümde yanan şey bu. "Üzgünüm," diyorum ona. "Muhtemelen benim hatamdı."

Bana zayıf bir gülümseme attı. "Evet, öyleydi. Ama... benim de suçum vardı. Onu aradım, çünkü haber almak istedim. Buradaki telefon çekmiyor, ben de annemin arabasını alıp sinyal alabileceğim bir yere kadar şehir merkezine gittim. Dün gece için kendimi suçlu hissettim, elimde değil. Ve ilk anda, eve ne zaman geleceğimi umursamadığımı anladım. O zaman her şeyin bittiğini anladım. Yani, aslında bir süredir bitmişti ama ben... Neyse, sonra ona gerçeği söyledim. Senin beni öptüğünü ve benim de sana karşılık verdiğimi söyledim ama o hiç üzölmüş gibi gelmedi." Ekşi bir kahkaha attı. "Yani, bu ne anlama geliyor?"

"Sahip olduğı şeyin değerini bilmediğini söylüyor. Ne kadar süre birlikteydiniz?"

"Yaklaşık yarım yıl," diyor, biraz saman alıp onunla oynayarak. "Seni sevdiğimi hiç söylemedim. Hiç hissetmedim. Ama sonunda seveceğimi düşündüm, bilirsin. Aşık olmaya alışkın değildim... Senden sonra aşık olamadım, Shane." Dudaklarını ovuşturuyor, bana bakıyor. "Sen benim için her şeydi. Kalbimi sana verdim ve geri alamadım. Geri istediğimi bile sanmıyorum. Sadece seni ilk sevdiğim kadar büyük bir aşk yaşayabilmek için dua ettim."

O konuşurken nefesimi tutuyorum, dudaklarından çıkan her kelimeyle kalbim şişiyor ve genişliyor.

"Ve yapamadım," diye devam ediyor. "Kalbim yapamadı. İçimde yoktu çünkü beni tekrar öyle sevdirebilecek tek kişi sendin. Kalbim sadece senin kalbine cevap veriyor."

Geçmiş zamanda mı konuşuyorsun, yoksa şimdiki zamanda mı? diye düşünüyorum. Lütfen, lütfen Tanrım, bunun şimdiki zamanla ilgili olsun.

"Komik olan şey, Samuel hiç şaşırmadığını söylüyor. Bunun olacağını biliyormuş. Ona senden hiç bahsetmedim, yokmuşsun gibi davranmaya çalıştım, ama yine de kalbimin başka birine ait olduğunu biliyordu. Birlikteyken, o anı yaşamadığımı söyledi. Asla orada değildim. Sanki hep başka bir yerdeymişim gibi, ama asla onunla değildim. Ve tamamen haklıydı."

Boğazımı temizledim, onu samanların üzerine itip öpmek, ona sahip olmak, onu almak için can atıyordum. Onun tatlı, tatlı sözlerinin tadını çıkarmak için.

Kendimi tutmayı başardım. "Bunun olması gerekiyormuş gibi geliyor, ama benim tarafı olduğumu biliyorsun."

"Öyle oldu," diyor ve gözlerini deviriyor. "Sonra işyerini aradım çünkü patronumun da benden ayrılacağından paranoyaklaşmıştım."

"Sonra?"

Yarım ağızla omuz silkiyor. "Pete'i benim seviyeme getirmeyi düşündüğünü söyledi, bu yüzden geri döndüğümde artık müşterilerimi resmi olarak paylaşıyor olursam şaşırmamam gerektiğini söyledi. Aslında, geri döndüğümde... hiç müşterim kalmayacak galiba."

"Üzıldüm."

"Evet. Şey. Buraya gelmenin riskli olduğunu biliyordum ama hiçbir şeyi değiştirmezdim. Yine de her şeye, her şeye kızgındım, öfkeliydim ve hayal kırıklığına uğramıştım. Eve döndüm ve annemle kavga ettik ve içimde biriktirdiğim her şey bir anda döküldü. Dün gece bana anlattıkların. Onun benim için hiç orada olmadığını hatırlattı ve ben hala onun için her şeyimi feda ediyorum. Onun kızı olduğumu ve iyi bir kızın yapması gerekeni yaptığımı biliyorum ama siktir!" Dizine vurur. "O hiç orada değildi. Bana sırtını döndü. Benim için savaştan tek kişi sendin Shane. Kafam çok karışık."

Elini tutup, ona rahat vermeye çalışarak tutuyorum. "Zor olduğunu biliyorum."

"Ona çok korkunç şeyler söyledim," diye ağlayarak, acı dolu gözlerle bana bakıyor. "Çok kötü davrandım."

"Olur böyle şeyler. Aileler böyle yapar. Benim ailemin her bir üyesiyle kavga etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Büyükbaban hariç."

"Evet, büyükbabam. Rachel, beni küçükken tanırdın. Bazen biraz yaramaz olurdum. Artık öyle değilim ama yaşlanmanın anlamı da bu. Belki hala ara sıra Fox'la kavga etmek istiyorum ve belki de kavga etmeliyiz ama yine de, hayat böyle. Kötü şeyler söyledin ve annen muhtemelen bunu hak etmişti. O seni incitti. O senin annen ve bir süreliğine başarısız oldu çünkü o da incinmişti ve seni incitti, bu normal. Ama zamanla ikiniz de bunu atlatacaksınız. Söz veriyorum. Kimsenin kalbi bir gecede iyileşmez, parçaları bir araya getirmek zaman alır."

Eğer denemek isterlerse tabii.

"Neden bana bu kadar iyisin?" diye fısıldadı.

Çünkü seni sevmekten hiç vazgeçmedim.

"Çünkü bu dünyanın sana sunabileceği tüm güzellikleri hak ediyorsun," derim, başımı ona doğru eğip elimi boynunun arkasına kaydırarak dudaklarımı dudaklarını bulur.

"Shane," diye fısıldadı ağızımın içine ama sözleri kayboldu. Onun dilinin tatlılığına daldıkça dünya kayboldu, samanların üzerine düştük, ellerim sessiz bir tapınma içinde vücudunda dolaştı. Avucumun dokunduğu her yer, kalbimin bir parçasıydı, onu tekrar canlandırmak, atmasını sağlamak için. Vücudu bana sanki tekrar tekrar doğuyormuşum gibi hissettiriyordu.

Ona her şeyimi vermek istiyorum.

Onu öpüyorum, daha derin, daha tatlı, saklayamadığım bir özlemle, şortunu indirmeye başlarken, parmaklarımı külotunun önünden kaydırıyorum.

O gerginleşir. Her şeyin bir anda hızlıca ve geriye doğru gittiğini biliyorum ama devam ediyorum çünkü onun neyi sevdiğini, nasıl sevdiğini biliyorum. Onu eskisi kadar yakından tanıdığımı bilmem gerekiyor.

"Shane," diyor yine, ama sözleri seksle dolu ve ben şortunu ve iç çamaşırını aşağı çekiyorum, kenara çekip yumuşak bacaklarını ayırıyorum ve içine dalıyorum.

Onu tatmam lazım, dağınık, ateşli ve vahşî. Onun vücudunu, dokunuşunu, ruhunu, bir zamanlar sahip olduğum ve kaybettiğim her şeyi istiyorum. Penisimi onun içine derinlemesine sokmam lazım, beni gerçekten hissettiğinden, beni tanıdığından, benim ona ait olduğumu bildiğinden emin olmalıyım. Her zaman *ona ait*.

Ama şu anda önemli olan bu değıl. Şu anda, sadece onun aklını her şeyden uzaklaştırmak istiyorum. Onun ağzıma boşalmasını, uyluklarıyla yüzümü sıkmasını, adımı fısıldamasını istiyorum.

"Hap kullanıyorum," diyor, dilim düz, geniş ve ıslak bir şekilde uyluklarını yalarken, tadı tatlı, tuzlu ve günahkarca güzel. "Yani, rahim içi araç. Ve temizim... Ben..."

"Şşşş," diyorum, cildine fısıldayarak. "Şu anda bunu düşünme. Bu sadece seninle ilgili."

Bunun üzerine, beklentiyle altımda kıvranıyor ve bu manzaraya bakınca ağzım sulanıyor. Dudaklarımı ona doğru itiyorum, dilim klitorisini yalarken inliyor, tırmanıyor, tırmanıyor, tam da onun sevdiği gibi.

Sanırım hala istiyor. Her saniye daha da ıslanıyor, elleri önce samanların içine giriyor, yumruklarını sıkıyor ve sonra aşağıya, saçlarıma uzanıyor, sıkıca tutuyor ve bacakları daha da açılıyor, daha fazlasını istiyor. Onu kızdırmak için geri çekiliyorum ve o inleyene kadar nazikçe üflüyorum.

"Yumuşak mı yoksa vahşî mi istersin?" diye fısıldıyorum, havam klitorisini okşuyor. O ne isterse vereceğim.

"Vahşî," diyor ve onun cesaretine bayılıyorum. Hiç tereddüt etmiyor.

Önümde uzanan görüntüsüne gülümserim, sonra dilimle ona saldırırım, dilimi içeri dışarı sokup çıkararak, ıslak ve dağınık hale gelene ve ağzım kramp girene kadar çılgınca yalar ve okşarım. Çok geçmeden o da boşalır, uylukları başımın iki yanına sarılır, dudaklarımın altında derisi zonklar.

Ona gülümsüyorum ve çılgınca inip çıkan göğüslerine bakıyorum. Hayatını kurtarmak için samana tutunmuş, sırtı kavisli ve ağzı açık, benim adımı haykırıyor.

Bunu özlemişim. Sanki bir mucizeye tanık oluyorum. Sıradan bir dünyada bulması zor bir şey.

Geri çekilip, yüksekten inerken onu izliyorum, yanakları kızarmış, cildi terden parlıyor.

Sonunda oturur, iç çamaşırını ve şortunu giyer. Gözlerimden kaçmaya çalışıyor.

Bu hiç iyi değil.

Kalbim yerinden çıkacak gibi.

"Sorun yok mu?" diye soruyorum. O anda sorun yokmuş gibi davranıyordu ama şimdi o an geçti ve sanki bir şeyle mücadele ediyormuş gibi görünüyor.

"Öyleydi..." diye başlıyor. Bana bakıyor. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim."

Tedirgin bir şekilde yutkunuyorum. "Tamam. Neden?"

"Bu çok fazla... çok hızlı." Alnını ovuşturdu. "Şu anda hiçbir şey hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Orgazm hiçbir şeyi düzeltmeyecek, sadece işleri daha da karmaşık hale getirecek ve zaten yeterince karmaşık durumdayız."

Orgazm mı? Demek istiyorum. O sadece orgazm değildi. O her şeydi.

Ama söylemiyorum çünkü o haklı ve bu da bunu kanıtlıyor. Her şey çok karmaşık.

Yine de, "Sana bunu söylemek istemem Rachel, ama bir süre daha karmaşık olacağız."

"Peki ne zaman bitecek?"

Beni tekrar sevdiğinde. Kalırsan. Eğer kalırsan.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve onun ne düşündüğümü bildiğini anlarım. Benden hissediyor olmalı. Rachel her şeyi hisseder.

Ve bu yüzden dikkatli davranmam gerektiğini biliyorum. Onu uzaklaştırmak istemiyorum, korkutmak istemiyorum. Her şeyi kendi başına çözmesi gerekiyor, ona yardım etmek için her şeyi verirdim ama. Ona bir son verdim, geçmişini sildim ama bu onun geleceği olduğum anlamına gelmez.

Ayağa kalkıyorum, bakışlarımızı ayırıyorum ve merdivenden inmeye başlıyorum.

"O zaman ben gitsem iyi olacak."

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar, ben ahırın zeminine atlarken kenardan aşağıya bakarak.

Ona bakıyorum. Güneşin ışınları, başının etrafında uçuşan toz zerreciklerini bir hale gibi gösteriyor. "Basil'i yıkamayı yeni bitirdim. Şimdi Polly'yi alıp, eyerini takıp, otağa çıkmam lazım. Bazı inekler çok uzağa gitmiş."

"Ne kadar sürecektir?"

"Bilmiyorum," diyorum ona merdivenden inmeye başlarken. "Belki bir gecede. Belki de olmaz."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sorarak yere basar ve bana döner.

Kafam allak bullak olur. "Neden gelmek istiyorsun?"

"Burada kalmak istemiyorum. Ondan sonra annemle konuşmak istemiyorum, sadece biraz uzaklaşmam lazım. Yalnız kalmak istemiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Karmaşıklık istemeyen biri için, işleri kesinlikle karmaşıktırıyor.

Ama şikayet etmek ne kelime.

"Tabii ki gelebilirsin," diyorum ona. "Sybil'i senin için eyerleyeyim. Git kot pantolonunu, botlarını giy, bir kazak al, belki diş fırçası da var mı, ben de her ihtimale karşı eyer çantaları getireyim."

O, işçilerin kulübesine ve suç mahalline geri dönme düşüncesiyle gergin bir şekilde başını salladı. Sonra dönüp eşyalarını almaya koştu.

Giderken kışını izliyorum, tadı hala dudaklarımda. Bu karmaşayı kollarımı açarak karşılıyorum.

SHANE

Rachel'in genç olduğu ve bu çiftlikte yaşadığı zamanlardan bu yana çok zaman geçmişti ama bir şey aynı kalmıştı. At sırtında çok seksi görünüyordu.

Ve çok doğal.

Geçen gün eyersiz ata binmiş olsak da, şimdi Sybil'in sırtında gururla otururken, yavaş ve oldukça huysuz bir kısrak (tıpkı adını aldığı *Fawlt*y Towers karakteri gibi), dağlara doğru ilerlerken, tıpkı eskiden olduğu gibi görünüyor.

"Ne?" diye soruyor, ona verdiğim siyah kovboy şapkasının kenarını düzelterek.

"Hiçbir şey." Gülümsüyorum.

"Bana bakıp duruyorsun. Yanlış mı yapıyorum?"

"Harika yapıyorsun. Sen at sırtında olmalısın."

O burun kıvrarak güldü. "Evet, eyer olmadan bindiğimiz günün ertesi günü pek yürüyememiştin."

"Seks yaptıktan sonraki gün gibi."

Bana gözlerini kısarak baktı ve tiksintiyle bir nefes verdi. "Sen ve senin egon."

Omuz silkiyorum. "Ego değil, sadece gerçek."

Seks hakkında konuşmamın onu rahatsız ettiğini biliyorum ama az önce kafam bacaklarının arasındaydı, bu yüzden ne konuştuğumuzun çok da önemi yok bence. Olanların bir hata olduğunu iddia edebilir ama ben bunun onun için önemli olduğunu biliyorum, kabul etmese de.

"Diğer ortakların benimle boy ölçüşemezmiş gibi davranma," diye ekliyorum. Dudaklarımı ısırp onun tepkisini bekliyorum.

Gözleri geriye doğru yuvarlanır ve Sybil'e hızlanmasını işaret ederek beni geçmeye çalışır.

"Kaçmaya mı çalışıyorsun?" diye sesleniyorum arkasından.

Omzunun üzerinden bana bakıp Sybil'e "Hadi kızım!" diye bağırıyor ve deli gibi tekmelemeye başlıyor.

Sybil canlanır ve dörtnala koşmaya başlar, ikisi birlikte ritimlerini bulur bulmaz dörtnala koşmaya başlar. Rachel'ın hayaletlerin üzerinde süzülür gibi çimlerin üzerinde uçmasını izlemek için bir an dururum. Nalların sesini bastırarak attığı çığlıklar ve bağırışlarında özgürlüğü duyabiliyorum, önlerinde uzanan geniş gökyüzü ve dağ zirveleri.

Yanımda koşan Fletcher'a bakıyorum, kulakları dikilmiş, Rachel'ın giderek uzaklaşmasına odaklanmış.

"Hazır mısın, köpek?" diye soruyorum ona. Kuyruğunu sallıyor.

Ve ben de kovalamacaya katılıyorum.

Bir saniye içinde Polly eyerimin altında dörtnala koşmaya başlar ve biz de onun peşinden yokuş aşağı uçar gibi gideriz. Önüme eğilirken dizginler gevşer, bir elim şapkamı tutar, Polly ise tüm gücüyle koşarken kulaklarını geriye yatırır.

Yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum, aşkımın peşinde koşarken içimi güneş ışığı gibi dolduran saf mutluluk. Her yer açık alan, sıcaklık, atlar ve kalp. O kız benim kalbimi çaldı.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın," diye bağırarak ona yetişmeye başlıyorum. O başlangıçta önde olabilir ama Polly safkan bir at kadar hızlı ve kırbaç gibi aerodinamik. Kısa sürede onları geçiyoruz ve Polly'yi daireler çizerek etraflarından dolanırken gökyüzüne gülerek bakıyorum.

"Siktir git," diyor Rachel ama kontrolsüz bir şekilde gülümsüyor. "Kelimenin tam anlamıyla etrafımda daireler çiziyorsun."

"Tekrar kaçmaman için uğraşıyorum."

"Bana bahane uydurma," diye karşılık veriyor, ikimiz de yavaşlayıp önce tırıs, sonra yürüyüş hızına geçiyoruz.

"Bu kadar kolay korkma."

"Korkmak mı?" diyor. "Lütfen."

"Ne? Dilimle seni becerdiğimden beri hep gerginsin." O buna itiraz eder ve ağzı açık bir şekilde bana bakar. "Shane." "Ne?"

"Bir hanımefendiye böyle konuşulmaz." Ona sıırttım. "Sen hanımefendi değilsin."

"Siktiğimin."

"Hatalıydım. Ayrıca, eskiden müstehcen konuşmayı sevdiğini hatırlıyorum."

Yanakları kızarır ve yüzünü örtmek için şapkasının kenarını aşağı çeker.

"Cesurlaştığımı söylemiştin," diye ekledim. "Belki hoşuna gider."

"Kes şunu," der, sinirli bir sesle. "Bütün bunları unutam." "

"Neden bunu yapalım ki? Orgazmlara karşı bir şeyin mi var? Eskiden doyamazdın. Açgözlü küçük şey."

Bir başka keskin bakış. "Çünkü. Sana söyledim. İşleri karmaşılaştırıyor."

"Komik," diyorum, yan yana sürerken ikimizi işaret ederek, Fletcher'ın kenarda ve ötesindeki vahşi arazide koşarken, "bu dünyadaki en kolay şey gibi görünüyor. Sadece sen ve ben. Burada. İkimizin de ait olduğu yer."

"Senin ait olduğun yer burası," diyor yumuşak bir sesle. "Ve sen bana aitsin."

"Shane..."

İç çekiyorum. "Bak, biliyorum, biraz sert davranıyorum ve işlerin karmaşıklaştığını düşünüyorsun ama... bana bir şans vermelisin."

"Şans mı?"

Dudaklarımı ısırarak nasıl devam edeceğimi düşünüyorum. Her şeyi nasıl açığa çıkaracağım? Dün gece çok kolay görünüyordu ama o geçmişte kaldı. Önemli olan şimdiki zaman.

"İkinci bir şans," diyorum ona. "Artık seni engelleyen hiçbir şey yok."

"Ciddi misin? Shane. Hayatımı öylece bırakıp gidemem. Samuel ve ben ayrıldık, tamam, peki. Belki Toronto'da ya da işimde mutlu değilim, belki eve döndüğümde işim bile olmayacak ama... Eve dönmeliyim."

Başımı salladım, kalbim sıkışmıştı. "Hayır. Gitmek zorunda değilsin."

."

"Shane."

"Lanet olsun, Rachel," diyorum, yumruğumu eyerin boynuzuna vurarak.

Hayal kırıklığı içimi kaplarken. Sinirlenmemem gerek ama kendime engel olamıyorum. "Bu bitmedi. Bunu biliyorsun. Buraya gelip bana bir şans daha hak etmediğimi söyleyemezsin. Beni istemediğini, ihtiyacın olmadığını iddia edemezsin. Lanet olsun, sen gittiğinden beri her gün sana ihtiyacım var ve seni istiyorum ve senin de aynı şekilde hissetmediğine inanmıyorum. Evet, ben her şeyi mahvettim ama bitti. Artık gerçeği biliyorsun ve bitti."

"Sanki bunu öylece kapatabilir miyim sanıyorsun?" diye tersledi. "Sen bana sözde özlem duyarken, ben senden *nefret* ediyordum."

Sözleri kağıt gibi keskin, hızlı ve derin bir acı bırakıyor. "Ah."

"Üzgünüm," diyor. "Ama sen beni mahvettin ve bunu daha önce konuştuk ama olanları öylece unutamam!"

"Ama unutmalsın. Hayatına devam etmek istiyorsan unutmalsın. Her şeyi unutmalsın."

"Bir de benim yerime geç de bak. Kalbimi kırdığında kendi kalbini de kırdığını anlıyorum ve sana acıyorum ama sen benim yerimde değildin. Benden istediğin şey kolay değil."

"Kolay olmadığını biliyorum, biliyorum. Ama hala denemeye değer değil miyim?"

Dudaklarını sıkıştırıp başka yere bakar ve kalbim lanet olasıca batar. Belki de sonunda ben değmem.

"Biliyor musun," diyorum ona. "Sorun değil. Anlıyorum. Vazgeçiyorum." Omuzları çökerek nefes veriyor. "Bu bir hataydı."

Bunu gezmeye gelmek için mi, yoksa North Ridge'e gelmek için mi söylediğini bilmiyorum. Her seçenek acı veriyor.

Sonraki birkaç saat sessizce süreriz, havada ikimizin de atamadığı gerginlik vardır. Atlar bile gergindir, kulaklarını ileri geri hareket ettirir, sinirli sinirli homurdanırlar.

Eylül yaklaşırken günler kısalıyor. Saat yedi ve güneş bir saat kadar sonra batacak. Sürünün izlerini gördüm ama onları henüz görmedim ve görünüşe göre geceyi burada geçireceğiz.

Uzun ve garip bir gece olacak, eminim. Sadece bir uyku tulumum var. Birkaç saat önce iyi bir fikir gibi gelmişti.

"Biraz daha devam edelim," diyorum Rachel'a, yeşil bir gölün kenarından, diğer tarafında çam ormanı olan bir yerden geçerken. Burası daha yüksekte ve hava biraz serin. "Sonra kamp kuralım."

Bütün bu durumdan dolayı gergin olduğunu anlayabiliyorum ve bunun benimle yalnız kalmaktan kaynaklandığını sanmıyorum. Daha önce hiç vahşi doğada geceyi geçirdi mi bilmiyorum. Benim için bu neredeyse ikinci doğa gibi.

"Tuvalete gitmem lazım," diyor, Sybil'i durdurup etrafa bakınıyor. Önümüzde bir parça kızılâğaç ve çalılar çam ormanının tepesine uzanıyor.

"Bakmayacağım, söz," diyorum, gözlerimi kapatmaya hazır.

Ama o attan iner, ona verdiğim eyer çantasından tuvalet kağıdı çıkarır ve bana bakmadan ağaçların arasına doğru gider. Bana neden hala kızgın olduğunu bilmiyorum, hatta ne için kızgın olduğunu bile bilmiyorum ama zamanın da bir faydası yok gibi görünüyör.

Onun kayboluşunu izledikten sonra etrafa bakındım. Burası kamp kurmak için fena bir yer değil ama ormana bu kadar yakın olması hoşuma gitmiyor. Binmeye devam edip başka bir yer bulmayı tercih ederim, belki atların suya ulaşabileceği bir dere kenarı, her yönden görebileceğim açık bir yer. Yağmur yağmayacak, sadece atları bağlayabileceğimiz bir yer ve uyku tulumunu serip yatabileceğimiz düz bir zemin lazım, hepsi bu kadar.

Aslında yıldızların altında kamp yapmayı çok seviyorum. Bazen tek başıma geceleme için yola çıkarım. Genellikle bunun bir amacı vardır, örneğin başka çiftliklere gidip çiftçilerle buluşmak, inekleri sürmek veya çitleri kontrol edip onarım yapmak gibi, ama her zaman tek başıma giderim. Evdeki konforlardan uzak, yıldızların altında uzanmanın, insanı toprağa son derece bağlı hissettiren bir yanı var. Bu bağlılık, işime olan sevgimi canlı tutuyor.

Polly altımda gergin bir şekilde hareket ediyor, kulakları bir o yana bir bu yana sallanıyor. Sybil de aynı şeyi yapıyor. Fletcher, Rachel'ın kaybolduğu yöne doğru uyanık bir şekilde bakıyor.

Göğsümde bir soğukluk hissediyorum ve içgüdüsel olarak eyerimin arkasında bulunan av tüfeğime uzanıyorum. "Rachel?" diye yüksek sesle soruyorum. "İyi misin?"

Beklerim, dinlerim.

Hiçbir ses
duymuyorum.

Sonra bir
hışırtı.

İçimde bir tedirginlik başlar.

"Rachel!" diye bağıryorum. Elim tüfeği kavırıyor ve dikkatlice öne doğru uzatıyorum.

Cevap yok.

Fletcher'a bakıyorum. "Rachel'ı bul," diyorum ona acilen.

O hemen harekete geçer ve ben onu göremeyene kadar ormana doğru koşar.

Bir terslik var. Hayır, hiç
de iyi değil.

Sybil'in başı aniden kalkar ve Polly gibi korkudan ödü patlayarak geri çekilmeye başlar.

Fletcher ağaçların arasından deli gibi havlamaya başlar.

Ağır bir hışırtı duyulur.

"Rachel!" diye bağırırım, atlamaya
hazır. Sonra bir hırıltı.

Hayır, bir *kükreme*.

Tüm tüylerim diken diken olur, olduğum yerde donakalırım. Hızlı bir ses saldırısı başlar.

Fletcher havlar, hırlar, dişlerini gösterir.

Ve büyük, tehditkar bir şey de ona karşılık verir, yeri sarsacak kadar düşük, boğuk bir çığlık.

Sybil arka ayakları üzerinde yükselir.

Polly'yi yerinde tutuyorum.

Fletcher havlamaya devam ediyor, dallar ve çalılar kırılıyor. Çeneler de öyle.

Hırlamalar.

Bir kükreme daha ve ardından Fletcher'ın tiz bir uluması, acı dolu bir çığlık.

Lanet olsun, Fletcher olmaz. Benim köpeğim olmaz. "Rachel!" diye bağıyorum. "Fletcher!"

Artık havlama sesi yok.

Ağaçlar hareket etmeye başlıyor.

Yer sallanıyor.

Birkaç metre ileride, mamut büyüklüğünde bir boz ayı ağaçların arasından gürültüyle çıkıyor, büyük, korkunç bir canavar, bir metre uzaklıkta duruyor, devasa vücudunun etrafında toprak uçuşuyor.

Sybil dizginleri elimden çekip uzaklaşıyor ve Polly de aynısını yapmak istiyor, ancak bir boz ayı kısa mesafelerde yarış atı kadar hızlı koşabilir ve bizi ikimizi de yere yıkacağına şüphe yok. Rachel'ı ve köpeğimi geride bırakmayacağım için Polly'yi yerinde tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Sakin ve sabit kalmaya çalışarak av tüfeğini ayıya doğrultuyorum.

Ayı kulakları sağır eden bir kükremeye ağızını açar, pembe ağızını ve keskin dişlerini gösterir, sonra arka ayakları üzerinde yükselir ve iki buçuk metre boyunda bir canavara dönüşür.

Tanrım.

Bu, hayatımda gördüğüm en korkunç ve en görkemli manzara. Gücün, doğanın, vahşiliğin gerçek bir kanıtı.

Ve beni çok kolay öldürebilir.

Tüfeği kafasına doğrultmuş, tetiği çekmeye hazırım.

Bunu yapmak istemiyorum. Ve biliyorum ki, kafasına av tüfeği ile ateş etsem bile, boz ayılar her zaman anında ölmez ve bana ulaşmadan onu öldürme şansım çok az.

Ama Tanrı şahidim olsun, Rachel'a bir şey yaparsa, onun beynini dağıtırım.

Parmağım tetiğe dokunuyor ama çekmiyor, Polly altımda ileri geri dans ediyor, ben ise o korkunç adamı gözümünden kaçırmamaya çalışıyorum. İçimdeki panik dışarı çıkıp çığlık atmak istiyor ama ona dikkat edemiyorum, besleyemiyorum, onu bastırıp içgüdülerimle hareket ediyorum. Silahın böyle elimde olması beni Waters'ların mutfağına geri götürüyor, silahı Errol'a doğrultuyorum.

Ayıya bakıyorum. Derin kahverengi gözleri.

Ayı da bana bakıyor.

O bakışta tüm hayatımı görebilirim. Korkunç bir anlıkta yok olan.

O an sonsuza kadar uzar ve tüm o kayıplar kapımı çalar.

Ama bu Errol ile yüzleşmek gibi değildi. Bu

tamamen başka bir şey.

Derin bir nefes alıyorum.

Hazırım. Kararlıyım. Ve sonunda ikilemdeyim.

Yine de yapmam gerekeni yapacağım.

Ama durum değişir. Ayı yere çömelir, homurdanarak pençeleriyle toprağı tokatlar, uzun siyah pençeleriyle toprağı tırmalar ve sonra tekrar düşük bir hırıltı çıkarır.

Sonra başını sallayarak, gölün ters yönünde ağır adımlarla uzaklaşır ve tepenin kıvrımında kaybolur.

Gitti.

Nefes veriyorum ve sonunda silahı indiriyorum. Sonra gerçeklik geri geliyor, titriyorum, adrenalin ve korku içimi parçalıyor.

"Rachel!" diye bağırarak Polly'nin üzerinden atladım ve silahla ormana doğru koştum.

Etrafa bakıyorum, adını tekrar tekrar haykırıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

Sonra bir havlama duyulur.

Fletcher'ın bana doğru topallayarak geldiğini görmek için hızla dönerim, dili dışarıda.

"Fletcher!" diye bağırarak dizlerimin üzerine çöküp onu muayene ettim. Öldüğünden emindim. Mucizevi bir şekilde, o kadar da yaralanmamıştı. Topallıyordu ve boynunun arkasındaki kürkü tükürük ve kanla ıslanmıştı, küçük bir yara vardı ama hepsi o kadardı. Tahminimce ayıya saldırmış ve ayı onu ensesinden yakalayıp fırlatmış. Çok daha kötü olabilirdi.

Ayağa kalkıp ellerimi ağzıma kapatarak paniği görmezden gelmeye çalışıyorum ama lanet olsun, bu beni öldürecek. "Rachel!" diye bağıriyorum. "Beni duyuyor musun? Lütfen?"

Fletcher'a bakıyorum. "Nerede o? Rachel nerede?"

Fletcher sızlanıyor ve beni anladığından emin değilim ama sesimi olabildiğince sabit tutarak tekrar sorduğumda niyetimi anlıyor.

Çalılıkların içine biraz daha ilerliyor ve ben de onu takip ediyorum, ta ki bir ağacın dibinde durana kadar.

Ve yukarı bakıyor.

RACHEL

İmdat, imdat, imdat.

Kelimeler kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyor.

Yardım edin, yardım edin, yardım edin.

Ölmek istemiyorum.

Şimdi değil, şimdi değil. Henüz gerçekten yaşamamışken değil. Henüz gerçekten yaşamadım.

Gerçekten yaşamadım.

Yardım edin, yardım edin, yardım edin.

Kollarım uyuşmuş, bacaklarım da, her şeyim. Ağaç gövdesine tutunarak burada daha ne kadar kalabilirim, bilmiyorum. Ya da belki de yosun gibi sonsuza kadar buraya yapışıp kalacağım. Belki de bir daha asla aşağı inemeyeceğim.

Zihnim zamanda geriye gidiyor.

Sırt üstü samanların üzerinde yatıyorum.

Shane beni yiyor.

Aklımın sesine karşı, bacaklarımı açtım ve onu içeri aldım.

Kendimi yine savunmasız bıraktım, sadece onun için.

Ve o anda hayatta olduğumu fark ettim. O beni hayata döndürmeye çalışıyordu.

Ve bu beni çok korkuttu.

O kapıyı açmak, kendimi ortaya atmak ve en iyisini ummak.

Ama hayattaydım.

Ve şimdi lanet olası bir çam ağacının üstündeyim, aceleyle tırmanırken bacaklarım sıyrılmış ve kanıyor ve alternatifin çok daha kötü olduğu halde neden bu kadar

yaşamaktan bu kadar korktuğumu merak ediyorum.

"Rachel!" Shane'in sesi kafamın içinde yankılanıyor.

Bu gerçek, kendime söylemeliyim. O gerçek. Ayı şimdiye kadar gitmiş olmalı.

İşimi görmek için ormana girdiğimde, bir ayı görmek en son beklediğim şeydi. Dürüst olmak gerekirse, sadece Shane'den uzaklaşmak istedim. Önümdeki geceye hazırlanmak, daha önce söylediğim şeylerle başa çıkmak için. Dudaklarımdan çıkan acımasız sözler. Onu incittim. Bu beni de incitti.

Ama oradaydı.

Grizzly ayı.

Henüz beni görmemişti.

Ne yapacağımı bilemedim. Kara ayılar aksine boz ayılar ağaçlara tırmanamazlar diye düşünmüştüm ve Shane'e koşarsam ya da Shane'i çağırırsam öldüğümü bilirdim.

Bu yüzden en yakın ağaca tırmandım ve arkama bakmadım. Ama baktığımda, lanet ayı da tırmanmaya çalışıyordu.

Efsane buraya kadarmış.

Sonra Fletcher ayıya doğru atladı ve ben görmek istemediğim için gözlerimi kapattım. Zavallı köpek bana zaman kazandırdı ve ben birkaç dal daha tırmandım, ta ki ayının Fletcher'ı boynundan yakalayıp göremediğim bir yere fırlattığını görene kadar. Köpeğin çığlığı beynime kazındı. Sonra ayı kaçtı.

Nefes alamıyordum, konuşamıyordum, ağlayamıyordum.

Şu anda yaptığımdan başka bir şey yapamazdım.

Sıkı sıkı tutunmak ve dua etmek.

İmdat, imdat, imdat.

"Rachel," Shane'in sesini tekrar duydum ve hareket etmem, bir şey söylemem gerektiğini biliyordum, ama çok korkuyordum.

Başımı hareket ettirip dalların arasından aşağıya bakıyorum, alt dallar boz ayının pençeleriyle kırılmış. Pençeleri kabukta derin izler bırakmış.

Shane ve Fletcher bana bakıyor.

"Rachel," diyor tekrar, sesi daha alçak. "İyi misin?"

Konuşamıyorum.

"Lütfen, aşağı in. Orada kalmak güvenli değil. Hareket etmeliyiz." Sesi yalvarır gibi ama çok sakin, sanki tüm durumu kontrol altında tutuyormuş gibi. "Lütfen. Sana hiçbir şey olmayacak. Ben yanıdayım."

Ve bu kadarı yeter. Sözleri içime işliyor. Samimi. O her zaman beni korumuştur. Onun kollarında kendimi hiç güvende hissetmemişimdir.

"Tamam," diye fısıldadım ve uzun bir süre sonra yavaşça ağaçtan inmeye başladım, kaslarım kramp giriyordu.

Son kısmı atlamam gerekiyor ve o beni yakalıyor, kolları güçlü ve sıcak, kıpırdamıyor.

"Shane," diye bağıyorum, ona tutunarak, çok korkmuşum. "Tanrım."

"Her şey yolunda," diyor, bacaklarım beline dolanırken eli başımın arkasında. "Seni tutuyorum. Seni bırakmayacağım. Bir daha asla."

Nasıl kendimi tutabildiğimi bilmiyorum. Sadece ağlamak ve her şeye bağırarak istiyorum, ölüm korkusu hala içimde. Tamamen dağılmak istiyorum ve bunu yaparsam, beni tekrar bir araya getirmek için çok uğraşacağını biliyorum.

Bu yüzden dayanıyorum ve sonra bırakıyorum.

Yere indiriliyorum ve o bir eliyle elimi tutuyor, diğer elinde her şeyi değiştiren o av tüfeği ile beni ormandan çıkarıp atların yanına götürüyor.

Elbette Sybil çoktan gitmişti ama Polly hâlâ oradaydı, yakınlarda durmuş, kulaklarını ileri geri hareket ettiriyordu. Shane'i görünce hafifçe homurdandı, güvende olduğunu anlayınca gözle görülür şekilde rahatladı. Shane, Polly üzerinde de benim üzerimde olduğu gibi aynı etkiye sahipti.

Ayının bölgesine çok yaklaştık, bu yüzden beni eyere oturtup bizi uzaklaştırıyor, Fletcher yanımda topallayarak ama uyanık bir şekilde yürüyor.

Batan güneşe doğru yürüyoruz ve bu, hayatımda gördüğüm en muhteşem gün batımı olabilir. Altın, mor, pembe ve turuncu renklerin her bir tonu, sürekli değişen, yoğunlaşan ve solan sulu boya fırça darbeleri gibi görünüyor. Her şey daha canlı görünüyor.

Hayattasın, hayattasın, hayattasın, diyorum kendime. Sonra kendime söylememe gerek kalmıyor çünkü hissediyorum.

Alacakaranlık çökünce, mor-gri renkte, duruyoruz. Küçük bir dere akıyor ve Polly ile Fletcher uzun uzun su içiyorlar. Ben Polly'nin sırtında kalıyorum, Shane'in eyer çantasını çıkarıp dört ponderosa çamı ağacının yanında kamp kurmaya başlamasını sessizce izliyorum. Ötesinde, dağlar gittikçe yükseliyor. Nerede olduğumu bilmiyorum ama bunun önemi yok.

Shane hızlı ve kolay çalışır. Her hareketi doğal. O bu dünyanın bir parçası, aynı kalp atışıyla nefes alıyor. Onda neredeyse büyü, başka dünyadan bir şey var. Benim için yaptıklarını düşünüyorum, beni kırmış olsa da, benim için yaptı. Beni çok sevdiği için beni korumaktan başka bir şey istemiyordu.

Ve onun sevgisine sahip olduğum için çok şanslıydım. Başka kimseye ait değildi. O benimimdi, benim korumam, beslemem, bakmam gereken bir şeydi. O bana kalbini emanet etti, ben de ona kalbimi emanet ettim.

Sonunda, o güveni asla bozmadı. Gerçekten değil. Sadece yüzeyde. Ama altında, gerçeğin yattığı yerde, o güven asla sarsılmadı.

Onun sevgisi hiç sarsılmadı.

"Shane," diye fısıldıyorum ona.

Bana bakıyor. Sisli alacakaranlıkta bile onu net bir şekilde görebiliyorum. Terinin zeytin rengi gömleğini kaslarına yapıştırması, teninin kızıl altın rengi, gözlerinin bana sabitlendiğinde gördüğüm özlem.

Ve yine de ne istediğimi biliyor.

Neye ihtiyacım olduğunu.

O benim tek ihtiyacım.

Uyku tulumunu yere bırakıp bana doğru yürüyor. Belimden tutup beni attan indiriyor, ayaklarım yere sağlam basana kadar. Tek kelime etmiyor. Etmesine gerek yok.

Eğilip beni öpüyor. Bir eli ensemden, tatlı bir sahiplenmeyle, benim ona ait olduğumu söylüyor. Onun olmam gerektiğini.

Dudakları dudaklarıma değiyor, yumuşak ve hassas, yavaşça yoğunlaşıyor, ta ki ağzım onun ağzıyla birleşene kadar. Öpücüğü ayak parmaklarımdan ucuna kadar hissediyorum, beni tutuşunu, dilinin dilime dokunuşunu, içimde bir

ateş yakıyor. Sinirlerim titriyor ve her saniye birbirimizle daha da uyum içinde oluyoruz. Doğru geliyor. Çok doğru.

"Shane," diye fısıldıyorum ağızına ve o alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor, çekiyor, sonra dilini dudaklarımın içinden geçiriyor. Omurgamda bir dizi roma mumu gibi titremeler patlıyor.

"Şşşş," diyor bana, elleri, büyük, harika elleri, seven eller, koruyan eller, sanki beni heykel yapar gibi vücudumun üzerinde kayıyor, kıvrımlarımı, akışımı zevkle izliyor. Bir eli üstümün altına giriyor, tenime dokunuyor ve ben yeniden eriyorum. Dün geceki gibi ama bu sefer durmayacağım, çekilmeyeceğim. Dokunuşları, öpücükleri, beni geçmişten geri getiriyor ve geleceğim oluyor.

Sert avucunun göğsümün üzerinde kaymasıyla küçük bir inilti çıkarırım, dantelli sütyenimin kenarını aşağı çekerek meme ucuma dokunur. Daha fazla havai fişek dışarıya yayılır, küçük ama güçlü bir ısı beni saniye saniye ele geçirir.

Gömleğimin kenarını çekip başımdan geçirerek yere atıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben sadece ateşli, yakıcı bir arzu görüyorum, sanki kendi arzularına kapılmış gibi. Göğüslerime bakıyor, bir an gözleriyle onları tutuyor, sonra hızla sütyenimi açıyor ve sütyenim ayaklarıma düşüyor. Göğüs uçları havada sertleşiyor.

"Sen çok güzelsin," diyor, sanki olağanüstü bir şeye tanık olmuş gibi hayranlık dolu bir sesle. Bu beni tahtta oturan bir kraliçe, tek bir tebaası olan bir hükümdar gibi hissettiriyor. Ellerini yanlarımdan yukarı aşağı gezdiriyor, beni ezberlemeye çalışıyor, cildim cildimi hatırlıyor.

Ve ben de onu hatırlıyorum. Beni her zaman özgür kılan dokunuşunu. Hiç değişmemiş. İkimiz de küçük değişiklikler yaşamışız ama vücutlarımızın birbirine verdiği tepki değişmemiş.

Sonra başını eğip göğüslerimi kavrar, gözleri üzerimdeyken yalar ve emer, dili düz ve alaycıdır. Gözlerim zevkten kapanana kadar onun şehvetli bakışlarını takip ederim ve çığlık atarım, parmaklarım ipeksi saçlarının arasında dolanır. "Durma," derim, sözlerim havada süzülür.

Ama durur.

Geri çekilir ve bana bakar, alnında sert bir kararlılık vardır, gözleri nefesimi keser.

Bana nasıl baktığına bak. Beni nasıl gördüğüne. Kimse beni böyle görmedi.

"Rachel," diyor, sesi alçak, zengin, derin, kanımı sarhoş eden bir viski sesi. "Durmamı istemiyorsan... durmayacağım. Sana söz veriyorum, sana sahip olduğum her şeyi verene kadar durmayacağım." Yutkunurken adem elmasını izliyorum, gözlerim kalın boynunu, geniş omuzlarını, pazılarındaki damarları ve kasları, ön kollarını, verip veren ellerini içime çekiyor.

O çok güzel. Ve o benim.

Geçmiş geride bırakmanın zamanı geldi. İleriye bakmanın zamanı geldi. Sadece bu dakikalar için. Hatta sadece bu gece için bile olsa.

Ben Rachel, o Shane ve biz birlikteyiz, birbirimize uyuyoruz, çünkü her zaman öyleydik. O zamanlar da çalışıyorduk, şimdi de çalışıyoruz.

Bunun olması gerekiyor.

İkimizin de soluduğumuz havaya ihtiyaç duyduğumuz gibi gerçekleşmesi gerekiyor.

Çok uzun zamandır bu an için geliyor, kıvrılıyor, dönüyordu.

Ona bakıyorum ve bakışlarımızı ayırmadan botlarımı, çoraplarımı, kot pantolonumu, iç çamaşırlarımı çıkarıyorum, ta ki onun önünde çıplak kalana kadar. Çıplak ayaklarımın kirli olması, arkamızda bir at olması, lanet olası bir yerde olmamızın hiçbir önemi yok.

Bizden başka hiçbir şeyin önemi yok.

Onu o kadar çok özledim ki. Altı lanet yıl.

"Asla durma," diyorum ona.

Hazırım.

Burun delikleri genişliyor ve sonra üzerime çullanıyor, ağzımı acımasız, emredici bir öpücükle ele geçiriyor.

Nefesim kesiliyor, onun gücü, dudaklarının zarif şiddeti, dilinin ağzımı sikmesi beni ele geçiriyor.

Bu çok vahşi, çok vahşi. O beni becerirken titriyorum, öpücüğümüz dağınık, sert, öfke, kayıp, nefret, aşk ve çok

çok tarih ve çok zamanla dolu. Çok, çok uzun zaman.

Ağına karşı inleyen sesler çıkarıyorum ve sonra beni belimden tutup ağaca doğru döndürdüğünde nefesim kesiliyor. Sırtım pürüzlü ağaç kabuğuna yapışıyor ve gömleği başından çıkıyor, geri kalan kıyafetleri – kot pantolon, iç çamaşırı, botlar – bir kenara atılıyor.

Bir anlığına vücuduma bakıyor, ama o anda beni ateşe veriyor ve her şey acil hale geliyor, çok acil, ve ben onun için yanıyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve bacaklarımdan birini omzuna kaldırıyor, bugün ikinci kez yüzünü bacaklarımdan arasına sokuyor. Daha önce tereddütlü ve kararsız olan o, şimdi avını yiyip bitiren vahşi bir yaratık, kaba ve acımasız. Ağı bana bastırıyor, inliyor, cildime karşı homurdanıyor. Sadece nefesi, sıcaklığı, dilinin klitorisime sürtünmesi beni çoktan uçurumun kenarına getiriyor, vücudumdaki her kas geriliyor, geriliyor ve geriliyor.

Yine inledi, titreşimler içimde yayıldı.

"Shane," diye fısıldıyorum, nefes nefese, dilinin acımasızca beni kırbaçlamasıyla deliye dönmüşüm, o kadar açılmış, o kadar şişmişim ki, zevkten kıvranmaya başlıyorum, vücudum açlıktan kıvranıyor. Kafasını yerinde tutuyorum, kabuğunun omurgamı çizmesi bile umurumda değil. Acı bile harika hissettiriyor.

"Gidiyorum..." diye başlıyorum ama sözlerim yarıda kalıyor ve artık hiçbir şeye odaklanamıyorum, her yönden çok fazla duygu geliyor. Dilinin kaygan dokunuşu, dudaklarının emişi, parmaklarının uyluklarıma o kadar sert baskı yapması ki morluklar bırakacağını biliyorum, omurgamın çıplak derisi.

Şakaklarımdan ter damlaları akmaya başlar.

Parmaklarım saçlarını çekiştiriyor, gitmeden önce tutunmaya çalışıyorum ama...

Kayboldu

m.

Tamamen

kayboldu

m.

Yüksek sesle, tiz bir şekilde bağıríyorum, onun adı defalarca tekrar ediliyor ve ben kendimde değilim, burada bile değilim. Onun ağızındayım ve her yerdeyim. Erimişim ve yeniden bir araya getirilmişim.

Ve düşünmek için bile yerim yok.

"Yıllardır senin tadını özledim," diyor, ayağa kalkarken sesi titriyor. "Şimdi seni tekrar elde ettim, ama bunun asla yetmeyeceğini düşünüyorum."

Ellerimi dua eder gibi birleştirip beni döndürüyor ve ellerimi ağaca koyuyor. "Sıkı tutun, kuzgun kız. Tek bir yolculuk var ve çok çılgın olacak."

Ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyorum ve o ellerini bacaklarımın arasına koyup beni tutarken ağaca tutunuyorum. Bir eli altımda, parmakları açık, ellerinin ne kadar büyük olduğunu hissedebiliyorum. Beni sıkıca tutuyor, sahiplenici bir şekilde – benim, diyor, tamamen benim – hassasiyetim azalana kadar bastırıyor, sonra bırakıyor ve arkama geçiyor.

"Seni bekledim," diye fısıldadı bana, ıslak parmaklarını omurgamdan aşağı doğru kaydırırken, vücudum kontrolümden çıktı ve titremeye başladım. "Tanrım, seni bekledim, seni istedim, Rachel. Aynen böyle, sadece benim için. Sadece ikimiz." Sesi duygudan boğuktu. "Seni çok özledim."

Kalbim onun sözleriyle çarpıyor.

Ama ben bir şey söyleyemeden, kalçalarımı kavrar ve içeri girer, dudaklarından keskin bir tıslama çıkar.

Çılgılık attım, tırnaklarım kabuğa gömüldü, o yavaşça içeri girerken sıkıca tutundum, içimden dışarıya doğru beni gittikçe genişletiyordu. Onun tüm uzunluğunun içime girmesini hissetmek sonsuza kadar sürdü ve sonra o kadar derine girdi ki, o kadar doğrudu ki, onun nabzını hissettiğime yemin edebilirim, ısısı içime geçiyordu.

Daha önce hiç bu kadar onunla dolu hissetmemiştim, hem ona aç hem de tatmin olmuş, dolu ve tarif edilemez bir çaresizlik içindeyim.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, sessiz ve kısık bir sesle, boynuma, omuzlarıma öpücükler kondururken. Göğsünün derisi hassas sırtımı okşuyor. "Özledin mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıp sırtımı kamburlaştırırken, o yavaşça çekilip tekrar santim santim içeri giriyor.

"Bunu istediğini söyle."

"Ben... bunu istiyorum," diye fısıldıyorum, nefesim kesilirken sözlerim de takılıyor. Ne hissettiğimi, onun beni nasıl

beni titretip biraz çılgına çevirdiğini. "Siktir, bunu istiyorum Shane. Seni istiyorum. Bütününü ver bana."

"Rachel," diye mırıldanıyor ve sonra beni ağaca yapışana kadar sertçe içime giriyor.

Acıdan değil, her şeyden dolayı çılgılık atıyorum. Her şey, her şeyi hissediyorum ve o acımasızca devam ediyor. İçime girmeye başlıyor, kalçaları yavaşça ritim tutarak kıcıma çarpıyor. İçim parlıyor, her şey ısınmaya, sıkışmaya başlıyor, seslerim gittikçe yükseliyor.

Shane içimde. Çok
derinlerde.

Bana hiç kimsenin yapamayacağı kadar uyuyor.

Beynim geleceğe, yarına, planlarıma ve olabilecekler üzerine odaklanmak istiyor ama ben onu geri çekiyorum. Onu onunla birlikte burada kalmaya zorluyorum. Hissetmek istemediği şeyleri, korkutucu şeyleri, dünyam için çok önemli olan şeyleri hissetmeye zorluyorum.

Onu çok sevdiğim gerçeği. Fazla
sevdiğim gerçeği.

Birini çok fazla sevebilir, çok fazla isteyebilir misin? Bu yüzden delirebilir misin?

Eğer bırakırsam, delireceğimden korkuyorum.

"Kal benimle," diyor Shane, nefes nefese, içime girerken. "Şimdi burada benimle kal."

Sert ve hızlı bir şekilde pompalamaya başlıyor, beni o kadar sert sikiyor ki ellerime kıymık batıyor, teri sırtıma damlıyor. Her itişte düşüncelerim kayboluyor, ta ki sadece bir beden ve ruh kalana kadar ve daha fazlasını istiyorum, istiyorum, istiyorum.

Daha
fazla.

Tanrı
m.

"Shane," diye bağıryorum.

O kadar doluyum ki, daha önce ne kadar boş olduğumu fark ediyorum. Boş, oyulmuş, gerçekte onun adını hep bildiğim halde, neyi arzuladığımı bilmiyordum.

Eli arkama dolanıyor, hala ıslak olan klitorisimin üzerinde kayıyor ve ben inliyorum çünkü bu çok fazla, o çok fazla ve bu çok fazla.

*Asla durma. Asla durma. Lütfen,
durmalsın.*

Devam et.

Neredeyse

geldim.

Bitmesini istemiyorum.

Bitmesine izin verme.

Sonsuza kadar sık beni.

Güzel kovboyum.

"Boşalabilir misin?" diye fısıldıyor bana.

Başımı sallamaya çalışıyorum ama nefes nefeseyim, soğuk terin göğüslerimden, boynumdan akmasını hissediyorum. Kopmak üzere olan bir ip üzerindeyim. O inleyip, boşaldığımı duymak istediğini söylediğinde kalbim atıyor.

"Rachel," diye boğuk bir sesle söylüyor. Parmakları kayıyor.

Bir saçma gibi fırlıyorum ve uçuyorum, zaman ve uzayda hızla ilerliyorum ve sonra konfetiye dönüşene kadar genişliyorum, titrek bacaklarımla yavaşça yere iniyorum, zar zor ayakta duruyor ve tutunuyorum.

Shane'in elleri etrafımda çelik gibi sertleşiyor, daha sert pompalamaya başlıyor, terler uçuşuyor, inlemeler ve homurtular ağzından çıkıyor, boşalırken.

Adımı haykırıyor ve sanırım hiç bu kadar saygıyla söylendiğini duymamıştım, sesi neredeyse acı çekiyor gibi.

Sonra kalçaları bana karşı yavaşlar.

Kontrolünü biraz kaybeder, titremeye başlar ve üzerime eğilir, benden baskıyı almak için ağaca uzanır, sıcak, kaygan göğsü sırtıma bastırılır.

"Siktir," diyor. "Siktir. Rachel, bu..." Kelimeler yetersiz kalıyor.

Zihnim, şimdiki ana, şu ana, Shane Nelson tarafından arkadan iyice sikildiğim gerçeğine dönmek için zaman alıyor. Bu ilk kez olmuyor, uzun zamandır oluyor, ama lanet olsun.

Bundan daha kötüsü ne olabilir
ki? Onu kim geçebilir ki?

Ve bunun cevabını çok iyi bildiğim için acıyor, sızlıyor ve batıyor.

Shane çekiliyor ve spermi bacaklarımdan akıyor, nefes almaya çalışıyor.

Aniden ben de nefes alamıyorum.

Önceden sadece istek, ihtiyaç ve hiç sarsılmayan bir arzu vardı.

Şimdi ise sadece kafamda atan nabzım, zonklayan bacaklarım, kramp girmiş ve acıyana kadar gerilmiş ellerim ve içimde derinlerde hissettiğim saf, keskin bir korku var.

"Rachel," diyor bana, ben ağaçtan iterek dengemi bulmaya çalışırken. Dönüyorum ve o bana doğru yaklaşıyor, bir eli çenemde, diğeri kolumu tutuyor. "Lütfen söyle bana... o... o..." Yutkunuyor, dudaklarının üzerinde ter damlaları parıldıyor, bana bakıyor. "Lütfen söyle bana, o benim için ne ifade ettiyse, senin için de öyle olduğunu."

Göğsümde garip bir çarpıntı hissediyorum.

Korku. Umut. Aşk. Kayıp.

"Senin için ne anlama geliyordu?" diye fısıldadım.

"Dünya," diyor ve beni öpüyor, hızlı, hafif ve şefkatle. "Bütün dünya demekti."

İçimde her şey aydınlanıyor, sıcak ve çılgın bir hisle doluyorum. Çünkü o benim için de dünyalar kadar değerliydi.

Ama biri sana dünyayı sunarsa, bunun seni korkutmadığını söyleme.

"Bekle," diye fısıldıyor ve komşu ağaca astığı eyer çantasına doğru yürüyor. Işık loş olsa da, onu lavanta ve griye boyasa da, muhteşem çıplak kıkırına bakmaktan kendimi alamıyorum. Beni bu kadar sert sikebilmesine şaşmamalı, o kıkır çelikten yapılmış.

Bir avuç mendille geri gelir ve yavaşça bacağıma sürerek beni temizler. Sonra alnıma öpücük kondurur, mendilleri atar ve boxer şortunu giyer.

"Erken olduğunu biliyorum ama... ben bitkinim," diyor alaycı bir gülümsemeyle, daha önce serdiği matın üzerine uyku tulumunu sererek. Sonra iç çamaşırımı ve tişörtümü bana atıyor ve tulumun kenarını kaldırıyor. "Önden buyur."

İç çamaşırımı ve tişörtümü giyip, bu sefer oyalanmadan ağaçların arkasına işemeye gidiyorum, çünkü ayılar var, sonra uyku tulumunun içine giriyorum.

Yanımda yerini aldığında, vücudu benimkine sarılmış, beni kendine sıkıca çekmişken, Polly ve Fletcher'ın bizi sevişirken gördüklerini fark ettim. Neyse ki çok şaşırmış görünmüyorlar, ama zavallı Fletcher gözlerime bakamıyor.

"O iyi olacak mı?" Uyuyan çantanın ayak ucunda kıvrılmış köpeğe başımı sallıyorum. "Bizi sevişirken gördüğü için değil, yani, ayının yaptığı şeyden dolayı."

Shane geri çekilir ve ben omzumun üzerinden ona bakarım, o da bana tuhaf bir bakış atar. "Köpeğin bizi sevişirken izlemesinden mi endişelendin?"

"Hayır. Yani, bir an için. At da. Ama demek istediğim, o iyi olacak mı?"

Shane başını sallar ve başımın arkasına öpücük kondurur. "O iyi olacak. Sabah erkenden çiftliğe döneceğiz. Babam ve ben daha sonra inekleri almaya gidebiliriz. Şu anda tek yapmamız gereken herkesi eve götürmek ve Fletcher'ı veterinerine götürmek. Her şey yoluna girecek."

Rahatlayarak nefes veriyorum. "Sybil ne olacak?"

"Buraya gelirken onu kısaca gördüm. Arkamızdan geliyordu. Yarın görürüz herhalde. Hiç endişelenme, bu gece güvendesin."

Gözlerimi kapatıyorum, beni saran kollarının hissine kendimi bırakıyorum, zaman kadar güçlü ve eski bir his.

Güvende.

Babamın yaptıklarından sonra hayatıma devam etmeyi öğrenmek için yıllarımı terapide geçirdim.

Kendimi sevmeyi, güvende hissetmeyi öğrenene kadar her şeyi aşmaya çalıştım.

Artık o korku içinde yaşamıyorum, Shane'e kendimi yeniden kaybetme korkusu hariç.

Ama onun kollarında olmak, ne kadar güvende olduğumu fark etmemi sağlıyor.

Onunla, onsuz.

Güvendeyim.

SHANE

Şafak sökmeden önce kuşların cıvıltısıyla uyanıyorum.

Yüzüm Rachel'in yumuşak boynuna gömülü, ipeksi saçları kanatlar gibi etrafımı sarıyor.

Gülümsüyorum. Onun kokusunu içime çekiyorum. Sabah havası. Taze ve serin, yaklaşan sıcaklığın sadece hafif bir izi var.

O kıpırdanıyor ve hafif bir inilti çıkarıyor.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum, başının arkasına öpücük kondurarak. "Nasıl uyudun?"

Rüya gibi bir iç çekişle cevap veriyor. "Yıllardır en iyi uykumdu." "Ayılarla ilgili rüya görmedin, değil mi?"

Sanki bir şey hatırlar gibi duraksıyor. "Hayır. Hayır, seni rüyamda gördüm." "Umarım güzel bir rüyaydı."

"Sen sadece güzel rüyalarda görünüyorsun," der ve sonra bana bakacak şekilde yer değiştirir. "Bu bir rüya değil, değil mi?"

"Hayır. Hepsi gerçek." Yukarı bakıyorum ve gözlerim ufku tarıyor, güneş zirvelerin üzerinden zar zor yükseliyor. Polly yakınlarda otluyor, Fletcher uyuyor. Dünya yeni görünüyor, yeni. Rachel kollarımda olduğu için her şey farklı şimdi. Daha iyi, daha parlak.

Ona gülümsüyorum. Dün gecedен sonra farklı hissedip hissetmediğini anlayamıyorum. Ama tek bildiğim, bu uyku tulumundan aceleyle çıkmayacağım. Dün gece muhteşemdi ama bu bizim sonumuz olamaz, olamaz. Onun içine girip, bu sefer ben derinlerdeyken onun orgazmını izlemek için can atarken olamaz.

Onu yumuşakça öpüyorum, elimi göğüslerinin şişkinliğinden karnına doğru kaydırıyorum, suyu yokluyorum. O da beni öpüyor, dokunuşlarıma

dokunuşuma tatlı sesler çıkararak öpüyor. Çok sertleşmişim ve bu sabahki ereksiyonumu iyi bir şekilde kullanmaya hazırım.

Tek sorun, uyku tulumu çok fazla yer bırakmıyor, özellikle de iki kişi için.

"Bekle," diyorum ona, uzanıp fermuarını açıyorum, ta ki matın üzerine düz bir şekilde uzanana kadar ve yeni dünyaya maruz kalana kadar. Saniyeler içinde çıplak kalıyorum.

"Uzan," diyorum ona, üzerine sürünürken, sert, çıplak penisim aramızda sallanıyor. Ellerimi omuzlarına koyup onu geriye doğru itiyorum ve üstüne yerleşiyorum. Başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum, dudakları onu sarana kadar nazikçe itiyorum. Acı verici güzellikte bir gülümsemeyle, yumuşakça emiyor ve ben de tüm vücudumda, ayak parmaklarıma kadar bir titreme hissediyorum.

"Bana ne yaptığının, bana her zaman ne yaptığının farkında değilsin," diye mırıldanıyorum, bir elimle iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirirken, o da içinden çıkmaya çalışıyor. Başparmağımı çekip üstünü başından çıkarıyorum, o da bana izin vermek için sırtını geriye doğru eğiyor.

Onun mükemmel, yanlara doğru dökülen göğüslerine bakıyorum. Gün doğumunun ışığında parlıyor gibiler, saf ve kusursuz, koyu pembe meme uçları gözlerimin önünde sertleşiyor. Açlığımı kontrol etmeye çalışarak dudağımı ısırıyorum ve göğüslerine nazikçe üflüyorum. Sırtını tekrar kavisliyor – çok güzel – ve düz dilimle göğsündeki tüyleri okşarken cildinin diken diken olduğunu izliyorum.

Nefes nefese kalıyor – ikimiz de hala uykudan sersemlemiş durumdayız – ve ben vücudumu onun üzerine bastırıyorum, böylece ne kadar sert, uzun ve hazır olduğumu, ağırlığımı hissedebilsin. Gözleri genişliyor ama korkmuyor. Bundan korkmuyor. Bununla başa çıkabileceğini ve iyi başa çıkabileceğini biliyor, ona verdiğim her şeyi alabilir.

Boynunu öpüyorum ve dizimle bacaklarını ayırıyorum. Onu içime çekiyorum, dün geceki seksimizin kokusu lanet bir bomba gibi vuruyor bana, sikim ısınmaya, cildim gerilmeye başlıyor.

Vücudum tetik çekmeye hazır bir silah gibi olsa da duruyorum ve her şeyi içime çekiyorum. Rachel Waters. Benim kara saçlı kızım. Burada, uyku tulumumun üzerinde, benim toprağımın ortasında. Altımda, çıplak, savunmasız ve istekli. Bana güvenle, arzu, ihtiyaç ve teslimiyetle bakıyor. Ben kendimi ona verirken o da kendini bana veriyor.

Bu, onun bilebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor benim için.

Bütün bunların gerçekliğine inanamayıp titreyerek nefes alıyorum ve tüm ağırlığımı bir koluma verirken, serbest elimi bacaklarının arasına sokuyorum. Onun sıcaklığını hissedince gözlerim kapanıyor — o yaz güneşinden daha sıcak ve kollarında boğulabilirim.

Başımı boynunun kıvrımına gömerek, narin teninde küçük, hızlı ısırıklar atıyorum, ta ki yumuşak, narin kulak memesini bulana kadar. O bunu seviyor. Her zaman sevmiştir. Dişlerimle hafifçe çekiyorum, o inleyene kadar, parmakları omuzlarıma gömülüyor.

Nefesimi düzenlemeye çalışarak, elimi klitorisine kaydurdım ve göğsümden düşük, boşuk bir inilti yükseldi. O, cennetteymiş gibi hissettiriyordu — tıpkı dün geceki gibi yumuşak ve ipeksi, ve tamamen ıslaktı.

"Sen mükemmelsin," diyorum ona, iki parmağımı içine sokarken. Boğazında bir hırıltı duyuyorum.

Sıkı. O kadar sıkı ki.

Parmaklarımin etrafını sıkarak beni tutması, gözlerimi bir anlığına geriye doğru yuvarlamama neden oluyor. Penisim patlama noktasına kadar şişiyor ve daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Neredeyse nefes nefese kalmışım, onu böyle çalıştırırken, o da kıvranıyor, başını bir yandan diğer yana çeviriyor, ağzı ıslak ve açık. Daha fazlasını istiyor.

*Bunu günlerce
izleyebilirim. Ona
yaptıklarına bak.*

Nefesi kesilir ve yuvarlak göğüsleri yukarı doğru yükselir, yaz bronzluğuna karşı cildi daha da solgunlaşır. Dilimi meme uçlarında gezdiririm, her dokunuşuma, her yumuşak yalamama tepki veren sert taşlar ve o yine inler, bu sefer daha yüksek sesle. Onu sınırlarına kadar götürmek istiyorum, tüm çekingenliğini ortadan kaldırmak istiyorum.

Burada, vahşi doğada, onu vahşi istiyorum.

Bunu yükselen güneşin altında izlemek istiyorum, onu parıldamasını ve gözlerimi kamaştırana kadar ışıldamasını izlemek istiyorum. Onun ışığının tüm karanlık yılları yok etmesini istiyorum.

Parmaklarımi daha da içeri sokuyorum ve inlemesi derinleşiyor. Kalçaları yukarı doğru sarsılıyor, tekrar tekrar, neredeyse çaresizce. Altımda kıvranışını ve inlemesini izlemek, sadece parmaklarımla, herhangi bir viski shotundan daha iyi hissettiriyor.

Daha fazla dayanamıyorum. Sertleşmiş penisini yumruğumla kavrayıp girişine yerleştiriyorum. Şişmiş başımı ipeksi yarıktaki yavaşça yukarı aşağı sürtünce gözleri açılıyor, onu ve kendimi tahrik etmek için acele etmeden devam ediyorum.

Alay etmeye gerek yok.

Nefesimi tutarak kendimi zorla geri çekiyorum.

Bu en zor şey. Vücudumdaki her sinir, derinlere dalıp uyku tulumundan çıkıp toprağa yuvarlanana kadar onu sikmeye hazır. İçine yavaşça girmek için tüm gücümü kullanıyorum. Yavaşça içeri girerken o kadar sıcak ve ıslak ki titremeye başlıyorum, kaslarım kramp giriyor, kontrolü yeniden kazanmaya çalışıyorum. Durup derin, titretilen bir nefes alıyorum ve devam ediyorum.

Daha derine batarken yüzü buruşuyor.

"Beni hissediyor musun?" diye kısık bir sesle fısıldıyorum. "Bütün beni hissediyor musun?"

O başını sallamaya çalışıyor ama deliryumun içinde inliyor. Sanki mengene gibi çok sıkı. İkimiz de zor nefes alıyoruz, alnımda ter damlaları birikiyor, tenlerimiz nemli. Derinlere girdiğimde, yavaşça çekiliyorum, ıslaklığıyla parıldayan sikimi izliyorum.

Hiçbir kelime yok. Hiçbir düşünce yok. Sadece bu. Sadece biz, sabahın erken saatlerinde sevişiyoruz.

Uyku tulumunun kenarını tutuyorum, parmaklarını etrafına doluyorum.

Eğilip karnının üzerinde kayarak parmağımı klitorisine yerleştiriyorum ve küçük, yavaş daireler çizerek onu daha da ıslatıyorum. Onu genişlediğini hissedene kadar okşuyorum, bacakları daha da açılıyor ve sonra tekrar içeri giriyorum, daha derine. Kalçaları bana doğru kalkıyor ve şimdi daha da gergin. Daha derine dalabiliyorum ve tüm tatlı noktalarını bulduğumu biliyorum. Nefes nefese kalıyor ve ben kalçalarını tutuyorum, sıkıca tutuyorum, parmak uçlarım yumuşak tenine batıyor.

O kadar ıslak ve dolgun ki, kendimi kaybedebilirim, kalbimi sonsuza kadar ona kaptırabilirim.

Ama sonsuza kadar vaktim

yok. Güneş yükseliyor.

Kuşların şarkıları, zorlu nefeslerimizle boğulup kayboluyor.

Artık çok yaklaştım. Çok yakınım.

Toplarım yükselip sıkılaşıırken adımlarım hızlanıyor, içinden boşalmak üzere. Onun cildine çarpıyorlar, hızlı ve acımasızca onu içime alıp dışarı çıkarırken, şapır şupur sesleri havayı dolduruyor ve beni doruğa taşıyor. Alnımdan ter damlaları süzülüp altımdaki ona sığıyor.

Sessiz kalamayıp yüksek sesle inliyorum. Burada istediğimiz kadar bağırabiliriz. İçimdeki boşalma ihtiyacı çok keskin, çok şiddetli, çok fazla. Yavaşça dışarı çıkıp, onun her şeyiyle parıldayan kalın penisini izliyorum, sonra tekrar içine dalıyorum. Tüm vücudum titriyor.

"Benim için boşal," diye kaba bir şekilde mırıldanıyorum. "Benimle birlikte boşal."

Gözleri benimkilere takılır ve ben aşık olurum, ona aşık olurum, hala ona aşığım.

Oh, sik beni.

Parmaklarım çılgınca çalışıyor, yüzü buruşuyor, ağzı bir çiçek gibi açılırken ben ona daha sert, daha sert vuruyorum.

"Oh tanrım!" diye bağılıyor. "Oh tanrım, Shane!"

Titriyor.

Ben titriyorum.

Yemin ederim yer de titriyor. Sonra boşalıyorum.

Sert.

Derin bir nefes alıp, gergin kaslarım gevşerken ve orgazm omurgamdan aşağıya doğru yayılıp her damarımdan dışarı fırlarken, boğazımdan düşük, gırtlaktan gelen bir çığlık atıyorum. Lanet olası yıldızları görüyorum. Ayı. Güneşi. Dünyayı.

Sonra benden geriye hiçbir şey

kalmaz. Boşum. Doymuşum.

Tükenmiş.

Ona yaslanıyorum, uzuvlarımı hissetmeye çalışıyorum, kalçalarına sarılan ellerim terden kayıyor. Alnındaki nemli saçları okşuyorum, güzel yüzüne gülümsüyorum ve çenesinin üzerindeki küçük güzellik lekesini öpüyorum. O lekeyi nefret ederdi ve Maverick, o pislik, biz küçükken onunla bu yüzden dalga geçerdi. O lekeyi makyajla kapatmaya çalışırdı ama ben onu hep böyle, temiz yüzlü, kızarmış ve gerçek, güzel Rachel'i görmemi sağlayan haliyle istemişimdir.

"Günaydın," diye fısıldadım ona.

Bana tembelce gülümsüyor. "Bunu zaten söyledin."

"Ama şimdi *gerçekten* iyi sabahlar."

"Bir daha söyleyebilirsin." Elini uzatıp parmaklarını yüzümde gezdiriyor. "Bunun olacağını hiç düşünmemiştim."

Onun dokunuşuyla gözlerimi kapatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, buraya geri dönmeye karar verdiğimde. Sen, ben... bu asla mümkün değildi. Ölene kadar senden nefret etmeyi planlamıştım."

Yutkunuyorum. Seks sonrası duyulacak en güzel söz değil, aslında hiçbir zaman duyulacak bir söz değil.

Keskin bir nefes verir, başka yere bakar. "Özür dilerim. Bu kadar sert olmak istemedim."

"Anlıyorum," diyorum. "Gerçekten anlıyorum."

"Sadece bunun mümkün olmadığını düşündüm diye, bunun olmasını istemediğim anlamına gelmez." Kaşlarımı çatıyorum. Bana büyük, buzul mavisi gözleriyle bakıyor ve o gözlerde onun gerçeğini görüyorum. "Eskiden tüm 'ya eğer'leri düşünürdüm. Ya sen benden ayrılmasaydın, ya ben North Ridge'de kalsaydım, ya sen benimle kaçsaydın. Seni sevdiğim gibi birini gerçekten sevebilir miyim diye merak ederdim. Ve denedim. Sevmeye çalıştım. Ama sevmesi en zor kişi kendimmişim."

"Aynen öyle," diye mırıldandım, o mücadelenin ne demek olduğunu çok iyi bildiğim için.

"Ve düşündüm ki, ya buraya gelirim ve geçmiş silinirse, kalbimi tekrar tam anlamıyla kullanabilirim. Ama bunu uzaklaştırdım çünkü gerçek değildi. Mümkün değildi. En iyi ihtimalle bir kapanış umabilirdim."

"Peki elde ettin mi? Kapanışı, yani?"

"Elde ettim sanmıştım. Ama sonra, Shane... biz ne yapıyoruz?" "Ne demek istiyorsun?"

"Bu," diyor, elini göğsüme bastırarak. "Biz. Bu kapanış değil Shane. Senin için öyle mi? Bu, ikimizin de zincirlerimizden kurtulup yolumuza devam edebilmemiz için bir şeyi sonlandırmak mı? Yoksa zincirleri tekrar takmak mı? Bu sadece başka bir kapı açmak, belki de kapalı kalması gereken bir kapı."

Kafamı salladım, sesindeki korkuyu, aramızda gerçekten yanan şeyi görmemesini sevmedim. "Aşk zincir değildir Rachel. Kelepçe değildir. Aşk seni özgür kılar, aşk

sınırlamaz. Senin için hissettiğim şey... vahşi ve saf ve üstümüzdeki güneş kadar gerçek."

"Peki sen benim için ne hissediyorsun?" diye sordu o kadar sessizce ki, onu daha iyi duyabilmek için eğildim.

Sorusu beni şaşırttı.

"Belli değil mi?" diye soruyorum, başparmağımı dudaklarında gezdirip elimi kalbinin üzerine koyuyorum, yumuşak çıplak teni avucumu ısıtıyor. "Rachel, seni seviyorum. O zaman da seviyordum, şimdi de seviyorum ve aradaki tüm aydınlık ve karanlıkta da sevdim. Seni, dizginleyemediğim bir vahşilikle seviyorum." Duruyorum, her şeyin dengede olduğunu hissederek göğsüm sıkışıyor, sözlerimin üzerinde duruyor. "Lütfen bana da aynı şeyi hissettiğini söyle, sen de hissettiğini söyle. En azından bir süreliğine bu duyguyla yaşamaya devam edeceğini söyle."

Bana bakıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor, ona çoktan verdiğim tüm cevapları arıyor. "Shane..." diyor yumuşak bir sesle. "Burası artık benim evim değil."

"Evet, burası senin evin. Ben senin evimim. Sen başka bir yerdeyken bile, beni nefret ederken, beni unutmaya çalışırken bile, kalbim senin evin oldu."

Tanrım, bunu göremiyor mu? Her zaman bana ait olduğunu ve her zaman bana ait olacağını göremiyor mu?

Gözlerini kapatıp başını hızlıca salladı. "Yakında eve gitmeliyim. Gitmeliyim."

"Gitmene gerek yok."

"Shane, lütfen," diyor, bana bakarak, gözleriyle yalvarıyor. "Kendini benim yerime koy. Orada bir hayatım var. Bir dairem, bir işim, bir..."

"Evet, hepsini daha önce duydum," diye tersliyorum. Derin ve keskin bir nefes alıp sakın olmaya çalışıyorum. "Bak, bunun kolay olmadığını ve orada bir hayat kurmak için çok çalıştığını biliyorum. Tek istediğim, *burada* da bir hayat kurmaya çalışman."

Kaşları nazikçe çatıldı. "Sanki yeniden başlamak nasıl bir şey biliyormuşsun gibi konuşuyorsun. Nasıl bilebilirsin ki? Sen bu lanet yerden hiç ayrılmadın ki."

"Rachel..."

"Bu
doğru."

"Her adımında yanımda olurdun. Annen olacaktı. Mav, Fox, babam, dedem, Del, hatta Jeanine bile olacaktı."

"Ama bu her şeyi düzeltmez."

Ona baktım. "Neyi düzeltmen gerekiyor?"

"Buraya geri dönerek hayatımın rayına oturacağını mı sanıyorsun? Diyelim ki burada sevdiğim bir iş buldum. Diyelim ki bir sürü harika şey birbirine uydu. Sence bu benim sorunlarımı çözecek, içimdeki boşluğu dolduracak, verilen tüm zararları telafi edecek mi? Senin sevgin bir başlangıç Shane, ama yeterli değil."

Vay canına.

Başımı geriye doğru çekip içimden titriyorum. Aşkım yetmez.

Yeterli değil.

Ben yetersizim.

"Tamam," diyorum ona, onu itip ayağa kalkarak. Hızlıca iç çamaşırımı giyip hazırlanmaya başlıyorum. Yapacak önemli işler varken bütün sabah uyku tulumunda yatıp birbirimize sataşmanın bir anlamı yok.

"Shane," diyor, giyinirken. "Öyle demek istemedim."

"Evet, öyle demek istedim," diyorum, kot pantolonumu giyerken ona bakarak. "Bazen çok sivri bir dilin var, biliyor musun?"

"Biliyorum. Özür dilerim. Bak, ben..."

"Önemli değil," diyorum ona çabucak, uyku tulumunu ayaklarının altından neredeyse kopararak. "Yola çıkmalıyız. Fletcher'ı veterinere götür, lanet olası ineklerle başka zaman uğraşırız." Sabah boyunca Polly'nin yanında çimlerde uyuklayan Fletcher'a bakıyorum. Aslında çok daha iyi görünüyor ama yine de emin olmak için veterinere götüreceğim. "Siktir, şu anda o ayıyı bulup ona gerçekte ne düşündüğümü söylemek isterdim."

"Shane. Lütfen. Bana kızdığında nefret ediyorum."

Ona bir bakış attım. "O zaman beni kızdıracağını bildiğin şeyler söyleme."

."

"Ne kadar kırık olduğumu anlamalısın!" diye bağırdı. kollarını açmış, yüzü gergin ve hayal kırıklığından kızarmış.

"Anlıyorum!" diye bağıyorum ona. "Seni ilk gördüğüm günden beri anlıyorum. Seni ne olursa olsun koruyacağıma karar verdiğim günden beri. Ne olursa olsun senin yanında olacağıma karar verdiğim günden beri. Ve biliyorum ki, sana yapılan tüm o korkunç şeyleri düzeltmek için benim sevgim yetmez, biliyorum. Kendi çapımda denedim ve işleri daha da kötüleştirdim, burada olmanın zor olduğunu ve bunun sadece benimle ilgili olmadığını anlıyorum. Tamam, biliyorum. Ama neden şu anda senin yanında olamıyorum? Neden bunu birlikte aşamıyoruz? Kendini tek başına düzeltmek zorunda değilsin."

"Belki de öyle," diyor, dudaklarını birbirine sürterek. "Şimdiye kadar yaptığım şey buydu. Altı yıl uzun bir süre."

"Ama hayatının geri kalanından daha uzun değil." Onu incelerken, göğsümde bir çekiç varmış gibi hissediyorum, tüm sinirlerim yanıyor. Bir an güneş kadar yüksekteyim, bir an sonra bir kuzgun mezarına kayıyorum. "Rachel. Yapman gerektiğini düşündüğün her şeyi artık tek başına yapmak zorunda değilsin. Hoşuna gitse de gitmese de ben senin için buradayım."

Beni bir an izliyor ve seçeneklerini mi değerlendiriyor yoksa olanları sindirmeye mi çalışıyor, anlayamıyorum. Sonra bana başını sallıyor. "Tuvalete gidiyorum." Birkaç metre ötedeki çam ağaçlarının arkasına geçiyor ve ben de ona mahremiyetini sağlamak için arkayı dönüyorum, kalbim milyonlarca atın ayakları altında ezilmiş gibi hissediyorum.

Döndüğünde, eşyalarımın çoğunu toplamışım.

Sybil gece ortaya çıkmadığı için Polly'ye biniyor, ben yaya olarak öncü oluyorum, Fletcher de diğer tarafımda kalıyor, ta ki yeterince yürüdüğünü düşünene kadar, sonra onu Rachel'ın yanına atıyorum. O bu işin ustası, ata binebilen bir köpek.

Bunu saatlerce yapıyoruz, ayaklarım uzun süre yürümekten botlarımın içinde acıdan çığlık atana kadar, ama Rachel'a mesafe vermek istiyorum. Buna ihtiyacı var, sadece o atın üzerinde ve ben onun önünde olsak bile.

Çiftlikten bir kilometre uzaklıkta, sağ tarafımızda kuru otları otlayan Sybil'in hayalet gibi silüetini gördüm.

"İşte orada," dedim, daha çok kendime.

Sybil başını kaldırıp bize bakıyor ve ben onu görmezden gelerek ilgisini çekmeyi umuyorum. Eğer peşinden gidip onu itersem

geri çekilip kaçacaktır. Genellikle bu taktik insanlarda işe yarasa da atlarda pek işe yaramaz, ama birkaç saniye sonra geride kalmak istemeyen Sybil yavaşça arkamızdan yürümeye başlar.

O anda Rachel sonunda bir şey söyledi. Sanırım bu taktik ona da işe yaradı.

"Shane."

"Evet?" Omzumu dönüp ona bakıyorum.

Bana bakıyor, yüzünde açık bir ifade var, neredeyse... umutlu. "Ne olursa olsun, böyle bırakmak istemiyorum. Birbirimize daha fazlasını borçluyuz. Bunca zaman sonra. Böyle birlikte kalabilir miyiz?" Dudaklarını yalıyor, gergin. "Her saniyenin değerini bilerek yaşamaya çalışabilir miyiz?"

Ne istediğini biliyorum. O gidene kadar birlikte olalım. Ama kalbim şu anda zar zor dayanırken, o gittiğinde ne olacak?

Bunu nasıl tekrar yaşayabilirim? Ama ben aptalım.

Ve aşığım.

O yüzden evet
diyorum.

Her saniyenin tadını çıkaracağız.

RACHEL

Sonraki birkaç gün çok yavaş geçer.

İşçilerin kulübesi toz, sıcak ve Shane ile yola çıkmadan önce annemle sarf ettiğim öfkeli sözlerle doludur.

Suçluluk ve acı ile dolu ve ikimiz de bunu yıkmak, bununla başa çıkmak, yüzleşmek için çok inatçıydık.

Bir ayıyla yüzleşip hayatta kalmıştım, ama kendi annemle yüzleşmek her şeyden daha korkutucu geliyordu.

Birbirimizden kaçıyoruz. Annem Hank ve Dick ile ana evde çok zaman geçiriyor. Ben günlerimi Shane ile geçiriyorum, Fletcher'ı veterinerine götürmek de dahil. Şanslı köpek, küçük yarası için sadece bir doz antibiyotik ve burkulmuş bacağına biraz dinlenme ihtiyacı duydu. Geri kalan zamanlarda, eski günlerdeki gibi, Shane'e çiftlikte ihtiyacı olan her konuda yardım ediyorum.

Ve sonra seks var. Evet, tabii ki.

Çiftlikten döndüğümüzde, ikimizin arasında bir şeyler değişeceğini biliyordum. Seks ne kadar iyi ve *ihitiyaç* duyulan bir şey olsa da, muhtemelen bir daha yapmamamız gereken bir şey olduğunu biliyordum. Bu bizi yakınlaştırdı ve yakınlık sayesinde kavga ettik.

Ve barışıyorduk.

Tekrar tekrar.

Her saniyenin değerini bilerek.

Onunla birlikte olmanın sonunda işleri daha da zorlaştıracaklarını bilsem de, Shane'den uzak kalamıyorum, tıpkı onun benden uzak kalamadığı gibi. Ellerim ona dokunmak için can atıyor, dudaklarım onu öpmek için yanıyor. Nehirdeki bir sal kadar hızlı ve çaresiz, akıntının bizi nereye götürdüğünü umursamadan ona tekrar tekrar çekiliyorum. Kendimi daha canlı hissettiğim, dönüştüğüm yer onun kolları.

Bahçede istenmeyen, korkak, ölüme terk edilmiş bir ot gibi büyüdüm. Yıllar geçtikçe, yavaş yavaş, bunun üstesinden gelmeye çalıştım, büyümeye, çiçek açmaya çalıştım ve sonunda yavaş ama emin adımlarla başardım. Kendimi çiçek açmaya izin vermeyi öğrendim. Ama Shane'le birlikteyken, bu sadece kendime yer açıp parlamaktan çok daha fazlası. O, benim vahşi bir şekilde büyümemi, coşkuyla koşmamı, pişmanlık duymadan *gelişmemi* istiyor.

Keşke bu beni bu kadar korkutmasa.

Çünkü bu kısa bir süre için olsa bile, ayrıldığımda kalbim nasıl dayanacak? Bana hala beni sevdiğini söyledi, Ravenswood Çiftliği'nde yavaş yavaş farkına vardığım bir şey. Bana hiç vazgeçmediğini söyledi ve bunu kemiklerimin derinliklerinde hissettim, sarsamayacağım, kaçamayacağım bir gerçek. Beni delice, kendini kaptırarak seviyor, her şeyi ateşe veren, bizi küle çeviren türden bir aşk.

Ve birlikte geçirdiğimiz o saniyelerde, kendimi bir arada tutmak, onun sevgisinin beni tüketmesine izin vermemek için çok uğraşıyorum.

Çünkü, tanrım, bu ne kadar kolay olurdu.

Sonra iyi haber gelir. Annemin ameliyat tarihi belli olmuştur.

Onu götürmeye karar verdim. İdeal bir durum olmadığını biliyorum ama onun yanında olmamak gibi bir şey söz konusu olamaz. Aile ve sevdiklerinizle olan ilişkilerde önemli olan budur, birbirinizle anlaşamasanız bile, içinden iyi duygulardan çok kötü duygular akıyor olsa bile, onları terk etmezsiniz. Onların yanında olursunuz.

En azından ben bunu öğreniyorum.

Bu günlerde çok şey öğreniyorum.

Vancouver'a giden yol uzun ve garip. Acı verici derecede. Neredeyse hiç konuşmuyoruz. O kendi düşüncelerinde, ben de kendi düşüncelerimde kaybolmuşuz.

Dürüst olmak gerekirse, Shane ile aramızda olanlar yüzünden korkmuyorum, annem için korkuyorum. Ameliyatın rutin bir işlem olduğunu, iyi olacağını biliyorum. Bu,

, kanseri onu mahvetmeden önce ortadan kaldırmakla ilgili olduğunu biliyorum. Ama bazen o kadar zayıf ve sağlıksız görünüyor ki, onun gerçekten ne kadar güçlü olduğunu bilemiyorum. Nelson'larda kaldığı süre boyunca çok iyi görünüyordu, ama yine de tam olarak iyi değil. Sanırım ikimiz için de iyileşme yolu uzun olacak.

Doğruca hastaneye gidiyoruz ve Doktor Fielding ile hemşirelerle tanışıyoruz. Doktor Cooper'ın North Ridge'de yaptığı gibi, bize ameliyatın tam olarak ne olduğunu açıklıyor. Bu, özellikle kanserin kitlesel etkilerini henüz yaşamamış hastalar için önleyici bir tedbir. Annemin ameliyattan sonra eskisinden çok daha zayıf bir durumda olacağını, ama alternatifin elbette kanser olduğunu açıklıyor. Başka seçeneğimiz yok.

Ameliyattan sonra birkaç gün yoğun bakımda kalacak, solunum tüpüyle desteklenip, endişeli olursa ağır ilaçlar verilecek, sonra iyileşmeye başlayacak. Bir hafta kadar sonra taburcu edilecek ve biz de serbest kalacağız. Bu arada, köşedeki bir otelde oda kiralayacağım ve günlerimin çoğunu hastanede geçireceğim.

Kulağa o kadar da kötü gelmiyor, ama durumu daha da kötüleştiren şey, doktor tüm olası komplikasyonları anlatırken annemin bana neredeyse hiç bakmaması. Onun yaşında ve sağlık durumunda bir kadın için bu komplikasyonlar çok fazla.

Ancak ertesi gün, ameliyat günü, ikimiz de küçük, steril bir odada beklerken, annem elimi hafifçe vurup çantasından bir şey çıkardı.

Bir yığın kağıt mendil var ve ben, o her birini dikkatlice açmaya başladığında, hayranlıkla izliyorum. Sonunda gördüğüm manzara beni şaşırtıyor.

Kağıtların ortasında kurumuş bir dilek kemiği duruyor. "Bu ne?" diye soruyorum.

"Bu senin için," diyor, titrek ellerle onu alırken. "Birkaç hafta önce Ravenswood Çiftliği'ne ilk geldiğimizde Hank bize o tavuğu pişirmişti, ben de dilek kemiğini bir kenara ayırıp saklamıştım."

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlar.

"O kolyeyi hatırlıyorum," diye devam etti. "Shane'in sana bir yıl Noel'de verdiği kolye. Onu çok sevmiştin, hiç çıkarmamıştın. Senin için önemli olduğunu biliyordum." Bir an durdu,

sevgiyle dilek kemiğine bakarak. "Bunu gördüm ve senin olması gerektiğini düşündüm. Tekrar dilek tutabileceğin bir şeyin olmalı."

Dudaklarımı sıkarak hıçkırıklarımı bastırmaya çalışıyorum.

Ama nafile.

"Çok üzgünüm anne," diye ağlayarak ona sarılıyorum. "Sana söylediğim şeyler için çok üzgünüm. Hiçbiri içten değildi. Seni seviyorum. Seni kaybetmek istemiyorum, istemiyorum." "Çok korkuyorum," diye fısıldıyorum.

"Ah, tatlım," diyor bana, beni geri çekerek. Kırılgan olmasına rağmen, içinde bir güç var, kemiklerime işleyen bir güç ve sıcaklık. Her şeye rağmen, bir annenin kucaklamasında dünyayı eksenine oturtan, döndüren, günleri ve geceleri geri getiren, dengeyi sağlayan bir şey var. "Üzülmene gerek yok. Kızgın olduğunu biliyorum ve buna hakkın var. Hayatının geri kalanında bana kızgın olabilirsin, bunu hak ettiğimi biliyorum, hatta daha fazlasını."

Geri çekilip yüzümü sildim. "Ama artık kızgın olmak istemiyorum. Anlıyorum. Uzun zaman aldı ama anlıyorum. Beni sevdiğini biliyorum, sadece korkuyordun."

"Korkmuştum ve korkaktım," diyor, güçlü görünmeye çalışsa da sesi titriyor. "Hiçbir anne kızından önce kocasını seçmemeli, asla kendini seçmemeli. Canım, bana olanları, sana olanları duymak için kendimi o kadar inkar ediyordum ki... Dayanamazdım. Başa çıkamazdım. *Bir anda*, beynim her şeyi geri püskürttü. Ama biliyordum, derinlerde senin doğruyu söylediğini biliyordum, sadece bununla yüzleşecek cesaretim yoktu. Kendimi asla affetmeyeceğim. Seni en korkunç şekilde ihanet ettim ve bunun asla düzelmeyeceğini bilsem de, hayatımın geri kalanını bunu düzeltmek için harcayacağım."

"Sorun yok."

"Önemli değil," diyor ve şimdi ağlıyor, solgun yüzünden büyük gözyaşları dökülüyor ve muşamba zemine damlıyor. "Sorun var ve asla düzelmeyecek. Ve bu benim yaşamak zorunda olduğum bir şey. Geçmişe dönüp yaptıklarımı veya yapmadıklarımı değiştiremem, bunlar benimle kalacak. Ama bundan sonra, seni sadece sevebilir ve bana ikinci bir şans vermen için dua edebilirim."

"Tabii ki kalacağım," diye hıçkırarak omzuna yaslanıyorum. "Sormana gerek yok. Bu çok açık. Seni kaybetmek istemiyorum, şimdi değil, North Ridge'e döndükten sonra da değil. Seni tanımak istiyorum, gerçek seni, gerçek bir ilişki istiyorum ve kaybettiğimiz tüm zamanı telafi etmek için dünyadaki tüm zamanı istiyorum."

"Yani kalacak mısın?" diye umutla bana bakar.

Elini tutuyorum. "Eğer istediğin buysa, ihtiyacın buysa, kalacağım. Senin için."

Kaşlarını çatarak üzgün bir ifadeyle başını sallar. "Benim kızım. Seni en çok ihtiyaç duyduğun anda sana sırtını dönüp koruyamayan annen için kalacaksın, ama her zaman yanında olan adam için değil. Neden benim için kalıyorsun da Shane için kalmıyorsun?"

Ona bakıyorum, kafamda kan kaynıyor, anlamaya çalışıyorum.

Çok iyi bir soru sormuştu.

"Çünkü sen benim annemsin," diyorum yumuşak bir sesle, kelimeleri bulmaya çalışarak. "Ve o senin kocan. Seni seven bir adam. Seni asla seni sevmeyi bırakmadı."

"Aynı şey değil."

"Kalp söz konusu olduğunda, aşk söz konusu olduğunda, hepsi aynı değerdedir. Rachel, Shane seni seviyor ve ben de senin onu sevdiğini biliyorum. Başka bir yere ait olduğunu düşündüğün için bunu bir kenara atma."

"Ama benim orada bir hayatım var," diyorum ve şimdi bile, geçerli olsun ya da olmasın, bahanelerim bayat gelmeye başlıyor. "Sıkı çalışarak elde ettiğim her şeye sahibim."

"Ve yine çok çalışacaksın ve istediğin şeyleri elde edeceksin, tabii hala istiyorsan, eğer gerçekten önemliyse. Ama senin gibi bir aşk, öylece ortaya çıkıp kazanabileceğin bir şey değil. Böyle bir aşkı, gördüğünde ona tutunmalısın. Bu, hayatta bir kez karşılaşabileceğin bir aşk, kızım. Ve ikimiz de hayatın bazen ne kadar kısa olabileceğini biliyoruz."

Sessizleşiyorum. Sonsuza kadar tartışabilirim. Milyonlarca mazeret uydurup ortaya atabilirim. Ama anneme karşı ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyorum.

"Sana bir şey sorayım," diyor, elimi eline alıyor. "Ruhunu besleyen şey nedir?"

"Ruhumu besleyen şey nedir?"

"Duydun beni. Ne besliyor? Sabahları seni yataktan kaldıran ne? Daha iyi bir insan olmak, büyümeye devam etmek için seni motive eden ne? Seni hayatta hissettiren ne? Daha da ötesi, her gün yaşamak, yaşamın zevkini ve coşkusunu keşfetmek için seni motive eden ne?" Bir süre durur. "Şimdi bunu tersine çevir. Ne değil, kim? Ruhunu besleyen kim?"

Yutkunmaya çalışıyorum. Susamışım, yorgunum ve korkuyorum, hala çok korkuyorum. Ona farklı cevaplar vermek istiyorum ama yalan söylemeyeceğim. Zahmet etmeyeceğim. Tek bir cevap var.

Ruhumu besleyen

kim? Shane.

Shane ruhumu besliyor.

Elimi sıkıyor. "Biliyorsun. Biliyorsun, bunu görebiliyorum. Şimdi karar vermek zorunda değilsin, ama eninde sonunda vereceksin. Ve verdiğinde, benim sana sorduğumu hatırla. Ne hissettiğini hatırla. Ruhun kalbinin bir parçası ve kalbin de dünyanın bir parçası. Ruhunu besleyen, seni besler ve sen de onu beslersin. Ve bu komik küçük dünya dönüp durur."

Ona gülümsemeyi başarırım. "Biliyor musun, bu kadar iç muhasebe beklemiyordum."

"Hayat seçimlerimi yeniden gözden geçirecek olanın ben olacağımı mı sandın?" Gözlerini devirir. "Lütfen, ameliyat olacağım, ölüm döşğinde değilim."

Sonra yüzü sertleşir ve bana ciddi bir şekilde bakar. "Ama beni götürüp ağrı kesicileri vermeden önce seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Ne?"

Derin bir nefes aldı. "Senin mücadele etmenin, her zaman mücadele etmenin nedenlerinden birinin, bir şeyleri kapatamamış olman olduğunu biliyorum. Ve Shane'den bahsetmiyorum. Ben... Ben baban hakkında konuşuyorum. Hapse girdi ama hak ettiği cezayı almadı. Elbette, hak ettiği birçok cezayı almadığından eminim ama gerçek şu ki... o bizi yok etmeye çalıştı.

Ve bir süreliğine başardı. Zamanın geçtiğini biliyorum ama artık onun cezasız kalmasını istemiyorum."

Kalbim göğsümde daha hızlı atmaya başladı. "Onu görmek istemiyorum."

"Onu görmek zorunda değilsin. O çocuğa yaptıkları için hapiste çürüyecek ama sana ve bana yaptıkları için de orada olmalı. Şimdi, sana istemediğin bir şeyi yapmaya zorlayamam ve zorlamayacağım ama, ne kadar kalmayı planladığının da bağlı olarak, suç duyurusunda bulunmak istiyorum. Eve döndüğümüzde, onun hakkında polise şikayette bulunacağım. Sen istemediğin sürece adını vermeyeceğim, iznin olmadan bunu yapmayacağım kızım, ama bana yaptıklarını anlatacağım ve bunun ona ulaşmasını sağlayacağım."

Komik. Onun bunu söylemesini duymak bile, geçmiş, o durumları, onun yaptıklarını düşünmek bile korkunç olsa da, onun hala bir şeyler yapabileceği, bunca yıl sonra adaletin yerini bulabileceği, onun cezasını çekmeyeceği gerçeği... omuzlarımdan en ağır yük kalkmış gibi hissediyorum. Aniden hafifliyorum. Korkuyorum, ama yine de hafifliyorum.

"Yapacağım," diyorum ona, korkmuş, kararlı ve cesaretlenmiş bir şekilde. "Öne çıkıp şikayette bulunacağım. O kadar uzun süre paçayı kurtardı ama artık utanmıyorum. Yakalandığını, bizi yok edemediğini bilmesini istiyorum. Bunu yapmak istiyorum. Seninle birlikte yapacağım. Birlikte."

"Emin misin?" diye sordu, beni inceleyerek.

"Eminim." Tekrar tekrar başımı sallıyorum, her seferinde daha da ikna olmuş bir şekilde. "Eminim. Bu ikimiz için de olması gereken bir şey. Bu bir son."

"Haklısın," diye fısıldadı ve kapı açılırken elimi öptü. Doktor Fielding bize bakıyordu.

"Hazır mısın, Vernalee?" diye sorar.

Bana bakar ve anlamlı bir gülümsemeyle "Her zamankinden daha hazır" der.

Bana dilek kemiğini uzatır ve ben onu kırmamak için elimden geldiğince sıkıca tutarım.

Onu ameliyathaneye götürdü.

Ben bekledim.

SHANE

"Uyuyamıyor musun?" diye soruyorum verandaya yaklaşıırken.

Gece yarısı geçmişti ve büyük bir dolunay çiftliği gümüş bir parıltıyla kaplamıştı. Babam verandadaki salıncakta oturmuş, elinde bir bardak viskiyle yıldızlara bakıyordu. Uzun zamandır ilk kez havada hafif bir serinlik vardı, sonbaharın yaklaştığının habercisi. Ya da daha fazla fırtına.

Her zaman önce kötüleşir, sonra iyiye gider.

Bana bakar, sihirli ışığın gölgesinde. "Hayır. Sen nasılsın?"

Başımı sallayıp direğe yaslanıyorum. "Rachel'a mesaj attım ama buradaki internetin nasıl olduğunu biliyorsun. Mesajın ulaşır ulaşmadığını bilmiyorum. Kötü bir şey olursa arar, biliyorum."

Çünkü ikimiz de öyle düşünüyoruz, babam benden daha çok. Vernalee için çok endişeleniyor, bunu anlayabiliyorum. Pek söylemiyor ama son zamanlarda Rachel'a olan aşkımın farkına vardıkça, onun annesine olan duygularını da görmeye başladım.

Bana gelince, Vernalee için endişeleniyorum ama Rachel'ı çok özlüyorum. Göğsümde bir yanma var, artık özlem değil, onu görmek, onu tekrar kollarımda hissetmek için çaresiz bir ihtiyaç. Döndüğünde, gitmemesi için elimden geleni yapacağım ama bunun yeterli olacağından emin değilim.

"Neden ona hislerini söylemiyorsun?" diye cesurca soruyorum.

Sözlerim bir an havada asılı kalıyor ve babamın her zamanki gibi bunu görmezden gelip geçeceğini bilmiyorum.

Sonra şöyle diyor: "Belki yaparım." Sesi hiç duymadığım kadar yumuşak. Boğazını temizliyor ve iç çekerek aya bakıyor. Sanki birbirlerine bakışma yarışması yapıyorlar. "O gitmeden önce söylemeliydim. Fırsatım vardı. Cesaretim yoktu. Senin gibi cesur değilim."

Bu beni tamamen hazırlıksız yakaladı. "Cesur mu?" Babamın bana hiç böyle dediğini duymamıştım.

"Evet, oğlum. Sen cesursun. Sen de biliyorsun. Hepimiz biliyoruz. Her soruna gözünün içine bakıp yapılması gerekeni yapabilirsin. Ve bunu egon olmadan yaparsın. Zırhın olmadan. Rachel'la birlikteyken seni gördüm, ona karşı tamamen açık davranıyorsun ve bu cesaret ister, oğlum. Aşk cesaret ister. Ve sende bu cesaret var."

İç çekip verandanın merdivenlerine oturur, başımı ellerimin arasına gömerim. "Aşkın sonunda kaçarsa, aşk ve cesaretin ne faydası var ki?"

"Buna cevap vermeme gerek yok," diyor. "Bunun değerini biliyorsun.

Sevip kaybetmektense..."

"Hiç sevmemiş olmaktan daha iyidir," diye tamamlarım.

"Hayır, seni aptal," der sertçe. "Sevip de o boktan şeyi ölene kadar kendine saklamaktan daha iyidir."

Karanlıkta gülümsedim. "Bu deyim böyle miydi baba?"

"Bu *bir* deyim." İçkisini bir yudum alır. "Her neyse. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Kimse birini sevmenin kolay olduğunu söylemedi ve Rachel'ın işleri senin için daha da zorlaştıracak bir sürü sorunu var. Bu yüzden o seni uzaklaştırdığında, sen de çekip gidemezsin. Vazgeçemezsin. Ona sadık kalmalısın. Aslında, onun Toronto'ya gittiği anda peşinden gitmeli ve ona gerçeği söylemeliydin. Ama yapmadın. Bilmiyorum, belki de en iyisi buydu. Belki de herkesten uzak, kendini yeniden keşfedebileceği ve babasının ona yaptıklarından daha değerli olduğunu anlayabileceği bir yere gitmesi gerekiyordu."

"Ne zaman öğrendin?"

"Vernalee söyledi. Bir gece bana her şeyi anlattı. Omzumda uyuyana kadar ağladı. Rachel'ın annesine kızgın ve kırgın olmaya hakkı olmadığını söylemiyorum, ama Vernalee de bir kurbandı. İkisi de hala öyle. Ve bunu başarabilmek için

özel bir insan gerekir. Neyse ki, senin o tür bir insan olduğunu biliyorum."

"Sen de öylesin," diye işaret ettim. "Görünüşe göre."

Bardağının üzerinden gülümsedi. "Deniyorum. Söylemeliyim ki, bunu duymak zor biliyorum ama belki Fox ve Mav'dan daha iyi anlarsın çünkü onu hiç tanıma fırsatın olmadı ama... Vernalee, annenden sonra hayatımda ilk kez kendimi canlı hissettiğim kadın. Kahretsin. Yirmi altı yıl geçti ve şimdi, ancak şimdi, sonunda hazırım, sonunda hayatıma devam edebiliyorum."

"Ama buna değer."

"Bence öyle. Kalbini kullanmayı öğrenmek için asla geç değildir, evlat. Kendime de öyle söylüyorum."

"Siz iki ahmak ne hakkında konuşuyorsunuz, huh?"

İkimiz de arkamıza dönüp dedemin kapıda durduğunu gördük. , beyaz saçları uykudan dağınık, bornozunu tam zamanında kapatmaya çalışıyor. Tanrıya şükür.

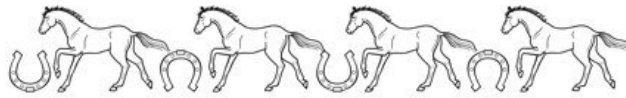
"Sadece yıldızları izliyoruz, büyükbaba."

"Peki, ikiniz de ağzınızı kapatıp yıldızları izleyebilir misiniz? Duvarlar ince, biliyorsunuz."

Bunun üzerine arkasını dönüp eve girer. Babamla gülümsüyoruz.

Ben gülüyorum.

İkimiz de kayan yıldızları aramaya başlarız.

Ertesi sabah Rachel sonunda arar.

Ameliyat başarılı geçti ve Vernalee iyi. Cesur olmaya karar veriyorum. Onu özlediğimi söylüyorum.

O da bana aynı şeyi söylüyor ve bu sözler gökyüzündeki güneş kadar gerçek geliyor ama henüz emin olamıyorum. Sözler bir anlam ifade ediyor, ama eylemler daha anlamlı.

Bir hafta sonra, Vernalee'nin hastanede kaldığı süre bittikten sonra, ikisi eve döndü.

Ev.

Çünkü kalbim onun evi değilse ne olabilir ki?

"Geldiler," diyor Delilah, ön pencereden dışarı bakarak.

Herkes gelmiş, birkaç günlüğüne şehre dönüp tekrar gönderilmeden önce Fox da dahil.

Hank dışarı çıkar ve ben de Rachel'ın Ford Tempo'yu evin önüne park etmesini beklerken onu takip ederim.

Arabadan iner ve bana o kadar büyük bir gülümseme atar ki, kalbim durur, nefesim kesilir, sonra hızla diğer kapıya gider ve annesine yardım eder.

Biz de onlara katılıyoruz. Hank uzanıp ona ayağa kalkmasına yardım ediyor ve o da Rachel ve babama destek olmak için ikisine de yaslanıyor.

Zayıf ve kırılgan görünüyor, ama gülümsüyor.

"Kanser olduğumu çok uzun süredir bilmiyordum, ama bu çok berbat," diyor. "Rachel'ın dinlediği o korkunç müziklerle arabada zar zor hayatta kaldım."

Rachel gülümsemeye çalışır. "Şoför seçer. Bir dahaki sefere sen sürerken Céline Dion ve Michael Bublé'yi istediğin kadar dinleyebilirsin."

Vernalee tiksintiyle burnunu kırıstırıyor ve ben gülüyorum. O, tam anlamıyla eski bir country sever.

Onu eve sokup büyükbabasının koltuğuna oturtuyoruz ve herkes ortalıkta koşturmayaya başlıyor, eşyalarını getiriyor. Del ona limonata getiriyor, Maverick Redbook ve Good Housekeeping gibi dergiler sunuyor ve ben onun bunları marketten alırken ne kadar utanmış olabileceğini hayal edebiliyorum, özellikle de kasada çalışan kızlara sürekli asıldığı düşünülürse. Fox ona bir battaniye getirip rahat etmesini sağlıyor. Sıcak ve bunaltıcı bir gün, fırtına çıkacak gibi, ama yine de Vernalee üşüyor gibi görünüyor.

Herkes yerini aldıktan ve Vernalee büyükbabama hastanede çalışan hemşirelerin övgülerini söylemeye başladıktan sonra, Rachel'ı kolundan tutup verandaya çıkarıyorum.

Buradaki herkesin yeniden bir araya geldiğimizi bildiğinden eminim, ama yine de bunu gizli tutmak ve aramızda kalmasını istiyorum. Henüz kesin bir şey yok.

Henüz.

Belki de asla.

Belki...

"Hey," diyorum ona, onu kollarımda tutmak, her bir santimini hissetmek için can atarken. Onu o kadar çok arzuluyorum ki, uyuşturucu bağımlısı gibi. "Nasılsın?"

"İyiyim," diyor ve gülümsüyor. İyi görünüyor, ayrıldığından daha huzurlu.

"O nasıl? Her şey yolunda mı?"

"Şu anda o hemşireler ve doktorlar hakkında harika şeyler söylüyor olabilir, ama birkaç gün önce onlara ölüm tehditleri savurmak üzereydi."

Gülüyorum ve sonra yüzümdeki gülümsemeyi siliyorum. "O kadar mı kötü?"

"İnan bana. Biraz kabin humması. İlk birkaç gün ilaçla uyutuldu. Nefes alıp verme tüpünü her gördüğünde çıldırmaya başlıyordu. Neyse ki çok uzun süre takılı kalmadı."

"Peki siz ikiniz nasılsınız? Yani, iyisiniz, konuştunuz mu?"

O başını sallar. "Evet," der sessizce. "İyi konuştuk." Durur, dudaklarını yalar. "Gitmeden önce..." Bu sözler kalbimi parçaladı. "Annem ve ben polise şikayette bulunacağız."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne oldu?"

"Babamdan. Bilirsin, ihtiyacım olan o kapanış. Sadece senden değildi. Onun cezasını çekmemesinden kaynaklanıyordu. Ve şimdi, sonunda, ona izin vermeyeceğiz."

"Rachel," diyorum içimden bir nefes alarak, rahatlamış hissederek. "Bu harika. Cidden. Bu senin için çok iyi olacak."

"Sana olanları, yaptıklarını kimseye söylemeyeceğiz."

"Anlatsan bile ben hallederim. Önemli olan, buna ihtiyacın var. Her şeyden çok."

"İhtiyacım var. Gerçekten var. Ve sonra, sonra hayatıma devam edebilirim. Annem de hayatına devam edebilir."

Elini tutup sıkıca tutuyorum. "Komik bir şey duymak ister misin? Belki artık aile sırrı değildir ama... meğer babam annenize aşıkmış."

O tatlı bir kahkaha atar, gözleri parlar. "Biliyorum. Ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Sadece itiraf etmeleri gerekiyor. Dünyada sonsuza kadar zamanları yok."

"Kimse yok."

"Evet." Utangaç bir gülümsemeyle başka yere bakar.

"Umarım evlenmezler. Yoksa kardeş oluruz."

"Kapa çeneni," der, şakacı bir şekilde çekilir. "Hey, evin boş mu?"

"Garip bir geçiş," diyorum, onun beni merdivenlerden indirip evime doğru giden çimenli yola yönlendirmesine izin vererek. "Ama evet, öyle."

İçeri giriyoruz ve pencereleri açıyorum, sıcak ve boğucu havayı dışarı çıkarmaya çalışıyorum. Yine çok sıcak, boğucu ve havasız bir gün.

O, yatak odamın kapısında durup parmağını bana sallıyor.

"Buraya gel," diyor ve geriye doğru yürüyerek yatağımın yanına geliyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum ama bunun bu olacağını sanmıyordum.

"Emrin benims," diyorum ona, şapkamı komodinin üzerine atıp onu takip ederek içeri giriyorum.

Beni ensemden tutup kendine doğru çekiyor ve ağzına çekiyor.

Bacaklarım titriyor. Ayakkabılarımı çıkarırken, ağzım hala onun ağzına yapışık, onu açgözlülükle öpüyorum.

"Seni çok özledim," diye fısıldıyorum. "Senin olmadan geçen hafta dayanılmazdı." Ellerim yanlarından aşağı kayıyor, sundressinin kumaşını hissediyorum, onu çıkarmak istiyorum ki sıcak, çıplak tenini görebileyim, dokunabiliyim, yalayabiliyim.

Daha fazlasını istiyorum. Onu her gün, her an, o gidene kadar istiyorum.

Tanrım, lütfen gitme.

"Ben de seni özledim," diyor ve boğuk sesi sikimi sertleştiriyor, sıcak ve kalın hale getiriyor ve kot pantolonuma bastırıyor. Ayağa kalkıyor.

Ayak parmaklarının ucunda durup çenemi öper, sonra yanağımı, sonra ağzımı. Dudakları benim dudaklarıma değince, dilimi içeri sokar ve onu tadarım.

"Oh, benim kara saçlı kızım," diye mırıldanıyorum, o geriye doğru eğilirken başparmağımı göğsünde gezdiriyorum, vücudu daha fazlasını istiyor. "Şu anda içine giremezsem aklımı kaçırabilirim."

O utangaçça gülümser. "Seninle ne yapacağımı planlamak için çok uzun bir yol geldim."

Buna kaşlarımı kaldırarak tepki verdim. "Jesse Amca'nın sözünü kullanmak istemem ama... *merhamet et.*"

Onun bir maske taktığını, seks kedi rolüne büründüğünü biliyorum, çünkü işlerin ciddileşmesini istemiyor, çünkü çok fazla değişken var ve benim duymak istemeyeceğim çok fazla cevap var. Ama tanrım, onu istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, her şeyi yapmasına, herhangi biri olmasına izin veririm.

"Merhametsizlere merhamet," diye fısıldıyor kulağıma.

İçimde büyük bir sıcaklık olmasına rağmen titriyorum. "Lanet olsun. Yatağa uzan. Ben senin için çıkarmadan önce o lanet kıyafetleri çıkar."

"Oh hayır," diyor, elini göğsüme koyup beni geri itiyor. "Sen yatağa yat. Sikini çıkar."

Ona sırtarak bakıyorum. "Ne?"

"Duydun beni," diyor, beni sırt üstü yatırarak. "O muhteşem sikini çıkar yoksa ben çıkarırım."

"Bu bir tuzak soru mu?" diye soruyorum ama oturup kemer tokamı açmaya başlıyorum.

Karşımda durup, kemerimi tek bir hareketle çıkarırken izliyor. Sonra kot pantolonumun fermuarını açıp, yavaşça iç çamaşırimdan sikimi çıkarıyorum. Dizlerinin üzerine çökmeden önce, sert karın kaslarımın üzerinde tırnaklarını gezdiriyor, sürtünmeden kaslarım geriliyor.

Sikim dikleşir ve dirseğimin üzerine yaslanırım, bu manzarayı kaçırmak istemiyorum. Diğer elim ise onun koyu renkli saçlarına dalar, ipeksi telleri parmaklarımin etrafına sarar.

Elini benim aletime koyuyor ve kanım avucunda atıyor. Bu his neredeyse dayanılmaz. Ağzı açılıyor, o tatlı dudakları ucuna kayıyor ve beni gözlerimi kafatasımın içine gömecek kadar şehvetli bir fırtınaya sürüklüyor. Lanet olsun, o çok iyi, hatırladığımdan daha iyi.

hatırladığım, hayal ettiğim, rüyamda gördüğümünden daha iyi, dilini damarlarımın, sertleşmiş her çıkıntının üzerinde gezdiriyor, sanki bana doyamıyormuş gibi.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıp saçlarını çekiyorum. "Durma Rachel, durma."

Ağzını çekiyor, ıslak bir emme sesi çıkıyor ve bir an için durduğunu sanıyorum ve tüm vücudum hayal kırıklığıyla geriliyor. Sonra eli sikimin üzerine iniyor, ipek gibi kayıyor, başım patlayacakmış gibi hissedene kadar köküne kadar geri çekiyor. Kalçalarımı yukarı doğru itiyorum, boşalmak için can atıyorum.

Ama daha fazlasını planlamış. Kot pantolonumu aşağı çekiyor ve ben de kalçalarımı kaldırıyorum ki iç çamaşırımı indirebilsin. Başını eğiyor ve yavaşça, nazikçe testislerimi ağzına alıyor, bir yandan da eliyle beni okşuyor.

Tanrım.

Birbirimize bekaretini kaybetmiş olsak da, gençken çok deneyim yaşamış olsak da, cinsel dürtülerimiz önemli ölçüde değişti. Rachel eskiden sekse anlaşılabilir bir çekingenlikle yaklaşırdı, her zaman utangaç ve kendinden emin değildi. Biz bunu güvene dayandırdık, sevgiye dayandırdık ve her zaman bu şekilde olması gerekir ama lanet olsun. Şimdi sekse saf şehvet ve arzu ile yaklaşıyor. Onu neyin tatmin ettiğini biliyor, ne istediğini biliyor ve daha da önemlisi, benim ne istediğimi biliyor.

O oral seks yapmada bir *dahi*.

Ama şu anda ağzına boşalmak istemiyorum. Kafamı kaldırıp konuşmaya çalışıyorum. Boğazım çok kurumuş, düşüncelerim karışmış. Her şey ilkel içgüdülere yöneliyor, olabildiğince sert boşalmak için çabalıyorum ve bacaklarımın arasında, dilinin ve dudaklarının ince derimi emdiği, nerede olduğumu bile bilmediğim o karanlık görüntü de işleri daha da zorlaştırıyor.

"İçinde olmak istiyorum," diyorum, dilim ağırlaşmış.

Kafasını sallıyor, titreşimler beni deli ediyor. Saçlarını daha sıkı tutuyorum. Durmasını istiyorum ama aynı zamanda istemiyorum, ama kontrol onda.

"Lütfen, buna ihtiyacım var," diyorum, sonra başka bir zevk dalgası beni konuşamaz hale getiriyor.

O sadece yumruğunu daha sert pompalıyor ve bir şey yapmazsam işimin bittiğini biliyorum.

"Rachel," diye sertçe söylüyorum, saçlarını çekerek sikim açık ağzından uzaklaşana kadar ve o da bana kapalı gözlerle bakana kadar. "Hemen soyun yoksa..."

Hızlıca, kendimi kaybetmeden, vücudumun her yeri hassaslaşmışken, onu kendime doğru çekiyorum, o sütyenini çıkarırken, ben de elbisesini yırtıp çıkarıyorum, o da külotunu çıkarıyor.

Omuzlarımı tutar ve üzerime tırmanır, belime bacaklarını atar. Bir elimle sikimi sıkıca kavrar, diğer elimle kalçasını tutar ve onu yavaşça üzerime indiririm, sikimi yukarı doğru iterek içine sokarım.

"Siktir," diye mırıldandım, gözlerimi kapatıp bu duyguya boğulmak isterken, kendimi zorlayarak gözlerimi açıp onun ifadesini izledim.

Böyle.

Siktir.

Güzel.

Ona bunu söylüyorum.

Ona ne kadar ıslak olduğunu, ne kadar sıkı olduğunu söylüyorum.

Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu, onu ne kadar çok sikmek istediğimi söylüyorum.

söyleyeceğim.

Onu sistemimden çıkaramayacağım ama umursamıyorum bile. umurumda bile değil.

Beni sikmeye başlıyor, memeleri zıplıyor ve tanrım, onları ağzıma almak istiyorum.

Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, kendi boşalmam da yavaşça yaklaşıyor.

Gençlik yıllarımızdaki gibi kendimi kaptırmadan önce, geri çekilip vücudunu öperek ve emerek aşağı doğru iniyorum. Omzundan, yumuşak boğaz çukuruna, göğüslerinin arasına, ellerimle tek tek mükemmel bir şekilde kavrayarak. Nipellerini okşamayı seviyorum, sırtını her zaman kavrayarak göğüslerini yukarı doğru itmesini, dudaklarıma, dokunuşlarıma aç bir şekilde beklemelelerini seviyorum. Bunu mümkün olduğunca uzatmayı seviyorum, dilimle uzun, dairesel hareketler yapıp sonra hafifçe üfliyorum. Derisinin titremesini, nipellerinin sertleşip koyulaşmasını izliyorum ve onu dişlerimin arasına alıp sertçe çekmemek işkence gibi geliyor.

"Oh Tanrım," diye bağıyor, elleri saçlarımı okşuyor ve uçlarını çekerek benim aletimin üzerinde yukarı aşağı kayıyor.

"Ne istediğini söyle."

Başımı tutar ve dudaklarımı meme ucuna yerleştirir. "Orada. Acıt."

Onun emrine gülümseyerek uymuşum, sertleşmiş ucunu ısırıp ağzıma alıp uzun ve sert bir şekilde emmişim. O çığlık atmış, sonra düşük, boğuk bir iniltiye geçerek titreşimleri kemiklerime kadar ulaşmış. Penisimdeki sert ağrı artık neredeyse dayanılmaz hale gelmiş, tek düşünebildiğim şey o.

Neredeyse çaresizlikle, onu hızla sikimden kaldırıp yatağa geri atıyorum, sonra bir canavar gibi üstüne çöküp bacaklarını ayırıyorum. Parmaklarım, çok sıcak ve kaygan olan yarıktaki kayıyor. Sikimin dibini tutup dikleşiyorum, kalçalarını kavrayıp kendime çekiyorum. Dizlerimin üzerine oturup, bacakları genişçe açılmış halde ona giriyorum.

Gözleri büyüyerek çığlık atıyor ama ben kendimi tutamıyorum. Bunu o başlattı ve nazik davranacak zaman yok. İçimde bir ateş yanıyor ve onu söndürebilecek tek kişi o.

Kalçalarını sıkıca kavriyorum, ellerim yumuşak, pürüzsüz tenine gömülüyor ve bacaklarını geriye doğru tutarken kendimi dışarı çekip tekrar içeri itiyorum. O, sikimin içinde girip çıkmasını izliyor ve ben de izliyorum, bedenlerimizin birbirine zevk verdiği ve birbirine bu kadar mükemmel uyduğu bu ham, ilkel manzaraya deli oluyorum. En başından beri hep birbirimize uyduk.

Siktir, umarım hep böyle olur.

Bütün bunları yönlendiren, sadece onun bedeni için değil, onun büyük kırmızı kalbi için olan o çaresizlik, o özlem, o ihtiyaç.

"Lütfen durma," diyor. Sesi kısık, sessiz ve onu tahrik ederken çok etkileyici bir güzelliğe sahip. İlk seviştiğimiz günü hatırlıyorum, orgazm olurkenki halini hatırlıyorum ve o anda, ölene kadar bunu istediğimi anladım, sadece bu sonsuz verme ve alma, onun yüzünün yumuşamasını, vücudunun bana saf, ilkel, içgüdüsel bir şekilde tepki vermesini görmekten aldığım bu muhteşem zevki. Bu, sürekli doldurulan bir kap gibi, ama onunla olduğum sürece asla boşalmıyor.

"Bekle," diye fısıldıyorum ona, kısa bir süre çekilip sol yanağının altına elimi koyarak onu yan çeviriyorum. Bacağını tutup uyluklarından sıkıca kavrayarak, kendimi yavaşça içine sokup çıkarıyorum, öncekinden daha da derine giriyorum.

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Tatlı noktaya ulaşıyorum ve gözleri kapanırken ağzı açılıyor. Yumuşacık ve ben daha sert girmeye başladıkça, altımda uzanan vücudunun, etrafına dökülen koyu saçlarının görüntüsüne kendimi kaptırıyorum. O benim, şimdilik benim.

Elimi klitorisine kaydırıyorum, şişmiş, pembe ve ıslak, dokunmam için yalvarıyor. Vücudu geriliyor ve parmağımı alaycı, kışkırtıcı daireler çizerek havada uçarcasına okşarken titrek bir nefes veriyor.

Bana doğru sarsılmaya başlıyor, daha fazla baskı istiyor, boşalmak için can atıyor.

Boşalmaya yakın olduğunu anlayabiliyorum. Vücudu gerginlikten titriyor, nefesleri kısa ve hızlı, kasları gergin. Elleri çarşafları o kadar sıkı tutuyor ki, öylece donacaklarını sanıyorum.

Parmaklarım çılgınca çalışıyor ve ben ona daha sert vururken onun boğuk inlemeleri gittikçe yükseliyor. Sırtı kavisli, meme uçları pembeye dönmüş ve onun orgazmın eşiğinde olduğunu biliyorum.

"Siktir!" diye bağırıyor. "Oh, Shane."

Onu o kadar sert vurmaya başladım ki, yatak sallanıyor, göğüsleri sallanıyor, boşaldı mı boşalmadı mı anlayamıyorum, ama sonra beni sıkıca kavradığını, nabzının attığını hissediyorum ve onun da boşaldığını, kendinden geçtiğini anlıyorum.

Derin bir nefes alıp, düşük, boğuk bir çığlık atıyorum. Kaslarım gevşiyor ve orgazm omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor, her sinir ucundan dışarı fırlıyor. Onu o kadar sert sikiyorum ki, yatağı duvardan geçip tarlaya kadar iteceğim sanıyorum. Sonra beyaz bir ateş içinde, vahşi, bitkin bir halde kalıyorum.

Beni arkadan yakalayan biri gibi, ansızın geliyor. Uzaya fırlatılmış gibi, bir patlama gibi, ışık gözlerimin arkasında parlıyor

boğazımdan çıkan inlemeler yüksek, boğuk ve sağır edici.

Nefesimi düzenlemek, kalp atışlarımın hızını yavaşlatmak birkaç dakika sürer ve yavaşça yatağa yığılırım. Düşüncelerim toparlanmaz; Rachel yanımda uzanmış, terden sıırsıklam olan tenime parmaklarını gezdirirken, ben sadece öylece yatabiliyorum.

"Hey sen," diyor, kalın kirpiklerinin arasından bana bakarak.

Boğazımı birkaç kez temizliyorum, boğazım kum kağıdı gibi.
"Selam."

"Her şey planlandığı gibi gitti diye düşünmek istiyorum," diyor. "Ama beni nasıl şaşırtacağını çok iyi biliyorsun, Shane."

Kurumuş dudaklarımı yalayıp başımı eğerek ona bakıyorum. Gözleri çok ıslak ve mavi, ve ben onlara çok uzun süre bakma gibi kötü bir alışkanlığım olduğunu biliyorum, ama kendime engel olamıyorum. Hiçbir zaman engel olamadım.

Uzanıp parmaklarımla nemli saçlarından bir tutam alıp yüzünden nazikçe çekiyorum.

Senin için deli oluyorum.

Lütfen kal, lütfen kal, lütfen kal.

Bunu yüksek sesle söylememe bile gerek yok. O biliyor.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, gözleri muhtemelen benim anlamadığım şeylerle boğuşuyor. Sonra diyor ki, "Sanırım bu gece iyi uyuyacağım. Burada kalabilir miyim?"

"Burada kalabilirsin," diyorum ona, burnuna nazikçe öperek.
"Sonsuza kadar burada kalabilirsin."

Lütfen sonsuza kadar burada kal.

RACHEL

Birdenbire uyanıyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor, kötü bir rüya mı gördüm diye merak ediyorum.

Oda sıcak ve karanlık. Shane yanımda, karnının üstüne yatmış, bir kolunu göğsüme atmış uyuyor. Kalbimin ne kadar hızlı attığını hissetmemesine, onu uyandırmamasına şaşıyorum.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum.

Annemle eve geldikten sonra Shane'in evine gizlice girip onu bir tanrıça gibi baştan çıkardım. Bunu açıklayamıyorum. Onu çok istiyordum, sanki son kez birlikte olacaksak kendimi ona vermek istedim.

Bu son görüşmemiz miydi? Ona bakarken, uyurken ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum, dolgun dudaklarının yumuşak kıvrımlarını, düz burnunu, güçlü çenesini. Çok klasik bir yüzü var, eski tablolarda gördüğünüz, sonra Hollywood aktörlerinde gördüğünüz, tek bir bakışla binlerce kelime söyleyebilen, nesli tükenmek üzere olan son örneklerden biri.

Shane, son gerçek erkeklerden biri gibi geliyor bana. Dürüst ve samimi, her zaman ok gibi düz konuşan biri. Gerektiğinde alfa erkek, gerekmediğinde ise kırılgan. Kendinde hiçbir sahtecilik, maske ya da rol yok. O, viski içen, aylarla dövüşen ve sevdiği kadına onun için dağları yerinden oynatacağını söyleyen, lanet olası bir kovboy efsanesi gibi. Benim için hepsini yerinden oynatır.

Shane ile burada kalırsam, çok şanslı olacağım. Bunu biliyorum.

Ve belki de bu yüzden gitmeyi düşünmeye devam ediyorum. Çünkü gitmek zorundayım.

Bunca zaman kendimi tutarak, kalbimi sokak köpeğinin yemeğini korur gibi korudum. Bırakabileceğimi biliyorum ama gitmem gerektiğini de biliyorum.

Henüz işimi kaybetmedim. Bunun için çok çalıştım ve evet, belki burada kaldıkça bunun ruhumu beslemediğini daha iyi anlıyorum. Daire de öyle, ya da sadece moda ve ünlülerin dedikodularını ve Instagram paylaşımlarında en çok beğeni almayı konuşan arkadaşlarla akşam yemekleri de. Samuel ya da çıktığım diğer erkekler de öyle. Hiçbiri beni beslemedi. Beni hayatta tuttu ama hayata olan tutkumu vermedi.

Aşk arzusu.

Shane bunu yapıyor.

O benim geçmişimin bir parçasıydı.

Şimdi benim geleceğimin bir parçası olabilir.

Eğer o adımı atıp, uğruna çalıştığım her şeyi geride bırakırsam.

Shane ve ben genç ve aşıktık.

Genç ve aşık olanların yaptığı gibi, hiçbir şeyin bizi durduramayacağını, her türlü fırtınayı atlatabileceğimizi düşünmüştük.

Şimdi yaşlandık ve...

Nefes alamıyormuş gibi hissederek iç çekiyorum. Yavaşça kolunu kaldırıp göğsümden çekiyorum, sonra ayağa kalkıyorum.

Parlama.

Oda beyaz bir renge bürünüyor.

Yıldırım.

Pencereye gidip dışarı bakıyorum.

Rüzgâr şiddetleniyor, perdeleri savuruyor, havada elektrik ve değişim kokusu dans ediyor.

Gök gürültüsü, sanki Tanrı tüm ülkeyi bağırıyormuş gibi uzun ve yüksek bir sesle geliyor.

Bir hesaplaşma yaklaşıyor.

İç çamaşırimi ve Shane'in tişörtlerinden birini giyip evden koşarak çıkıyorum, sanki dışarıya çekiliyormuşum gibi, fırtınanın mıknaşıymışım gibi.

Bu lanet olasıca gerçek değil.

Kollarımı açıp gülüyorum, gökyüzü şimşeklerle dans ediyor, birbiri ardına çakıyor, kasaba ve nehrin üzerinde çatal çatal şimşekler çakıyor. Gök gürültüsü yankılanıyor ve yer sarsılıyor, sanki buradan uçup gidecekmişim gibi hissediyorum, kanatlarımı açıp fırtınanın kendisi olacağım sanki. Dönen, yuvarlanan, kıvrılan – tüm o güç.

Biraz daha koşuyorum, çıplak ayaklarımın altında kuru otlar yanıyor, her şeyi mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Karanlık bulutlar yaklaşıyor, nehrin diğer tarafındaki dağları gizliyor, ama yağmur yağmıyor.

Rüzgâr saçlarımı arkama doğru savuruyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Az önce tanrıça gibi davranıyordum ama şimdi gerçekten tanrıça gibi hissediyorum.

Bu gerçek.

Ve Shane'in bana olan sevgisinin gerçek olduğunu fark ettiğimde kalbim şok geçiriyor.

Bu fırtına, şimşek ve bu topraklar kadar gerçek. Her zaman olduğu kadar gerçek.

Değişiyor, çalkalanıyor, dönüşüyor ve yine de her zaman sadık kalıyor.

Asla çok geç değil, sözler kafamın içinde uçuşuyor, yeniden başlamak için asla çok geç değil.

Hazırım, hazırım, hazırım.

Kendi iblislerimle savaşımaya, aşk için savaşımaya.

Kalacağım.

Yıldırımlar gökyüzünü dolduruyor, yol kenarındaki ponderosa çamına çarptığında cildim ve saçlarım uğulduyor.

Zıplıyorum, bir çığlık atıyorum. "Kahretsın!"

Ağaç anında alevlere teslim oluyor ve ben burada durmuş, bunun da gerçek olduğunu anlamaya çalışarak bakıyorum, burun deliklerim yanmış odun ve duman kokusuyla doluyor.

Yıldırım tekrar çakıyor ve dünyam beyaza bürünüyor.

Titriyorum, vücudumdaki her hücre sanki kalp masajı yapılmış gibi zıplıyor.

Saçlarım diken diken olmuş, trans halinde dönüp şimşeklerin nereye çarptığını görmek için arkama bakıyorum.

Arkamda.

İşçinin kulübesi.

Annemin ameliyat sonrası ağrı kesicilerle uyuduğu yer.

Hay sıçrayayım.

Çığlık atarak yanmaya başlayan kulübeye doğru koşmaya başladım.

"Hayır!" diye bağıyorum. "Anne! Anne! Uyan! Yangın! Aman Tanrım, Aman Tanrım, yangın!"

Kalbim boğazımdan çıkacak gibi atarken, beni gören kimse olmamasına rağmen kollarımı havada sallayarak binaya doğru koşmaya devam ediyorum. Yıldırım, mutfakın bulunduğu kulübenin arkasına çarptı ve turuncu alevler çoktan çatıyı yalamaya başladı, yanlara doğru yayılıyordu.

"İmdat!" diye bağıyorum ama sözlerim şimşek, gök gürültüsü ve alevlerin sesini bastırıyor. Ne yaptığımı bilmiyorum ama öylece durup izlemeye niyetim yok.

Evin içine koşarak giriyorum, yatak odasına doğru. Durup çığlık atıyorum.

Mutfak tamamen alevler içinde ve evin ortasında bir saniye bile durduğumda alevlerin tavanda ilerlediğini, kurumuş ahşabı yiyip bitirdiğini ve ağgözlü kırmızı parmaklar gibi yayıldığını, gördüğü her şeyi yok ettiğini görebiliyorum.

"Anne!" diye bağıyorum, duman odaları çoktan doldurmuş durumda. Tanrım, yardım et, bu ev birkaç dakika içinde tamamen yok olacak.

Alevler beni yakalamak için uzanırken, annemin yatak odasına koşuyorum.

Çığlık atıyorum, cildim o kadar sıcak ki yanabilirim, üzerimi örtecek bir şey arıyorum.

"Rachel," annem dumanın içinden boğuk bir sesle bağıyor. Hayatta!

"Seni oradan çıkaracağım, ayağa kalkabilir misin?" diye bağıyorum.

Annem yüksek sesle öksürmeye başlar ve duman o kadar yoğunudur ki yatak odasında onu bile göremiyorum.

"Rachel!"

Dönüp Shane'in kapıda iç çamaşırlarıyla durduğunu ve bana gözlerini kocaman açarak baktığını görüyorum. "Geri çekil!" diye bağıyor, içeri koşup kolumu yakalıyor ve alevler kapıdan sıçrarken beni çekip uzaklaştırıyor.

"Shane, lütfen," diye yalvarıyorum, yüzümden gözyaşları akarken ciğerlerim dumanla doluyor. Annemi görmem gerektiğini söylemeye çalışıyorum ama sözlerim öksürük nöbetiyle boğuluyor.

"Vernalee!" diye yatak odasına bağılıyor. "Olduğun yerde kal, geliyorum."

Beni evden çıkarmaya başlar ve ben ona direnirim, yardım etmem gerekir.

"Rachel, lütfen," diyor ve beni çimlerin üzerine itiyor. Uzakta, ponderosa çamlarından çıkan yangın çimlerin üzerinden ahıra doğru yayılıyor. Kasabadan siren sesleri geliyor. Ama bunların hiçbirisi önemli değil, hiçbirisi kafama girmiyor.

Anneme ulaşmalıyım. Ulaşmalıyım, ulaşmalıyım.

Bu kadar yol geldik, şimdi bitemez.

"Dinle beni, Rachel." Shane yüzüme yaklaşıyor, beni kendine doğru çekiyor. "Eve gir, babamı ve dedemi uyandır, hortumu ve su kovaları getir, bulabildiğin kadar kalın ve büyük battaniye getir."

Panik içinde başımı sallıyorum. "Seni bırakmayacağım. Annemi bırakmayacağım."

"Annemi dışarı çıkaracağım, tamam mı? Ama bu kolay olmayacak. Acı çekeceksin. Anlıyor musun?"

"Shane, lütfen," diye bağıyorum.

"Onu dışarı çıkaracağım. Sana söz veriyorum. Şimdi git, hemen!"

Bana bağırdı ve sonra dönüp cehenneme geri koştu.

Hareket bile edemiyorum. Onu izliyorum, onu izliyorum, onu izliyorum... Korunacak hiçbir şeyi olmadan yanan binaya girip kayboluyor.

"Rachel!" Hank'in sesi arkamdan geliyor, alevlerin arasında zar zor duyuluyor. "Tanrım, ahır! Baba, 911'i ara, hortumu getir."

Dönemiyorum bile. Nefes alamıyorum. Ciğerlerim isle dolmuş gibi ve kulübenin ısısı gittikçe artıyor, saçlarım yanıyormuş gibi hissediyorum.

Geriye doğru sendeleyerek Hank'in kollarına

düşüyorum. "Rachel, Vernalee içeride mi?"

"Evet. Shane de içeride," diye nefes nefese söylüyorum. "Onu almaya gitti."

"Aman Tanrım. Tanrım," diye bağıyor. Bana bakıyor. "İlk yardım çantası ve battaniye lazım. Lavabonun altında."

Gözlerim yanıyor, ona bakıyorum.

"Rachel!" diye bağıyor yüzüme. "Yap şunu!" Kendime geliyorum. Kalbim bir sarsılıyor.

Sevdiğim her şey tehlikede.

Sevdiğim herkes.

Dick evden koşarak çıkarken, ben de evin içine doğru koşmaya başladım, yaşına göre oldukça hızlıydım.

"911'i aradım, yoldalar," diyor ve ahırın yanındaki hortuma doğru yöneliyor.

Aynı anda yapılacak çok şey var. Şu anda ahırda at olmadığını biliyorum ama yine de Dick ahırını korumalı ve diğer yangını kontrol altına almalı. Bu sırada Hank ve Shane annemi dışarı çıkarmaya çalışıyor.

Mutfak lavabosunun altından ağır ilk yardım çantasını alıyorum, sonra Jeanine'in yıllar önce yaptığı kalın yorganları kanepenin arkasına dizilmiş halinden alıp geri koşmaya başlıyorum.

Gördüğüm manzara beni mahvediyor.

Bütün kulübe alevler içinde ve kirişler ve odanın parçaları düşmeye başlıyor, karanlık gökyüzüne kıvılcımlar saçıyor. Karşısında Hank'in silueti var, sadece Hank'in.

O binaya bakıyor ve ben onun ne düşündüğünü, neyden korktuğunu biliyorum.

Uzakta siren sesleri yaklaşıyor.

Sıcaklık fırından çıkmış gibi beni kavurana kadar ilerlemeye çalışıyorum. Battanileri ayaklarımın dibine bırakıp Hank'e gidiyorum, koluna yapışıp hayatım pahasına ona tutunuyorum.

"Ne yapacağız?" diye soruyorum boğuk bir sesle. "Ne yapacağız?"

"Dua edelim, tatlım," diyor bana, sesi boğuk. Elini benimkinin üzerine koyuyor ve bastırıyor. "Kurtulmaları için dua edelim."

Bu nasıl olabilir?

Sevdiğim her şey bir saniyede nasıl yok olabilir?

Hank'e tutunup, alevlerin gökyüzüne sıçramasını, saniyelerin geçmesini, sanki hiç

dışarı çıkmayacak gibi görünürken.
Asla sönmeyebilirler.

SHANE

Cehennem.

Cehennemdeyim.

Bunu başka türlü tarif edemem.

Burası çoğu insanın kaçacağı, tüm canlıların kaçtığı bir yer. Şu anda bile tavanda bir örümcek görüyorum, hızla hareket ediyor, onu tehdit eden alevlerden kaçmaya çalışıyor.

Ama benim o lüksüm yok.

Vernalee içeride ve onu dışarı çıkarmam gerekiyor.

Uyandığımda Rachel'ın bağırıışları ve çığlıkları duyuluyordu ve bunun korkunç bir kabus olduğuna o kadar emindim ki neredeyse tekrar uykuya dalacaktım. Sonra onun benim yatağımda uyuyakaldığını hatırladım ve gözlerimi açıp ona baktığımda ortada yoktu.

Aslında, tüm oda korkunç, titrek bir ışıkla kaplıydı, kulaklarım sonunda gök gürültüsü ve çtırdayan alevlerin sesine odaklandı ve o zaman korkunç bir şey olduğunu anladım.

Yataktan kalktım ve yanan evi gördüm, içinde Rachel'ın silüetini gördüm, kırmızı, sıcak alevlerin önünde silüeti çok belirgindi. Midemi bulandıran bir an için, belki de çok geç olduğunu, belki de gözlerimin önünde canlı canlı yanıyor olduğunu düşündüm.

Öyle değildi.

İçeri koştum, onu dışarı çıkardım ve annesini almak için geri girdim.

Şimdi ise, burada dururken, etrafımdaki dünya çöküyor, vücudum milyonlarca dereceye kadar ısınıyor, gözlerim kafatasımdan dışarı çekiliyormuş gibi hissediyorum ve oradan geri çıkamayabileceğimi biliyorum.

Vernalee de kurtulamayabilir, ama bu beni denemekten alıkoymayacak.

"Vernalee!" diye bağıyorum ama sesim boğuk çıkıyor ve öksürüyorum, duman ciğerlerimi dolduruyor. Gözlerimi kısıarak yere yakın bir yerde durup daha serin hava bulmaya çalışıyorum. "Vernalee!"

Cevap yok. Ya da varsa, alevlerin gürültüsünden duyamıyorum. Odunun yanma sesi kulakları sağır eden, uzaylıların çıkardığı gibi bir çatırtı.

Kapısının her iki tarafı alevlerle kaplı ve alevler şiddetli bir hastalık gibi odanın içine yayılıyor, onu yakalamaya kararlı. Onu oradan çıkarmak için içeri girmem gerektiğini biliyorum ve çıplak kollarımın ve bacaklarımın tüylerinin, kirpiklerimin bile yanmaya başladığını hissediyorum.

Kanepe duman çıkarmaya başladı ama kolunda bir dantel örtü var, onu alıp burnuma ve ağzıma tutarak dumanı filtrelemeye çalışıyorum.

İşte başlıyor.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum ve alevlerin arasından onun odasına koşuyorum. Alevler beni yalıyor, cildimi yakıyor ama sonra geçiyorum, odası çok uzun süre fırında unutulmuş bir şey gibi kalın dumanla dolmuş.

Şiddetle öksürüyorum ve geceliğiyle yattığı yatağa doğru ilerliyorum.

Hareketsiz.

"Vernalee," ciğerlerim durmadan önce boğuk bir sesle söylemeye çalışıyorum. Neredeyse bayılacağım bir öksürük krizine giriyorum ve sendeleyerek öne doğru ilerliyorum, parmaklarım onun boynuna uzanıyor. Nefes alıyor, nabızı hala atıyor, ama çok uzun sürmeyecek.

Onu kollarımın arasına alıp yatağın etrafında taşıyorum. Kapı tamamen alevlere gömülmüş durumda ve buradan canlı çıkmamız imkansız.

Daha önce sıcaktan kurtulmak için açtığım pencereye doğru ilerliyorum ve diğer tarafta babam ve Rachel'ı görüyorum.

Rachel'ı geri itip koşarak yaklaşıyor, çatıda alevler pencereye doğru yayılmaya başlıyor, ona doğru sıçrayarak tek çıkış yolunu kapatmaya çalışıyor.

Ama başka seçeneğimiz yok.

Konuşamıyorum ama Vernalee'yi tutarak pencere camını tamamen yukarı itiyorum, sonra mümkün olduğunca dikkatli ve hızlı bir şekilde Vernalee'yi yukarı kaldırıp pencereden geçiriyorum.

Hank'in kollarına yığılır ve nefes alabilseydim rahat bir nefes alırdım. Ateşten kurtuldu. Ama babamın ona bakışlarından, nabzını kontrol edişinden, sonunda iyi olup olmayacağından emin olamıyorum.

"Vernalee," diye bağılıyor, Rachel ağlayarak koşarken onu evden uzaklaştırıyor. Bana bakıp "Shane, oradan çık!" diyor.

Neredeyse donmuş halde başımı sallıyorum, ciğerlerim artık alışmıyor gibi, hava yok, sadece kalın siyah duman beni dolduruyor ve dolduruyor, ta ki gidecek yer kalmayana kadar.

Bir saniye ayaklarımın üzerinde sendeliyorum, Rachel'ın gözlerine bakıyorum. Babam Vernalee'ye kalp masajı yapıyor.

Dünyam sadece ateş, alevler ve o korkunç gürültüden ibaret.

Sonra kendime geliyorum, yavaşça, hasta bir adam yataktan kalkar gibi, ve pencereden tırmanmaya çalışıyorum.

Alevler yukarıdan aşağıya doğru uzanıyor, cehennem gibi bir sıcaklık beni geriye doğru yere savuruyor.

Sonra arkamdaki kirişler çökerek yatağıın üzerine düşüyor ve bana doğru daha fazla kıvılcım ve duman saçıyor.

Sonra bir başka ATIRTIDAN daha duyuldu.

Tavanın bir parçası üzerime düşerken omzumda keskin bir acı hissediyorum.

ığlık atmaya çalışıyorum ama iim yanmış ve acıyor. Darbe beni yere, serin zemine düşürüyor. Yanağıımı yere dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve bu hissin tadını çıkartıyorum. Bu güzel serin zeminin, hayatımda hissedeceğıim son güzel his olacağıını biliyorum.

Hayır.

Hayır, son iyi hissettiğıim şey Rachel. Çok yakın ama çok uzak olan Rachel.

Güvende.

Seni seviyorum, diye düşünüyorum.

Kalbim yavaşlıyor, ciğerlerim zorlanmaya başlıyor.

İçimde pek bir şey kalmadı.

Sonra uzaktan bir çığlık duyuyorum, yeni bir ses. Alçak, emredici, kontrolü elinde tutan bir ses.

Fox.

Fox.

Ahşap ve camın kırılma sesini duyuyorum, sonra kollarım beni sarmalıyor, ateşin içinden çıkarıyor.

Ama hala çok sıcakım, çok sıcakım, her yerim yanmış.

"Shane." Yüzüme bir tokat. "Shane, beni duyuyor musun?"

Bir şekilde gözlerimi açmayı başardım ve ilk gördüğüm şey beyazdı, belki de burası cennetti, ama sonra Fox'un yüzü göründü ve onun orada olamayacağını biliyordum, yani yanılmıştım.

Maskelerini çıkarır, bana bakar. "Hey, küçük kardeş," der bana. "Benimle kal, tamam mı? Güvendesin, her şey yoluna girecek."

Sesi tamamen kararlı, güçlü ve kendinden emin. Bu bana güven veriyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama konuşamıyorum.

"Deneme," diyor Fox, bir çift el ona oksijen tüpünü uzatırken, maskeyi ağzıma takıyor. "Bana odaklan," diyor. "Ne yaptığımı izle. Nefes al," kendisi nefes alıyor, "nefes ver. Yap Shane. Nefes al, nefes ver."

Denedim ama öksürdüm, ciğerlerim yumruk gibi sıkışmıştı.

"Acele etme, tamam mı?" diyor ve bana göstermek için tekrar derin bir nefes alıyor. "Nefes al, nefes ver. Yavaşça."

Tekrar deniyorum. Temiz hava ciğerlerimi doldurmaya başlıyor, kısa sürede suyu yutar gibi nefes alıyorum.

"İşte böyle," diyor Fox, elini sağlam omzuma koyup sıkıyor. "Çok iyi gidiyorsun. Devam et."

Ve ben de öyle yapıyorum, sırt üstü yatmış, ağabeyime ve onun üzerindeki kara bulutlara bakıyorum. Gözlerimi kırpyorum. Yemin ederim, gözüme biraz su kaçtı.

Fox gökyüzüne bakar, sonra bana dönüp gülümser. "Hissettin mi? Yağmur. Bu işimizi kolaylaştıracak."

Sonra Rachel'ın yüzü görüş alanıma giriyor, yüzünden gözyaşları akıyor.

Ona uzanıyorum ve o da elimi tutuyor.

Ona iyi olduğumu söylemek istiyorum ama onun bu yüzden ağladığını sanmıyorum.

O saf panikten ağlıyor.

Başımı çevirip Vernalee'ye kalp masajı yapan iki itfaiyeciyi görüyorum.

Babam bunu yaparken onun elini tutuyor.

Ağlıyor.

Hıçkırarak.

"Lütfen beni bırakma," diye bağıyor ona. "Lütfen beni bırakma Vernalee. Seni seviyorum. Seni seviyorum, seni seviyorum. Bu son değil. Bu sadece başlangıç. Tanrım, lütfen, bu başlangıç olmalı."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, duman yüzünden değil, kalbimi sıkkan ilmek yüzünden.

Zavallı babam. Zavallı Rachel'im.

"Vernalee," diye bağıyor, gözyaşları akarken avucunu öpüyor. "Gidemezsin. Gidemezsin. Bu bizim ikinci şansımız olmalıydı."

Rachel'a tekrar bakıyorum. Yüzünü elleriyle kapatmış, dedem şimdi onun yanında, kolunu onun omzuna atmış. Fox'un gözlerine bakıyorum, onun da gözleri yaşlı.

Bana gergin bir gülümseme atıyor. "Nefes almaya devam et, Shane. Her şey yoluna girecek."

Ama bunu söylerken bile bana kaşlarını çatmış olarak görüyorum.

Sonra gözlerim geriye doğru yuvarlanmaya başlıyor, çünkü acı, dayanılmaz bir acı vücudumu sararak parçalamaya başlıyor.

Öksürüyor ve nefes almaya çalışıyorum, kalbim gittikçe yavaşlıyor, sanki bataklığa batmış gibi, sonra Fox panik içinde birine bağıyor.

Nefes alıyorum ama bir faydası yok gibi. Her şey karardı.

Dünyam sessizleşir. Ve

soğuk.

RACHEL

Dokuz yaşındayken, ailemin Edmonton'un dışındaki banliyöden British Columbia'nın dağlarındaki küçük bir kasabaya taşınacağımızı ilk kez söylediğini hatırlıyorum.

Bunu akşam yemeğinde söylediler ve her zamanki gibi tepki vermedim. En fazla başımı sallayıp sessizce kabul ederdim, ne olursa olsun. O zamanlar babam bana cinsel istismarda bulunmuyordu. Bu, ben on iki yaşında falanken başladı. Ama yine de ondan ölümüne korkuyordum, muhtemelen annemin de ondan korktuğu için.

Annem bakmıyorken veya dinlemiyorken sık sık beni kenara çekip harika şeyler söyler, sonunda ise beni yıkardı. Bunu defalarca yapardı ve ben daha iyisini bilmediğim için ona inanırdım. O benim babamdı. O benim koruyucum, geçim kaynağım, hükümdarım, dünyamdı. Söylediği her şey altın değerindeydi. Son sözü ve tek sözüydü.

Bize taşınacağımızı, Kuzey Ridge'deki RCMP karakolunda yeni ve önemli bir göreve atandığını söylediği gün, ilk kez umut hissettiğim gündü.

Belki North Ridge'e gidersek hayatımız daha iyi olur diye düşündüm. Belki işini sever ve mutlu olur, mutlu olursa bana daha iyi davranır diye düşündüm. Belki annem daha çok güler diye düşündüm. Birçok şey düşündüm.

North Ridge'e gitmek iki gün sürdü ve çok uzun bir yolculuktu. Tuvalet molası istemek ya da yol kenarındaki geyikleri fotoğraflamak gibi şeyleri yapmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Yolculuğa devam ettik ve tek düşünebildiğim kasabaya varmaktı (o anda

Sanırım kafamda İsviçre'deki bir dağ köyünün resmi vardı) ve hayatımın gerçekten yeniden başlaması. Yeni arkadaşlar, yeni okul, yeni ebeveynler, yeni bir hayat.

North Ridge benim ikinci şansımdı.

Ve yeni evimize taşındığımızda bile hala öyle hissettiğimi hatırlıyorum. Filmlerdeki gibi beyaz bir çit bile vardı ve evin kendisi parlak maviye boyanmış ve kırmızı süslemelerle bezenmişti.

O gün her şeyin daha iyi olacağına gerçekten inanmıştım. Ailem gülücükler içindeydi.

Hatta birbirlerine aşık gibi görünüyorlardı.

O gece yatmaya gittiğimde babam odama geldi.

Normalde geceleri beni yatırmazdı ve bunun garip olduğunu düşünmem gerekirdi ama belki de bu yeni babamdı, beni önemseyen babamdı diye düşündüm.

"Rachel," dedi bana, yatağın kenarına oturarak. Hala konuşacak cesaretim yoktu, bu yüzden başımı salladım.

"Umarım yeni kasabanı seversin. Bence buraya çok iyi uyum sağlayabiliriz. Yeni arkadaşlar ve yeni öğretmenlerin olacak, sanki yeni bir hayata başlıyormuş gibi olacak, sence de öyle değil mi?" Ben başımı sallayıp gülümsemeye devam ettim. O boğazını temizledi ve keskin bakışlarını bana çevirdi. "Sadece bir şeyi unutma. Bu yeni bir başlangıç ama bizim tek yeni başlangıcımız. Artık bu kasabanın sorumlusu benim ve insanlar bana saygı duyacak. Duyacaklar. Göreceksin. Böyle küçük bir kasabanın bana vereceği tüm güç ve ayrıcalıklara sahip olacağım. Sakın benim için hiçbir şeyi mahvetme."

Onun ses tonundan korkarak ona göz kırptım.

"Eğer benim kızım olacaksan, sana söylenenleri yapmalısın. Çok çalışmalı ve başını eğmelisin. Arkadaşlara ihtiyacın yok, dikkatini dağıtan şeylere ihtiyacın yok, annen ve babandan başka kimseye ihtiyacın yok. Bana karışmamalısın. Var olmamalısın, anlıyor musun?"

Babam benim dikkatini dağıtan bir şey olmamı istemiyordu. Ama ben yine de dikkatini dağıtan bir şey oldum.

Var olmamak için çok

uğraştım. Ama başaramadım.

Ta ki Shane'le tanışana kadar.

Sınıfta yanına oturduğumda dünyam değişti.

Yavaşça, çok yavaşça, gün geçtikçe Shane beni kabuğumdan çıkardı. Kim olduğumu bilmediğim zamanlarda bile, dünyada kendim olabildiğim tek kişi oydu. Olabileceğim her şeyi keşfetmeme yardım etti.

Bana nasıl var olacağımı
öğretti. Ona dünyayı
borçluyum.

Ona hayatımı borçluyum.

Ve şimdi North Ridge hastanesinin bekleme salonunda oturmuş, onun ve annem hakkında haber bekliyorum.

Yangın işçinin kulübesini tamamen yaktı.

Bir itfaiye ekibi ve yağmur bile yangını durdurmaya yetmedi. Kurtarabilen tek şey ahırdı, ancak ponderosa çamları kömürleşmiş iskeletler haline gelmişti.

Shane eve geri koştuğunda, onu bir daha göremeyebileceğimi biliyordum.

Beni saran dehşeti tarif edemem, içimden dışarıya doğru uzanan karanlık, kötü niyetli bir yumruk gibi. İkisini de kaybedebileceğimi düşünmek.

İkisi de acilen hastaneye kaldırıldı. İlk başta Shane iyi görünüyordu. Hank annemin başında ağlayarak onu terk etmemesi için yalvarırken, Shane bana bakıyordu. Fox onu hayata döndürmüştü.

Ama sonra gözleri geriye devrildi ve öldü. Bir anda.

Bir ekip annemi hayata döndürmeye çalışırken, diğeri onu hayata döndürmeye çalışıyordu.

Dick beni tutmasaydı, eminim ben de canlandırılmak zorunda kalırdım.

Şimdi bekliyorum.

İyi haberleri, herhangi bir haberleri bekliyorum.

Zihnim benden kaçmak istiyor, karanlığa odaklanmak istiyor ve onu gölgelerden uzak tutmak için dişimi tırnağıma takarak mücadele etmek zorundayım. O korkunç şeyleri düşünemiyorum, bu yüzden sakın kalmak, her şeyi yüzeyde tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Yalnız değilim. Herkes burada: Hank, Dick, Fox, Maverick, Delilah, hatta annesi Jeanine bile. Hepimiz bu lanet odada bekliyoruz, nefesimizi tutmuş, dağılmamak için var gücümüzle çabalıyoruz.

Sonunda, yanında bir hemşireyle birlikte bir doktor belirir. Yüzü asık. O anda her şeyin bittiğini anlıyorum. İçlerinden biri öldü.

Belki ikisi de.

Hepimiz ayağa kalkıyoruz, ama ben Hank'e tutunuyorum, o da bana tutunuyor.

Doktor boğazını temizler ve ikimize bakar. "Hank Nelson. Rachel Waters."

Nefesim kesilmiş gibi bir ses çıkarırım, sanki tüm hayatım içimden akıp gidiyormuş gibi. "İyi haberlerim var."

Ona bakıyorum. Hala nefes alamıyorum. "Ne?" Hank fısıldıyor.

"İyi haber mi?" Dick yüksek sesle sorar. "İyi haber varsa neden bu kadar ciddi görünüyorsun?"

Doktor Dick'e bakar ve kaşlarının daha da çatılmasının mümkün olmadığını düşünürüm ama çatılır. "Bir daha söyler misiniz?"

Belli ki bu sadece yüzünün ifadesi. Daha iyi bir yüz ifadesine sahip bir doktor bulabilirlerdi.

"İyi haber ne?" Fox sabırsızca sorar.

"İkisi de iyileşiyor," diyor ve herkes bir nefes alıyor. "Vernalee bir süre durumu kritikti. Ameliyatı ve azalmış akciğer kapasitesi, duman solumasını daha da kötüleştirdi. Ama buraya gelirken onu hayata döndürmeyi başardılar."

"Peki Shane?" diye soruyorum. "O nasıl?"

"İyileşecek. Çoğunlukla omuzlarında ve bacaklarında ikinci derece ve bazı yerlerde üçüncü derece yanıklar var. Bir süre çok acı çekecek ama ağrısını dindirmek için ilaçları var."

"Onları görebilir miyiz?" Hank sorar.

"Shane'i birkaç saat sonra görebilirsiniz. Vernalee'nin biraz daha zamana ihtiyacı var ama merak etmeyin, onu da yakında göreceksiniz."

Böylece tekrar beklemeye başladık, ama bu sefer odadaki atmosfer tamamen değişmişti. Sonunda, saatler sonra, başka bir hemşire çıktı, meraklı Beth dedikleri kadın, ve beni odasına götürdü.

Omzumun üzerinden Hank ve diğerlerine bakıyorum. "Hank, Fox, gelmiyor musunuz?"

"Acele etme," diyor Fox. "Hemen arkandan geliyoruz."

Onlara minnettar bir bakış atıyorum, kalbimde ne kadar çok şeyin kaydığını, dışarı çıkmak istediğini biliyorum. Shane o yanan eve girmeden önce bile ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, bunu içimde ne kadar uzun süre saklarsam, o kadar çok zarar vereceğini fark ettim. O benim hislerimi bilmeli, her şeyi bilmeli.

Ama hemşire odasının kapısını açtığında ve onu hastane yatağında yatarken gördüğümde, ağızımdan tek kelime bile çıkmıyor.

Shane. Benim güzel Shane'im.

Damardan serum bağlı, kolları ve bacakları hastane önlüğünden dışarı çıkmış, kaskatı kesilmiş. Omzunun bazı yerleri kırmızı ve siyah, bacakları pembe ve beyaz. Yanıklar acı verici görünüyor ve havada garip, rahatsız edici bir koku var.

Ama bana bakıyor, başını geriye yaslamış, kaldıramıyor. Ve gülümsüyor.

Tanrım, o gülümseme. Bu dünyadaki tüm iyilik, saflık ve gerçeklik o gülümsemede.

O gülümseme sevgi.

"Shane," diye fısıldıyorum, ona yavaşça yaklaşıyorum.

Dudaklarını yaladı. "Isırmam." Sesi boğuktu, sanki boğazı ve ciğerleri yanmış gibiydi.

"Nasıl hissediyorsun?" aptalca bir soru olduğunu bilmeme rağmen ona soruyorum.

"Sen buradasın, şimdi iyiyim." Elini kaldırıyor ve ben de elimi içine sokuyorum. Kolları çok kötü yanmamış ama yine de fazla hareket etmesini istemiyorum.

"Doktorlar ne dedi?" diye soruyorum.

"Yaşayacağım" diyor, o kadar yumuşak bir sesle ki onu duymak için eğilmem gerekiyor. Bana bakarken gülümsemesi çarpık. "Şanslı olduğumu söylediler. Gerçekten şanslı. Sadece omzum çok kötü. Derisi nakledilmesi gerekebilir. Belki gerekmez. Bacaklarım iyileşecek. Yara izleri kalacak ama en iyi kovboyların hepsinde yara izleri vardır."

Gülümsememi bastırarak başımı sallıyorum. "Bütün bunlardan sonra bile hala iyimsersin."

"Çünkü sen buradasın." Bir an durdu. "Annenin iyi olacağını duydum."

"Sadece senin sayende."

"Sen de aynısını yapmaya çalıştın. Buna izin veremezdim. İkinizi de kaybederdim."

Sakin bir şekilde nefes veriyorum. "Açıkçası, düşünemedim." "Çok cesurdun, Rachel."

"O da benim için aynısını yapardı. Artık bunu biliyorum. Önceden bilmiyordum, ama artık biliyorum."

Koridorda duran ve grubun geri kalanıyla konuşan hemşireyi fark ederek elini nazikçe sıkıyorum. "Dinle," diyorum. "Seni fazla alıkoymayacağım..."

"Öyle demek istemedin," der, nefes nefese. "Lütfen, beni burada tut. Beni sonsuza kadar burada tut."

Tanrım, eriyorum. Nasıl oluyor da beni her seferinde dizlerimin üstüne çökertmeyi başarıyor?

"Shane," diyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum. North Ridge'de kalacağım. Seninle birlikte."

"Bu ağrı kesiciler gerçekten çok iyi," diyor. "North Ridge'de kalacağını söylediğine yemin edebilirim."

"Sen kafan iyi olabilir ama ben söylediğim her kelimenin farkındayım. Seni terk etmeyeceğim."

Kaşlarını çatarak, endişeyle bana bakıyor. "Acımadan kalma..."

"Acıma değil, Shane. Bu aşk. Seni seviyorum. Hiç sevmekten vazgeçmedim. Sadece senin sevgini hak ettiğime inanmayı bıraktım. Günlerimi seninle geçirmek istiyorum, hayatımı burada yaşamak istiyorum. Yeniden başlamak, sıfırdan başlamak ve her şeyi düzeltmek istiyorum. Artık neyin önemli olduğunu biliyorum"

önemli olduğunu biliyorum ve o korku... Siktir et korkuyu. Onu kullanacağım, ondan kaçmayacağım."

Sertçe yutkundu, muhteşem gözleri buğulanmaya başladı. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Hiçbir şey söyleme. Sen çok şey söyledin ve ben bunları duyduğum için çok şanslıyım. Şimdi sıra bende. Seni seviyorum Shane Nelson ve seni vahşi halinle seviyorum. Sen benim kalbimsin, evimsin ve tüm hayatımsın. Söz veriyorum."

Eğilip alnını, burnunu, dudaklarını öptüm. Yumuşakça, tatlıca, ama onun benim için ne kadar değerli olduğunu, ne kadar değerli olacağını anlatmaya çalışarak.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Siz ikiniz samimi sohbetinizi bitirdiniz mi?" Dick'in sesi arkamızdan yankılanıyor. "Onu çok heyecanlandırma Rachel, ama burası hastane ve kalp krizi geçirirse emin ellerde olur."

Shane ve ben birbirimize sırtarak bakıyoruz, sonra ben arkamı dönüyorum. Dick, Hank ve diğer herkes kapıda duruyor.

"O tamamen sizin," diyorum onlara, geri adım atıp gösterişli bir hareket yapıyorum.

"Sen de bizim gibisin," diyor Hank, omzuma hafifçe vurarak.

"Kalmaya karar verdiğine sevindim."

Ona gülümsüyorum, kalbim tüm bunlar, hepsi yüzünden inanılmaz derecede dolu.

Ailem.

Meğer eve geri dönebiliyormuşsun.

SHANE

İki hafta.

Rachel beni terk edip Toronto'ya döneli tam iki hafta oldu.

Daha uzun sürseydi, kalbim kesinlikle dayanamazdı. İki hafta, altı yıla kıyasla hiçbir şey değil, biliyorum, ama ona bir daha asla gözümün önünden ayrılmayacağına yemin ettim.

Neyse ki geri dönüyor. Bugün.

Şu anda Tacoma'mı Kelowna havaalanına park ediyorum ve uçağının inmesi için dakikaları sayıyorum.

Rachel bana North Ridge'e geri dönüp benimle çiftlikte yaşamak istediğini söylediğinde, bu kadar şanslı olamayacağımı düşündüm. Ve bu benim tek istediğim şey olmasına rağmen, onu buna mecbur hissettirmek istemedim. Baskı altında hissetmesini istemedim.

Ama o, bunun istediği şey olduğunu ısrarla söyledi.

Ona misafir evinde benimle birlikte kalabileceğini ve sonra ne yapacağımıza karar vereceğimizi söyledim. Geri çekilip onu izledim, gerçekten bunu yapacak mı diye merak ederek.

Ve yaptı. Ben iyileşene kadar, annesi iyileşene kadar North Ridge'de kaldı, sonra gitti.

O iki hafta içinde dairesini satılık çıkardı. Reklam ajansındaki işinden ayrıldı. O şehirle ilişkisini kesip burada yeni bir başlangıç yapabilmek için elinden geleni yaptı.

Gerçek şu ki, o şehri sevseydi ve kalmak isteseydi, ben de onun peşinden giderdim. Bunu yıllar önce yapmalıydım, yapmalıydım...

Onu bulduğumda, onun gittiği yere gitmeliydim. Ve şimdi durum böyle olsaydı, tereddüt etmezdim. North Ridge'i ve çiftliği geride bıraktım. Onunla olmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Ama kaderimde yoktu.

Bu el beklediğim gibi oynamadı. Ve o benim jokerim.

Onu almamın zamanı geldiğinde, diğer yolcularla birlikte gelen yolcu salonuna girerim, elimde bir buket gül vardır.

Yolcuların çıkışını izlerim. İnsanlar sarılır, yanaklarından öpülür, gözyaşları dökülür.

Ama Rachel yok.

Kalbim kırılıyor.

Ondan en son haber aldığım da, önceki gün beni aramıştı. Çiftlikte cep telefonu çekmesi her zamanki gibi çok kötüydü. Mesajları gelmemiştir diye düşündüm ama şimdi Kelowna'da ve çekiyor, ama ondan hiçbir mesaj gelmedi.

Belki fikrini değiştirmiştir.

Belki çok zor olduğuna karar vermiştir.

Belki kalmaya karar vermiştir.

Kahretsin.

Belki de çok hızlı gelişti ve onu korkuttu. Benim için burada olduğunu biliyorum ama belki de yanıklarımın kurtulduğum için, belki de bana gerçeği söyleyemedi.

Rachel...

Ve sonra, uzaktan süzülen bir serap gibi, onu görüyorum.

Arkasından bir el çantası sürükleyerek, kalabalığın içinde beni ararken gözleri fal taşı gibi açılmış ve umut dolu bir ifadeyle bakıyor.

Sonra beni görüyor.

Bana koşuyor.

Herkesin önünde onu yakalıyorum. Umurumda değil.

Onu

öpüyorum.

Sertçe.

Bu, onun gitmeden önce son öpüşmemizden tamamen farklıydı.
O öpücük yumuşak ve
çekingendi.

Bu öpücük ise açlık dolu.

Ona açım.

Son iki haftadır ona açım. Onu ve yapmak istediğim her şeyi hayal etmekten başka bir şey yapmadım. Verdiğimiz tüm sözleri, tutacağımız sözleri.

Şimdi o burada, kollarımda, ve ben yavaş yavaş
çözülüyorum. "Gelmeyeceğini sanmıştım," diyorum nefes
nefese.

Yüzümü tutuyor, gözlerimin derinliklerine bakıyor. "Buradayım."

Geri çekilip, biraz ezilmiş çiçekleri ona uzattım. "Üzgünüm. Bunlar
senin için."

"Çok güzeller Shane. Gerek yoktu." Yanakları kızarıyor ve o
kadar sevimli görünüyor ki onu tekrar kucağıma almak istiyorum.

Ve yapıyorum. Onu kaldırıyorum, döndürüyorum, burada olduğu
ve benim olduğu gerçeğinin tadını çıkarıyorum.

"Bir otel ayırttım," diyorum ona daha sonra, bagaj alım yerinden
iki büyük çantasını alıp kamyonete taşırken. "Bu gece North Ridge'e
dönmüyoruz."

Otel, Okanagan Gölü kıyısında bulunan devasa ve lüks bir otel.
Uçağı öğleden sonra indiği için, istersek sahilde dinlenmek için vaktimiz
var. Ekim ayı olmasına rağmen hava hala sıcak ve bölgedeki sayısız
bağlar tam mevsiminde, ancak birkaç gün sonra hava soğumaya
başlayacak.

Ama buraya keşif yapmaya ya da tatil yapmaya gelmedik.

Şu anda Rachel'ı istediğim tek yer, o lüks otel yatağı.

Odaya çıkıyoruz ve çiçekleri alıp yapraklarını koparıyorum,
yaprakları yere ve yatağa saçıyorum. Zaten ezilmişlerdi.

Sonra onun üstüne çıkıyorum.

Kendimi onun boynuna bırakıyorum, dizleri titremeye başlayana
kadar yalayıp emiyorum, ağzından yumuşak inlemeler çıkıyor. Dilimde
bal var. Kulaklarım için müzik gibi.

Bir anda iç çamaşırlarıma kadar soyunuyorum, o da tişörtünü başından çıkarıyor ve ben dizlerimin üzerine çöküp eteğini ve iç çamaşırlarını çıkarmaya yardım ediyorum. Önce eteğini aşağı çekiyorum ve ellerim yavaşça uyluklarına doğru ilerlerken ona bakıyorum.

O ise dengede kalmak için saçımı tutuyor.

Parmaklarım iç çamaşırını bulur, ince kumaş onun arzuyla nemlenmiştir.

"Tanrım, benim için çok ıslandın," diye mırıldanarak ona bakıyorum. "Seni daha da ıslatabilir miyim?" Külotunu yana çekip parmağımı onun içine kaydırıyorum, bu his beni şehvetle delirtiyor. Uzun bir inilti çıkarıyor, elleri saçlarımı daha sıkı kavıyor. "Sikimin içine girmesini istiyorum, aynen böyle." Bir parmak daha ekleyip ikisini birden içeri sokuyorum. "Aynen böyle," diye fısıldıyorum parmaklarımla. "Daha derine mi istiyorsun?"

İnliyor ve başımı kaldırıp sırtını kavrayan, göğüsleri öne doğru çıkmış, tatlı pembe meme uçları sertleşmiş halini görüyorum.

Benim güzel siyah saçlı kızım.

"Sikimi istiyor musun?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, cesur davrandığımda hoşuna gittiğini bildiğimden. "Dilimi? Seni nasıl sikmemi istersin?"

"Her şekilde," diyor, parmaklarımı daha da derine sokarken başka bir iniltiyle. "Shane..."

Yüzümü ona yaklaştırıp dilimi dışarı çıkarıp klitorisini yalamaya başladığımda, o inlemeye başlar. "Tadın çok güzel," diye fısıldarım ve o titreşmelerden titrer. "Sanki ağızıma aitmişsin gibi, tadın dilim için yaratılmış." Durup ona bakarım. "Sen benim için yaratıldın, bunu biliyorsun, değil mi?"

Onun klitorisini ıslak ve sıcak ağızıma alıyorum ve o keskin bir çığlık atıyor, adımı öyle bir şekilde haykırıyor ki, böyle devam ederse bu benim sonum olacak.

Uzaklaşıp ayağa kalkıyorum. Gözleri yarı kapalı, sersemlemiş, ağzı açık.

Muhteşem.

Yatağa sadece birkaç adım olmasına rağmen onu kaldırıp taşıyorum ve dağınık yaprakların üzerine karnı üstü yatırıyorum.

Kendini öne doğru çekerek yatağın ortasına gelir ve ben de üstüne tırmanırım, uyluklarım onun uyluklarının iki yanında, bronz tenim solgun tenine değiyor, kıcının hemen altında onu iki bacaklı olarak tutuyorum. Uyluklarımdan aşağıya doğru uzanan yanıklar bakması korkunç ama onun güzelliğiyle kontrast oluşturunca, bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyor.

Penisimin kökünden tutup, bacaklarının arasına, olabildiğince derine sokuyorum. Sıkı bir kadife yumruk gibi hissediyor. Çok yumuşak. Çok gerçek.

Titreyerek nefes alıp, elimi omzuna bastırıp, yavaşça kendimi dışarı çekip, sonra tekrar içeri sokarak ritmi bulmaya çalışıyorum. Uyluklarım işin çoğunu yapıyor, hafifçe titriyor, kaslarım hızlandıkça kasılmaya başlıyor, sikim tamamen içinde kayboluyor.

Kalçalarımı dairesel hareketlerle çeviriyorum ve kaymamak için itişlerimi kısaltıyorum. Uyluklarının ortasına kadar ıslanmış ve ben de bu şekilde, sıkıca içinden çıkmadan, derinlerde kalmak istiyorum. O kadar sıkı ki, şakaklarımdan ter damlaları akıyor, kaslarım çok gergin.

Daha fazla dayanamayacağımı biliyorum, ama önemli değil. Bütün gece bizim.

Ve bundan sonraki tüm geceler de bizim.

Bir elimi beline indirip onu kavrarken, diğer elimle kalçalarıyla yatak arasında sıkıştırarak klitorisine ulaşıyorum. Orası sıırılsıklam ve parmağım kolaylıkla üzerinde kayıyor.

Hepsi bu kadar.

Vücudu gerilir ve sonra altımda titremeye başlar. Penisimin etrafında kasılır, klitorisi parmağımın altında zonklar. Dudaklarından keskin bir çığlık çıkar, sonra nefes nefese küçük inlemelere dönüşür ve duvarlardan yankılanır.

Hemen ardından ben de boşalırım. Omurgamda bir akıntı hissederim, sonra altımda bir şey patlar. Hayvan gibi inlerim, daha derine girerim, yatak sallanır. Komşu odalar da oldukça iyi bir gösteri izliyor.

Yüksek sesle nefes vererek tekrar nefes almaya çalışıyorum, kalbim kafamın içinde marş ritmiyle çarpıyor. Kalçalarıma yaslanıp, nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışırken ellerimi dalgın dalgın onun kalçalarının üzerinde gezdiriyorum.

Sonra, kalp krizi geiriyormuşum gibi hissetmediğimde, alnımdan ter damlaları akmayı bıraktığında, yavaşça çekiliyorum.

Öne eğilip dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "Bunu özledin mi?"

Başını çevirir, gözleri kapalıdır ve onaylayan tatlı bir mırıldanma çıkar.

Yüzündeki saçları çekip yanağına öpücük konduruyorum. Sonra boynuna, omzuna, omurgasına minik, yumuşak öpücükler konduruyorum.

"Hoş geldin," diye fısıldıyorum.

SON

RACHEL

Delilah "Lanet olsun Joe! Sigara içme demiştim sana!" diye bağırmadan saniyeler önce, sigara dumanı burnuma çarptı.

O, bir süper kahraman gibi barın üzerinden atlayıp fıstık kabuklarıyla kaplı zeminde Old Joe'nun her zamanki masasına doğru ilerlerken, ben gülmemeye çalışıyorum. North Ridge'de yaşadığım son dört ay boyunca bu sahneyi her hafta izledim ve bu gecenin tek farkı Joe'nun yalnız oturmaması. Aslında yanında bir bayan arkadaşı var ve onun lisedeki kafeterya görevlisi Suzy Richardson olduğundan eminim.

Del'in masasına yaklaşıp sigarayı dudaklarından çekmek üzereyken, yanına birinin geldiğini fark edince duraksadığını izliyorum.

"Oh, pardon," diyor, ikisine bir bakarak. Elini beline koyup en hoş sesini çıkarıyor. "Joe, kuralları bilirsin. Burada sigara içemezsin. Ayrıca, kız arkadaşının önünde sigara içmek pek hoş bir davranış değil."

Joe'nun yaşlı yüzü beyaz saçlarına kadar kıpkırmızı olur ve Suzy'ye özür dilercesine omuz silker.

Del arkasını dönüp bara geri giderken, bana sinirli bir gülümseme atar ve gözlerini devirir.

"Bu ilk kez oluyor," diyor bana barı silmeye başlarken. "Burada çalıştığım onca yıl boyunca Old Joe'yu hiç kadınla görmemiştim."

kadınla birlikte görmedim."

"Kışın oldukça soğuk olur," diyorum ona. Şaka yapmıyorum. Martin başındayız ve haftalardır aralıksız kar yağıyor. Kar, kayak pistlerini ve buzulları kaplayarak gelecek yaz su sıkıntısı çekmememizi sağladığı için bu iyi bir işaret olmalı, ama bu sıcaklığa alışkın değilim. Tabii, Toronto'da da çok soğuk olurdu, ama orası bir şehirdi. Genelde binaların içindeydin ve şehir ışıklar labirenti gibiydi. North Ridge'de ise her yer kapkaranlık oluyor, bu da her şeyi daha da soğuk gösteriyor.

"Doğru," diyor Del, "Sanırım yaşlandıkça herhangi biriyle yetinme olasılığın artıyor."

Omzumun üzerinden onlara bakıyorum. Joe sigarasını söndürmüş, Suzy'ye bir şeyler anlatıyor. Suzy dirseklerini masaya dayamış, Joe'nun söylediği her kelimeyi dinliyor. İkisi de kararlı görünmüyor ama Del'in alaycı tavrını suçlayamam. Suzy'nin Fox'a ne kadar aşık olduğunu ve Fox'un bunun farkında olmadığını çok iyi biliyorum.

Bar bu gece oldukça boş. Kasabaya gelen kayakçı ve snowboardcuların çoğu genç ve genellikle kasabanın daha gürültülü mekanlarında takılıyorlar. Bear Trap oldukça sakin, bu da harika. Burası benim için (tekrar) ikinci bir ev gibi oldu.

İlk başta, herkesin her şeyi bildiği küçük kasaba North Ridge'e alışmanın biraz zaman alacağını düşünmüştüm, ama sanki hiç ayrılmamışım gibi. Aslında bu doğru değil. Kasaba, eskiden yaşadığım zamanki gibi değil. Babam öldü, annemle nihayet iyi ve dürüst bir ilişkimiz var ve yeni arkadaşlar ediniyorum. Tabii, hiçbiri uzun süre kalmıyor ama işçi evini yeniden inşa edip ek bir bina yaptığımızdan beri, orayı Air B&B'ye çevirebildik.

Aslında mükemmel. Bu lanet olası çiftlikte her zaman ihtiyaç duyduğumuz ek gelir sağlıyor, ama aynı zamanda becerilerimin en iyi şekilde kullanıldığını hissediyorum. Harika reklamlar ve metinler yazıp, yerlerin sürekli dolu olmasını sağlıyorum. Hatta, birkaç misafirden bu bölgedeki en iyi konaklama yerlerinden biri olduğunu duydum

bölgedeki en iyi konaklama yerlerinden biri olduğunu duydum, ki bu çok şaşırtıcı çünkü daha birkaç aydır hizmet veriyor.

Belki de kasaba daha iyi çünkü ben daha iyiyim. Sonunda sevdiğim ve gerçekten sevdiğim bir şey yapıyorum. Farklı olduğu için, kanıtlamak zorunda olduğum için yapmak zorunda olduğumu düşündüğüm bir şey değil. Reklamcılığı hiç sevmedim, sadece zor bir şey yapabildiğim için seviyordum. Ama sevdiğiniz için yaptığınız birçok zorlu iş vardır.

B&B'yi işletmek kesinlikle bunlardan biri.

Shane ise hiç zorlayıcı değil. Onunla birlikte olmak, onu sevmek, dünyadaki en kolay şey.

Eve geri dönülemez derler, biliyorum, ve bazı yönlerden bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Çünkü ayrıldığınızda değişirsiniz. Ama bu, bir yerin sizin için tekrar ev olamayacağı anlamına gelmez, sadece yeni bir ev olduğu anlamına gelir. Hepimiz kalbimizde, gerçekten ait olduğumuz bir yer için bir özlem taşırız. Kendimiz olabileceğimiz, sevgi verebileceğimiz ve sevgi alabileceğimiz, bedelini asla düşünmek zorunda kalmayacağımız bir yer.

North Ridge benim için öyle bir yer. Shane'in kalbinde kendime bir yuva kurdum. Artık birlikte olduğumuz sürece asla korkmamam ya da yalnız hissetmemem gerektiğini biliyorum.

Pub'ın kapısı açıldığında soğuk bir rüzgar esti ve başımı çevirip tanıdık bir manzarayla karşılaştım. Shane'in ceketinden kar tanelerini silkelerken, Hank ve annem de oradaydı.

El ele tutuşmuşlar.

Annemin erkek arkadaşımın babasıyla çıkmasının tuhaf olduğunu düşünebilirsiniz ama gerçek şu ki, bu bana doğru geliyor. Sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi. Annem hayatında birkaç yanlış karar verdi, yanlış adama aşık oldu ama bize yaptıkları korkunç olsa da, sonunda her zaman birlikte olması gereken adamı bulabildi.

Ve Hank, harika huysuz Hank, annemin yanıdayken aşık bir kedi yavrusuna dönüşüyor. Bu çok sevimli, özellikle de Dick bana birkaç kez Emily'nin ölümünden beri oğlunu bu kadar mutlu görmediğini söylediği için. Hank ve annem, farklı şekillerde aşkın kaybını aşmak zorunda kaldılar ve

birbirlerini bulmayı başardılar. Kırılmışlardı ama bütün parçalarıyla sevdiler, ta ki tam olarak bir bütün olana kadar.

Annem ve ben babam hakkında dava açmaya karar verdiğimizde, sonucun ne olacağından emin değildik. Hatta, tuttuğumuz ilk avukat, babamın yakın zamanda hapisten çıkmayacağı için bunun anlamsız olduğunu söyleyerek bize karşı çıktı.

Tabii ki, başka bir avukat tuttuk, bizim bu konuyu kapatma ve adaletin yerini bulması gerektiğine tamamen katılan bir avukat. Burada mahkemelerde işlerin yürümesi uzun zaman alıyor, ama artık süreç başladı ve her geçen gün annemin bu konuyu gündeme getirmeye karar verdiği için ona minnettar ve onun yanında durma cesaretini gösterdiğim için kendimle gurur duyuyorum.

Annem neşeyle bana el sallıyor ve yanıma gelerek boş bar taburelerini işaret ediyor.

"Bunlar dolu mu?" diye soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Dolu olsalar bile, Del bir saniyede yerlerini değiştirebilir."

Bunun üzerine Del, pazı kaslarını esnetir. Aslında oldukça etkileyicidirler. "Geciktiğim için özür dilerim," der Shane, bana öpücük vermek için yaklaşır

ve yanıma oturur. "Karda biraz sorun yaşadık."

"Hank, yeni bir kamyonet almanın zamanı geldi galiba," diye mırıldanır. "Bunu nasıl ödeyebileceğini Tanrı bilir."

"Teknik olarak," Hank annemin yanına otururken ona söylüyorum, "Dick, Shane'e Noel için bir kamyonet söz vermişti."

"Dick yeni bir kamyoneti nasıl alacak?"

Hank yine homurdanır. "Onun kendi yöntemleri var. Arazinin bir yerinde bir hazine sandığı saklıyor olsa hiç şaşırmam. Gençken annesinin ona verdiği her kuruşu şeker almak için biriktirdiğini ve sonunda kendi midillisini alabildiğini söylemişti."

"Göreceğiz," der Shane, fıçıyı işaret ederek Del'e başını sallar. "O eski kızı çok seviyorum. Benden tamamen vazgeçene kadar onu bırakmayacağım."

Gülümsemeden edemiyorum. Shane'in bana karşı tavrına çok benziyor. Ve Tanrı'ya şükür ki pes etmedi. Bana olan sevgisinde dirençliydi ve ben sonunda gerçeği görebilecek kadar cesaretlenene kadar denemekten vazgeçmedi.

O beni mantığın ötesinde seviyor, tıpkı benim onu sevdiğim gibi. Ve aşk ya korkutur ya da cesur yapar. Ben cesur olmayı seçtim.

Del, Shane'e bir bardak bira, Hank'e bir bardak viski ve anneme bir bardak elma şarabı doldurur. Ben bir bira daha alıp Shane'e yaslanırım, tüm endişelerimin kaybolduğunu hissederim. Dışarıda kar fırtınası esiyor olabilir ama Shane'in yanında kendimi son derece güvende hissediyorum.

Bir soğuk dalga daha gelir, birkaç kar tanesi barın içinde uçuşur.

Herkes dönüp bakar, çünkü böyle bir yerde böyle yapılır, ama bu gece gelmesi gereken Fox'u ya da belki de görevde değilse Maverick'i görmek yerine, daha önce hiç görmediğim biri vardır.

Ve o kadın çok güzel. Oldukça uzun, ince ve solgun tenli, uzun sarı saçları, dolgun dudakları ve tatlı yeşil gözleri var. North Ridge'de, hele ki Bear Trap pub'da böyle bir kadın görmek çok nadirdir.

Del ise hiç şaşırmamış gibi görünüyor ve yeni gelene gülümsüyor.

"Bu gece ne alırsınız?" diye sorar.

"Bir kadeh beyaz şarap lütfen," diyor kız. Aksanı Amerikan gibi.

Hiçbirimizin bakmamamız gerektiğini biliyorum ama hepimiz onu izliyoruz. Bir masaya oturuyor, deri sırt çantasından bir kitap çıkarıyor ve okumaya başlıyor. Sanırım Del'in tam olarak bir garson olmadığını bilmiyor.

"Onu tanıyor musun?" Del şarabını dökerken ona soruyorum.

"Pek sayılmaz," diyor, sesini alçaltarak. "Geçen gece geldi. Şarap sipariş etti, kitap okudu. Adı Riley, tek bildiğim bu."

"Oh," diyor Shane, Del gidip Riley'nin masasına içkileri bırakırken. Umarım ev şarabını beğenir, çünkü bu mekanda başka bir şey yok.

"Ne?" diye soruyorum.

Omzunun üzerinden ona bakar, sonra bana dönüp başını sallar.
"Arama Kurtarma'da yeni işe başlayan kız."

"Maverick'in yanında mı?"

"Evet. Mav, Colorado'dan Riley adında bir kadın işe aldıklarını söyledi. Henüz tanışmadığını söyledi..." Shane sözünü bitirip sırtıtmaya başlar. "Dostum, buna çok kızacak."

"Seksi bir kadının yanında çalışmak mı?" "Rachel,"
annem azarladı.

"Ne? Kıcı güzelmiş."

"Fark etmedim," diyor Shane, tamamen ciddi bir yüzle. "Ve her neyse. Evet. Maverick ekibin başı, birlikte çalıştığı insanlarla yatıp kalkamaz ve inan bana... ona sıırıslıkam aşık olacak."

Gülümsemeden edemiyorum. "İyi. Artık bir şeye sadece bakıp dokunamama zamanı gelmişti."

"Haklısın. Ah, keşke duvarın içinde bir sinek olabilsem."

Tamamen kitaba dalmış gibi görünen Riley'e bakıyorum. "Oprah Kitap Kulübü etiketi olan bir şey okuyor. Maverick'ten uzak durmak için yeterince akıllı olabilir."

"Umalım," diyor Shane.

Sonraki birkaç saati barda içerek geçiriyoruz, ancak Shane araba kullandığı için sadece bir iki bardak içiyor. Riley neredeyse tüm zamanını orada geçiriyor ve ayrılırken soğuğa çıkarken hepimize utangaç bir gülümseme atıyor.

"Biz de gitsek iyi olur," diyor Shane bana.

"Biraz daha kalacağız," diyor annem aniden. "Gerçekten mi?" Annem pub'da uzun süre kalacak biri değildir, hatta Hank'le bu gece buraya gelmeye karar vermiş olmalarına bile şaşırmıştım.

"Siz gidin," diyor Hank ve yemin ederim ki bana göz kırpmıyor.
ben

Shane'e bakıp kaşlarımı kaldırdım. "Tamam mı?"

"Onları sonra eve bırakırım," diyor Del.

"Nasıl istersen," diyorum ve tabureden kalkıyorum. "Benim yapmayacağım bir şey yapma."

"Bizi merak etme," diyor Hank. "Git ve eğlen."

Gidip eğlenelim mi? Cumartesi gecesi, hiç de olağan dışı bir şey yok. Genelde bara gider, sonra eve gelir, şöminenin başında viski içer ve çılgın seks yaparız ve eminim ki o bunu kastetmemiştir. Eğer kastettiği buysa... belki de hepimiz birbirimize biraz *fazla* yakınlaştık.

Kapıyı açıp dışarı çıkıyoruz, kış havası yüzüme çarpıyor. Titriyorum, beremi kaşlarıma kadar indirip atkımı parkamın yakasına sıkıştırıyorum. Shane kolumu tutup karlı merdivenlerden aşağı, kar yığınlarının arasında duran arabaların olduğu otoparka inmeye yardım ediyor. Sokak lambalarının altında kar, turuncu bir parlıltıyla dans ediyor, uluyan rüzgârla birlikte dönüyor.

"Siktir, çok soğuk," diyorum.

Shane hiçbir şey söylemez ve kamyonete ulaştığımızda elini uzatıp beni durdurur.

"Rachel," diyor ve onda garip bir gerginlik var, gözleri hem umutlu hem de temkinli, dudaklarını sıkı sıkı kapatmış. Kar taneleri kaşlarının üzerinde birikiyor, paltosunun omuzlarına yığılıyor.

"Ne?"

Bana ya harika bir şey söyleyecek ya da tamamen korkunç bir şey söyleyecek, ama dürüstçe söylemek gerekirse, hangisi olduğunu anlayamıyorum. Onu hiç bu kadar endişeli görmemiştim.

Gözlerini kapatıyor, burnundan derin bir nefes alıyor ve başını hafifçe sallıyor.

"Kısa ve öz konuşacağım," diyor sonunda. Oh oh.

Gülümsemeye çalışarak devam ediyor. "Çünkü hava çok soğuk ve bunu kafamda planladığımda yazın sonlarıydı ve her yer hala kavurucu sıcaktı. Ama neyse. Rachel, bunun çoğu insan için sadece bir otopark olduğunu biliyorum ama bizim için bir otoparktan daha fazlası."

Kaşlarımı kaldırıp etrafa bakındım. Bana da sadece bir otopark Ben gibi görünüyordu.

"Bu," diyor, sol elimi tutup yavaşça eldivenimi çıkarıyor
"Burası ayrıldığımız yer, sen North Ridge'e geri dönmeseydin, ikimiz birbirimizi tekrar bulmasaydık sonsuza kadar sürebilecek bir mesafe. Tekrar denemek için yeterince cesur olmasaydık. Bu otoparkın bunu simgelemesini istemiyorum. Buranın sonunda bir araya geldiğimiz yer olmasını istiyorum."

Bir yanım, bir otopark hakkında şiirsel konuşuyor diye işaret etmek istiyor, diğer yanım ise, "Kapa çeneni Rachel, bırak konuşsun!" diye bağılıyor.

"Rachel Waters," diyor, sesi titriyor. Karın üzerine diz çöküyor ve bana öyle bir sevgiyle bakıyor ki, göğsümde bir evren genişliyor.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

Bu gerçekten oluyor mu?

"Seni sonsuza dek sevdim ve tüm kalbim senin için. Benim karım olursun mu?"

Karın içinde parıldayan bir gül altın yüzük uzatıyor. Aman Tanrım.

Çok güzel.

Bu çok güzel ve çok hızlı geçiyor ve bunu sonsuza kadar hatırlamak istiyorum ve...

"Evet diyecek misin?" diye soruyor Shane. "Çünkü parmaklarımı hissetmiyorum."

Kahkahayı patlattım.

"Evet!" diye bağıriyorum. "Evet, tabii ki evet. Senin karın olacağım. Seninle evleneceğim."

Yüzüğü parmağıma takmasını bekliyorum ama o sadece yüzüğü bana uzatıyor. "Yazıyı oku."

Yüzüğün içine bakıyorum.

Üzerinde şöyle yazıyor: *Bu benim dileğimdi.*

Ve küçük bir dilek kemiği sembolü.

Shane'e bakıyorum ve şimdi gözyaşları akmaya başlıyor, ama yanaklarımda donuyorlar. "Bunu yıllar önce, dokuz yaşındayken dilemiştin, değil mi?"

O başını sallar. "Bir gün seninle evlenmeyi dilemiştim," der içtenlikle. "Ve bunun gerçekleşmesi için uzun zaman bekledim. O yarım dilek kemiğini hala dolabımda saklıyorum. Artık ona ihtiyacım yok."

"Hayır, yapma," dedim ve gözyaşlarımı silerek yüzüğü parmağıma takarken. Tam uydu. "Annem ameliyatından önce bana bir dilek kemiği vermişti ve ben de ona dilek dilemeye korkarak saklamıştım. Artık buna gerek yok. Shane, sonsuza kadar seninim."

"Dileğim gerçek oldu."

Aniden alkışlar, çığlıklar ve haykırışlar havayı doldurur ve Shane ayağa kalkar. Dönüp baktığımızda herkes pub'ın girişinde toplanmış. Hank, Vernalee, Del, hatta Yaşlı Joe bile.

"Aferin kovboy!" diye bağırır Del.

"Senin için çok mutluyuz!" diye bağırır annem.

"Bira benden," diyor Old Joe, sigara yakmaya çalışırken Del sigarayı parmaklarından kapıp karın içine atıyor.

"Şimdi siz ikiniz donmadan içeri girin de kutlamaya başlayalım," der Hank, başını sallayarak. "Of be. Bugünün gençleri, bilirsin."

"Oh, biliyorum," der Vernalee, mutlu bir şekilde onu öpüp içeri girerler.

"Gel benimle, gelecekteki Bayan Shane Nelson," diyor Shane, elimi tutup sıkıca tutuyor.

"Nasıl istersen," diyorum ve onun beni eve götürmesine izin veriyorum.

SON

Wild Card'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Serinin bir sonraki kitabı — süper heyecanlı ve gerilim dolu Maverick — BURADA satışta!

TEŞEKKÜR

Bu kitap ilk olarak Ağustos 2017'de yayınlandı ve yeni kapaklar için içeriği güncellediğimde (bu karmaşık 2025 yılında), bu kitap için hiç teşekkür yazmadığımı fark ettim!

Nedenini size söyleyebilirim. Teşekkür edecek çok insanım yoktu, ama daha çok bu kitabı yolda bitiriyordum. Kelimenin tam anlamıyla. Kamp gezimizden önce bitirmem gerekiyordu ama tabii ki bitiremedim. Kitabı, gezimizin ilk birkaç gününde çıtır çıtır yanan bir ateşin başında bitirdim (ve ne muhteşem bir geziydi... O yıl BC'deki orman yangınları o kadar şiddetliydi ki, eski karavanımız "Egg" ile güneye doğru yola çıktık ve gökyüzü temizlenene kadar Oregon'un Florence kentine kadar gitmek zorunda kaldık. Duruma göre hareket ettik ve sonunda Kaliforniya'nın Donner Gölü'nün güneyine kadar gittik ve orada güneş tutulmasını izledik... Ayrıca, Death Valley'i okuduysanız, o yerin önemini bilirsiniz).

Nerede kalmıştım? Evet, evet.

Neyse, o zamanlar çok etkili ama kazanması zor bir kitap blog yazarı olan Aestas'ın bu kitaba bir şans verdiğini ve çok sevdiğini hatırlıyorum! Bu da kitabımın USA Today Bestsellers listesine girmesi için yeterli sayıda satılmasına yardımcı oldu (North Ridge serisinin diğer kitapları da öyle). Lake Tahoe'da bir şişe şampanya ile kutladım.

Yolda olmak, Amazon beni engellemeden kitabı yüklemek için acele etmek vb. nedenlerle bu kitap için teşekkür yazısı yazmadım ama bakalım 8 yıl sonra bir şeyler yazabilir miyim (*zamanın akışına ağlayarak*)

Kesinlikle, bir tatilimizi daha yazarak geçirmeme katlandığı için kocama Scott'a teşekkür etmeliyim. Gelmiş geçmiş en iyi köpek olan köpeğim Boo-Boo Pants! Aestas, bu kitabı

bu kitabı POP yapmasına yardımcı olan Aestas'a ve küçük kasaba kovboy romanları popüler olmadan önce küçük kasaba kovboy romanı yazdığımı duyup "EVET, LÜTFEN, İSTİYORUM" diyen tüm harika okuyucularıma teşekkür etmeliyim.

Teşekkürler! Bu seriye yeniyseniz, benim çağdaşım olan bir kitaba şans verdiğiniz için teşekkürler. Umarım Maverick (çok ateşli!) ve Hot Shot (en berbat kahramanın olduğu, çok gergin bir kitap) hoşunuza gider.

YAZAR HAKKINDA

Karina Halle, yapımcı, senarist, eski müzik ve seyahat gazetecisi ve New York Times, Wall Street Journal ve USA Today'in en çok satan kitapları River of Shadows, The Royals Next Door ve Black Sunshine'ın yanı sıra hafif ve seksi romantik komedilerden korku/paranormal romantizm ve karanlık fanteziye kadar uzanan 80'den fazla çılgın ve romantik kitabın yazarıdır. Söylemeye gerek yok, hangi türü seviyor olursanız olun, muhtemelen o türde bir romantik roman yazmıştır.

Seyahat etmediği zamanlarda, kocası Scott ve köpekleri Perry ile birlikte, Britanya Kolombiyası'nın Victoria kentinde bulunan, muhtemelen hayaletli 120 yıllık bir evde, yelkenli tekneleri Norfinn'de ve dünyanın başka yerlerindeki güneşli destinasyonlarda vakit geçiriyor. Daha fazla bilgi için www.authorkarinahalle.com adresini ziyaret edin.

Onu Facebook, [Instagram](#), [Pinterest](#), BookBub, Amazon ve [Tik Tok'ta](#) bulabilirsiniz.

KARINA HALLE'NİN DİĞER ESERLERİ

KARANLIK FANTASTİK, GOTİK VE KORKU ROMANTİZMİ

Gölgelerin Nehri (Yeraltı Tanrıları #1) Kızıl

Taç (Yeraltı Tanrıları #2) Karanlığın Şehri

(Yeraltı Tanrıları #3) Işığın Tanrıçası

(Yeraltı Tanrıları #4) Kara Güneş (Kara

Gözler Düeti #1)

Kan Sevgidir (Karanlık Gözler Düeti #2)

Gece Kurt

Kan Portakalı (Drakula Düeti #1) Kara Gül

(Drakula Düeti #2)

Kemik ve Dişlerden

Yapılmış Bir Gemi Günah ve

Yıldız Işığı Okyanusu

Boşluk (Gotik Romantizm #1)

Efsane (Gotik Romantizm #2) Ciddi Mesele

Karanlık Ev (EIT #1)

Kızıl Tilki (EIT #2)

Benson (EIT #2.5) Ölü

Gökyüzü Sabahı (EIT #3)

Yalan Mevsimi (EIT #4)

İblis Kanatlarında (EIT #5)

Eski Kan (EIT #5.5)

Dex Dosyaları (EIT #5.7)

Boşluğa Doğru (EIT #6)

Ve Delilikle Birlikte Işık Gelir (EIT #6.5)

Canlan (EIT #7) Küller
Küllere (EIT #8) Toz Toza
(EIT #9)
Hayalet (EIT #9.5)
Hayalet Olarak Geri Döndü (EIT #10)
Şeytanın Metali (Şeytanın İkili Serisi #1)
Şeytanın Yeniden Yüzleşmesi (Şeytanın İkili
Serisi #2) Örtülü (Ada Palomino #1)
Ölüler İçin Şarkı (Ada Palomino #2) İblis
Tozu (2026)
Hırsızların
Nocturne Diyarı
ÇAĞDAŞ ROMANTİK
Aşk, İngilizce/Aşk, İspanyolca Denizle
Gökyüzünün Buluştuğu Yer
Güneşle Yarış
Anlaşma
Teklif
Oyun Kış
Dilekleri Yalan
Borç
Müstehcenlik
Sıcak Dalga
Seni Tanımadan Önce
Sonuçta
Sarsılmış
Vahşi Kart
Maverick

Sıcak Atış

Aşkta Kötü

İsveçli Prens Vahşi

Varis

Bir İskandinav

Kralı Kraliyet

Haydutu Kişisel

Değil

Hayatım Harabe

Halinde Kraliyet

Haydutu

Yasak Adam

Kaçan Aşk Aşk Yarası

Sıcak Bir İtalyan Yazı

Dünyadaki Tüm Aşk (Antoloji)

Komşudaki Kraliyet Ailesi

Yukarıdaki Kraliyet Ailesi

ROMANTİK GERİLİM

Günahlar ve İğneler (Sanatçılar Üçlemesi #1)

Her Sokakta (Sanatçılar Üçlemesi Novella #0.5) Çekim

Yaraları (Sanatçılar Üçlemesi #2)

Cesur Hileler (Sanatçılar Üçlemesi #3)

Kirli Melekler (Kirli Melekler #1)

Kirli İşler (Kirli Melekler #2)

Kirli Sözler (Kirli Melekler #3)

Kara Kalpler (Günahlar Düeti #1)

Kirli Ruhlar (Günahlar Düeti #2)

İhtiyat (Dumonts #1)

Silahsızlandırma (Dumonts #2)

İnkâr (Dumonts #3)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

